

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/20 • 18 Mayıs 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Sermaye iktidarı gemi azıya aldı!

Faşizme karşı
omuz
omuza!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Faşist baskı ve teröre karşı birleşik-militan mücadeleyle!

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs ve ardından yaşanan gelişmeler.....	3
AKP ve düzen/cemaat yargısı gemi aزیya aldı!	4
Hiçbir aşğılık yalan katliamcı devleti aklayamaz!.....	5
ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek ile faşist baskı ve terör tablosu üzerine	6-7
“Polis devletinde yaşıyoruz!”	8
Silivri ziyareti ve karartılamayan gerçekler.....	9
Hükümet tehdit ediyor, emekçiler ‘grev’ diyor!.....	10
“TOGO’da yıldınlık yok, direniş var.....	11
TOGO işçileri: “Birliğimizi bozamayacaklar!”	12
TOGO’da direniş ve görevler.....	13
Grevci EPTA işçileri: “Birbirimize kenetlendik!”.....	14
Avrupa Serbest Bölgesi’nde EPTA işçileri grevde!.....	15
Yeni dönem MESS	
Grup TİS süreci ve görevler.	16-17
Yunanistan’da yükselen faşizm ve Avrupa’da neo-faşist hareket -Volkan Yaraşır.....	18-21
Yunanistan’da kriz derinleşiyor, sol güçleniyor.....	22
Yunanistan’dan sonra İspanya da iflasın eşiğinde!	23
Almanya’da eyalet seçimleri, sonuçları ve kısa dersler	24
Kıbrıs’ta emekçiler yasak tanımıyor!.....	25
AKP’nin TMMOB’yi itibarsızlaştırma saldırısı.....	26-27
DTCF’de soruşturma-ceza terörü ve gösterdikleri... ..	28
“Geleceğine sahip çık!” kampanyası üzerinere.....	29
“Basına sansür, gazeteciye tutsaklık” dönemi.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/20 * 18 Mayıs 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Dinci-gerici AKP hükümeti faşist baskı ve devlet terörünü pervasızca tırmandırmaya devam ediyor.

Oldukça geniş bir yelpazede devrimci-ilerici sol güçleri ve Kürt hareketini hedef alan kapsamlı polis operasyonlarını, düzen/cemaat yargısının DGM’lerden bozma Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) ve TMY’ye yaslanarak yağdırdığı tutuklama ve cezalar takip ediyor. Katliamcı devlet ve onun tetikçileri düzen/cemaat yargısı tarafından aleni biçimlerde aklanırken, devrimci-ilerici güçlere düzmece iddialara dayanılarak açılan davalarda on yıllara varan cezalar yağdırılıyor. Cihan Kırmızıgül’e boynuna taktığı puşiyi gerekçe göstererek 31 yıl ceza veren yargı, Bulanık’ta DTP’nin kapatılmasını protesto eylemleri sırasında iki eylemciyi pompalı tüfikle katleden esnaflar hakkında beraat kararı verebiliyor.

Böylesi bir tablo karşısında, sermaye sınıfının ve AKP’nin örmeye çalıştığı polis rejiminin ve devlet terörünün püskürtülmesi oldukça önemli bir noktada duruyor. Faşist baskı ve devlet teröründe gemi aزیya alarak sömürü ve köleliği daha da derinleştirmek isteyen düzen güçlerinin bu kirli oyunlarını bozmanın yolu ise, devrimci ve ilerici sol güçlerin, işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının birleşik-militan bir mücadeleyi omuzlamasından geçiyor.

Bahar döneminin geride kaldığı, mücadelenin yaz dönemine kucak açtığı şu günlerde sınıf hareketi cephesinde de önemli gelişmeler yaşıyor.

Hükümetle konfederasyonlar arasında devam eden ‘toplular sözleşme’ oyununda kamu emekçilerine bir kez daha sefalet dayatmasında bulunuldu. Emekçilerle adeta dalga geçerek yüzde 3+3 zam teklifi sunan sermaye hükümeti AKP, KESK başta olmak üzere buna tepki gösteren konfederasyonları da açıktan tehdit etti.

Erdoğan’ın tehditlerine ve “Zam yaparsak Yunanistan’a döneriz” türünden demagojilerine rağmen, kamu emekçileri KESK öncülüğünde “grevli toplu sözleşme ve insanca yaşayacak ücret” temel talepleri için greve çıkmakta kararlı olduklarını açıkladılar. Her ne kadar tabanı doğrudan harekete geçirecek ve fiili-meşru

bir mücadelenin parçası yapacak ön süreçten yoksun olursa da, kamu emekçilerinin bu iradesini güçlendirmek ve eylemli destek vermek oldukça önemli bir noktada duruyor.

Bu süreç aynı zamanda “yetkili” konfederasyon Memur-Sen ve diğer işbirlikçi-kontra sendikaların da etkin biçimde teşhir edildiği bir zemine de dönüştürülebilmeli. 1 Mayıs’ın ardından sendikalar cephesinde ortaya çıkan ayrımı derinleştirmek, sermayenin Truva atı konumundaki işbirlikçi-kontra sendikaların sınıf mücadelesindeki uğursuz rollerini geniş emekçi kitlelere teşhir etmek günün önemli görevleri arasında yer alıyor.

Liselilerin Sesi’nin Mayıs 2012 tarihli 44. sayısı çıktı. Okurlarımız Liselilerin Sesi’nin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

1 Mayıs ve ardından yaşanan gelişmeler...

Mücadele dinamiklerini örgütlü güce dönüştürelim!

Bu yılın 1 Mayıs'ından yansıyan kitlesellik, coşku ve kızılık egemenlerin huzurunu kaçırdı. 1 Mayıs'ın sınıfsal, devrimci ve enternasyonal özünü boşaltma çabalarını yoğunlaştırmaları, bu rahatsızlığın dışavurumundan başka bir şey değildir.

Üstten gelen talimatlarla çalışan sermayenin yazılı ve görsel medyasında köşe tutan görevliler, 1 Mayıs'ın solla/sosyalizmle bir alakasının olmadığını iddia ederek, "1 Mayıs herkesin bayramıdır, burada ayrışmaz, birlik ve beraberlik günüdür" türünden safsataları tekrarlayıp durmaya başladılar. İşçi ve emekçilerin kafalarını bulandırarak gerçeğin üstünü örtmeye çalıştılar.

Olanları değil olmasını istediklerini vaaz eden "görevli kalemler", sermaye devletinin her 1 Mayıs'ta işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere azgınca saldırdığını unutturmaya çalışıyorlar. Sanki düne kadar 1 Mayıslar'da saldıran dinci-Amerikancı AKP iktidarı değilmiş gibi konuşup yazan bu görevliler, işçi sınıfı ile emekçilere "belleksiz" muamelesi yapıyorlar.

1 Mayıs 1977 katliamının suçunu devrimci hareketin üstüne yıkarak bu saldırıyı tamamlayan ise solcu eskisi bir "organik tarihçi"nin açıklamaları oldu. Dinci-gericiliğin borazanlığını yapan Taraf gazetesi yazarı bu sözde tarihçi, kontr-gerillanın en iğrenç operasyonlarından biri olduğu herkes tarafından bilinmesine rağmen, 1 Mayıs 1977 katliamını DİSK ve ilerici-devrimci güçlerin sırtına yıkmaya çalıştı. Dinci-Amerikancıların hizmetindeki birçok kalemler de onunla aynı telden çalarak, işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici-devrimci harekete kin kustu.

1 Mayıs'ın, çıkarları birbirine temelden karşıt iki dünyanın karşı karşıya geldiği önemli bir gün olduğunu hep vurguluyoruz. Sömürü ve kölelik dünyasının görevlilerini harekete geçirip saldırıya geçmesi, egemenler cephesinin de 1 Mayıs'ı böyle algıladığının yeni bir kanıtı olmuştur.

Neo liberal yıkım saldırılarına, emperyalistler adına aktif tetikçilik yapılmasına, Kürt halkına karşı savaşın tırmandırılmasına duyulan tepkinin 1 Mayıs alanlarında kendini ortaya koyması ve nihayet bu tablonun oluşmasında ilerici-devrimci güçlerin oynadıkları rol, kokuşmuş karanlıklar düzeninin efendilerini harekete geçirdi. "Görevli kalemler" tarafından ilan edilen psikolojik savaş saldırısına, kolluk kuvvetlerinin fiziki zorbalığı da eşlik etmeye başladı.

1 Mayıs öncesinde dinci-Amerikancı iktidarın temsilcileri tarafından savrulan tehditler, yüzbinlerce işçi ve emekçinin alanlara çıkmasını önleyemedi. Düzene karşı biriken öfke ve 1 Mayıs geleneğini yaşatma kararlılığı, devletin tehditlerini boşa düşürdü. 6 Mayıs'ta gerçekleştirilen Denizler anmaları ise, mücadele kararlılığının yeni bir göstergesi oldu.

Daha kitlesel, coşkulu ve kızıl 1 Mayıs'ın ardından devrim şehitlerinin anmaları da daha yaygın, daha kitlesel, daha militan bir atmosferde gerçekleştirildi.

Bu yıl gerçekleştirilen Denizler anma etkinlikleri, devrimci değer ve birikimleri hedef alan iğrenç saldırıların etkili olmadığını göstergesidir. Kontr-

gerillayı aklamaya çalışan "organik gazeteciler" şebekesinin hücumu geçtiği günlerde gerçekleştirilen anmalar, bu soysuzlara verilen anlamlı bir yanıt olmuştur. Gençlerin yoğun katılımıyla gerçekleştirilen Denizler anma etkinlikleri, "organik tarihçi/gazeteci" takımının gerçekleri tersyüz etme girişiminin başarısızlığa mahkum olduğunu göstermiştir.

Devrimci önderleri anma etkinliği düzenleyen güçlerin önemli bir kesiminin, '68 kuşağı devrimcilerinin reformizmi aşarak ulaştıkları devrimci duruşa uzak ya da reformizme sivrulanlardan oluştuğu bir gerçektir. Fakat bu akımların bile devrimci önderleri anma ihtiyacı duymaları, bir yandan devrimci mirasın gücünü ve saygınlığını ortaya koyarken, öte yandan reformist akımların saflarındaki genç kuşakların devrimci değerlere ilgi duyduğunu göstermektedir. Bu da mücadelenin gelişmesiyle, devrimcilik konusunda samimi olan güçlerin reformizmi aşabilme potansiyellerine işaret etmektedir.

İçerde ve dışarda saldırgan bir politika izleyen dinci-Amerikancı iktidarın, 1 Mayıs alanları ve 6 Mayıs anmalarından yansıyan tabloyu dikkatle incelediğinden ve buna bağlı olarak karşı saldırıyı farklı araçlarla devam ettireceğinden kuşku duyulmamalıdır. Bu olgu, alanlarda kendini hissettiren mücadele isteği ve kararlılığının derlenip toparlanmasını, daha ileri bir düzeye taşınmasını, somut hedef ve taleplere kavuşturulmasını zorunlu kılıyor.

Alanlardan yansıyan tablo, mücadele eğilimi ve dinamiklerinin nispeten yaygınlaştığını gösteriyor. Yansıyan mücadele dinamikleri, sınıfın genel kitlesine göre henüz sınırlı, daha önemlisi örgütsüz olmakla birlikte, büyük bir kısıp ve sınırlı bir şekilde, reformist ve liberal

reformistlerin etkisinde olsa da, kendini hissettiren bu mücadele dinamikleri, sermaye ve emperyalistlerin hizmetindeki dinci-gerici koalisyona karşı oluşan tepkinin dışı vurumudur.

Ortaya çıkan tepki ve mücadele dinamiklerinin heba olmasını önlemek, etkili, sonuç alıcı, birleşik, militan bir hatta daha ileriye taşınmasıyla mümkün olacaktır. Alanlarda kendini ortaya koyan bu dinamikler, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi yönünde harcanan çabanın dayanakları haline getirilebildiği ölçüde, sermaye iktidarına karşı mücadeleyi güçlendirecektir.

Gelişmeler, dinci-Amerikancıların üç cephedeki saldırılarını sürdürmeye kararlı olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı ile emekçilerin kölelik zincirlerini daha da kalınlaştıran neo liberal yıkım politikaları, Kürt hareketi ve ilerici-devrimci güçleri hedef alan saldırılar, Suriye başta olmak üzere komşu halklara karşı emperyalistler adına "aktif tetikçilik"... Bu üç alandaki saldırganlık dönemseldir. 1 Mayıs'la birlikte DİSK'i ve ilerici-devrimci güçleri hedef alan iğrenç kampanyayı da, bu dönemsel saldırganlığın bir parçası saymak gerekiyor.

Dinci-Amerikancı iktidarın sergilediği pervasızlık, sözünü ettiğimiz mücadele isteği ve dinamiklerini daha da güçlendirecektir. Bu ise, fabrika ve işletmeler başta olmak üzere, tüm çalışma alanlarında örgütlenme ve mücadele seferberliğini güçlendirmenin önemini artırıyor. İşçileri, emekçileri ve gençliği sermayenin saldırılarını püskürtmeye, güncel ve temel talepleri uğruna meşru-militan mücadeleyi yükselmeye çağırıyoruz. Çağrımız elbette sömürü ve kölelik düzeninin yıkılması, sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulması uğruna mücadeleyi yükseltme çağrısıdır.

Sermaye hükümeti AKP ve düzen/cemaat yargısı gemi aزیya aldı!

Faşist baskı ve devlet terörüne karşı birleşik-militan mücadeleye!

olmadığından emin olmadıklarını söylemiş, gizli tanık da olay sırasında gördüğü şahsın Cihan olmadığını söylemişti.

“KCK operasyonlarına” ara yok

“KCK operasyonları” adı altında Kürt hareketini ve halkını hedef alarak sürdürülen faşist baskı ve teröre 8 Mayıs sabahı gerçekleştirilen polis baskınları ve gözaltılarla yeni halkalar eklendi.

Urfa Cumhuriyet Başsavcılığı’nın talimatıyla İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Eskişehir ve Muş ile Urfa’da gerçekleştirilen operasyonlar kapsamında 24 Kürt siyaseçisi gözaltına alındı.

Üç gün süren gözaltı işlemleri ardından 11 Mayıs günü Diyarbakır Adliyesi’ne sevk edilen 24 kişiden aralarında BDP Urfa il Eşbaşkanlarının da bulunduğu 22 üye ve yönetici tutuklandı. Operasyonlar 15 Mayıs sabahı da devam etti. Ağrı ve İstanbul’da onlarca eve eşzamanlı baskınlar gerçekleştirildi.

Halk Cephesi’ne kapsamlı operasyon

Halk Cephesi ve çeşitli kurumlara yönelik 7-8-9 Mayıs günlerinde 12 ilde toplam 138 devrimcinin gözaltına alındığı operasyonları kapsamlı bir tutuklama terörü izledi.

“DHKP-C operasyonu” adı altında devreye sokulan operasyonlardan, 35 tutuklama çıktı. 16 Mayıs günü Eskişehir’de tutuklananlardan 2’si itiraz sonucu serbest bırakıldı.

Faşist baskı ve devlet terörünü püskürtmeye!

Açık ki, dinci-gerici AKP hükümeti eliyle dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolünün üstlenildiği bir dönemde, Kürt halkı ve devrimci-ilerici sol güçler payına düşen de sonu gelmez bir polis zorbalığı, dizginsiz baskı ve devlet terörü oluyor.

“İçerde ve dışarda savaş ve saldırganlık” pozisyonu alan sermaye devleti, Kürt sorunundaki imha, inkar ve asimilasyon politikasını derinleştiriyor, işçi ve emekçilere dayattığı kölelik ve sefaleti ise daha da ağırlaştırıyor. Bu uğursuz çabalarına uygun bir siyasal atmosfer yaratmak için de, ardı arkası kesilmeyen gözaltı ve tutuklama dalgalarını toplumsal muhalefete yöneltiyor, düzen/cemaat yargısı eliyle büyük bir keyfiyetle on yıllara varan cezalar yağıdırıyor.

Sermaye sınıfının ve onun sözcüsü AKP’nin örmeye çalıştığı polis rejiminin ve sonu gelmez devlet terörünün püskürtülmesi oldukça önemli bir noktada duruyor. Polis copuna ve yargı terörüne dört elle sarılarak baskı ve sömürüyü derinleştirmek isteyen düzen güçlerinin kirli oyunlarını bozmanın yolu, devrimci ve ilerici sol güçlerin, işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının birleşik-militan bir mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Puşi cezasına Taksim’de protesto

Cihan Kırmızıgül için mahkemenin verdiği ceza kararı yüzlerce kişinin katılımıyla 11 Mayıs akşamı Taksim’de protesto edildi.

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisiyatifi ve Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi tarafından yapılan çağrıyla Öğrencime Dokunma Kampanyası da dahil bir dizi örgüt eyleme katıldı.

Eylemde boyunlara puşiler takılarak davanın temel gerekçesi olan Kırmızıgül’ün taktığı puşi deliline gönderme yapıldı. “Biz de puşi taktık bizi de alın. Memleketi kurtarın” sloganıyla hem Kırmızıgül’e destek verildi hem de Metin Lokumcu anıldı. Metin Lokumcu öldürülmeden önce “beni de alın, memleketi kurtarın” diye polisle tartışmıştı.

Galatasaray Üniversitesi Araştırma Görevlisi Mehmet Karlı tarafından okunan basın açıklamasında “Puşi delildir diyenlere karşı puşi özgürlüktür”

Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi adına yapılan konuşmada ise Halk Cephesi’ne yönelik operasyon, son BDP tutuklamaları ve hapishanelerdeki tutuklu öğrencilere dikkat çekildi. Yürüyüşe basılmamış kitabından dolayı aylarca hapishanede kalmış gazeteci Ahmet Şık da katıldı.

Anarşistlerden gözaltılara tepki

İstanbul’da ‘1 Mayıs operasyonu’ adı altında polisin çeşitli ev, kurum baskınları ile gözaltı terörü 15 Mayıs günü yapılan eylemle protesto edildi.

Taksim Tramvay durağında yapılan eylemde “Anarşizm tutsak alınamaz gözaltılar serbest bırakılsın / Devrimci Anarşist Faaliyet” pankartı açılarak, siyah flamalar taşındı.

Açıklamayı okuyan Oğul Akdoğan şunları söyledi: “Yaşadığımız coğrafyada devrimcilere, işçilere, işsizlere, ezilen halklara, öğrencilere uygulanan baskı ve zulüm politikaları tüm hızıyla devam ederken bize de değmesi kaçınılmazdı.”

Gözaltı süreciyle ilgili avukat Davut Erkan söz aldı. polisin savcılıktan alınan izinle üç gün daha görüşme hakkının kullanılmayacağını açıkladı. 8 aylık hamile bir kadını dahi gözaltında tuttuklarını aktardı. Polisin tecrit ve işkence altında tuttuğu gözaltındakilerin HES’e, savaşa, ırkçılığa karşı olduklarını söyledi.

İHD İstanbul Şubesi, ESP, Kaldıraç, Toplumsal Eşitlik, Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi, İtaatsizler, Gökkuşağı Kadın Derneği, Toprak ve Özgürlük Kooperatifi, Gençler Meydana İnisiyatifi, EHP, Öğrenci Kolektifleri, Demokratik Yurtsever Gençlik eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dinci-gerici AKP hükümeti eliyle Kürt halkını, devrimci ve ilerici sol güçleri hedef alan faşist baskı ve devlet terörü dizginlerinden boşalarak tırmanmaya devam ediyor.

Devrimci ve ilerici güçlere dönük ardı arkası kesilmeyen polis operasyonlarını, işkencelerle geçen gözaltılar ve Terörle Mücadele Yasası (TMY) - Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) tezgahından çıkma keyfi tutuklamalar izliyor.

Hrant Dink cinayeti ve Sivas Katliamı davalarında da açıkca görüldüğü gibi, katliamcı sermaye devleti ve tetikçileri düzen/cemaat yargısı tarafından büyük bir pişkinlikle aklanırken, devrimci ve ilerici güçlere ise düzmece iddialara dayanılarak açılan davalarda on yıllara varan cezalar yağıdırılıyor.

1 Mayıs’ın hemen ardından daha da yoğunlaştırılan bu dizginsiz saldırganlık, AKP hükümeti eliyle bir yandan Suriye halkına karşı savaş tamtamlarının çalındığı, öte yandan da “12 Eylül’ü yargılama” orta oyununa sarılarak “demokratikleşiyoruz” yalanlarının sıralandığı bir dönemde gerçekleştiriliyor. Yalnızca son bir hafta içerisinde ortaya çıkan tablo ise, sermaye devleti ile düzen/cemaat yargısının pervasızlığını ve faşist baskı ve devlet terörünün ulaştığı devasa boyutu çarpıcı biçimde gözler önüne sermeye yetiyor.

“Puşi davasında” 31 yıl

Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül’ün yargılandığı “Puşi davası” olarak bilenen davada 11 Mayıs günü karar açıklandı. 25 ay tutuklu yargılanan ve iki ay önce serbest bırakılan Kırmızıgül’ün de katıldığı davanın karar duruşmasında, TMY-ÖYM tezgahına yaslanan düzen/cemaat yargısının pervasızlığı gözler önüne serildi.

Mahkeme heyeti kararında, Cihan Kırmızıgül’e “örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüte yardımcı olmak”, “molotof kokteyli atmak” ve “mala zarar verme” suçlamalarıyla toplam 33 yıl ceza verildi. Dalga geçmesine “kararda indirim maddeleri” işlettiğini belirten yargıçlar, cezaı 11 yıl 3 aya düşürdüklerini belirttiler.

Cihan Kırmızıgül’ün tutuklanması için tek delil olarak boynuna taktığı puşi gösterilmişti. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen mahkemede polisler ifade verirken molotof atan kişinin Cihan olup

1 Mayıs'ı gölgelemekte yetersiz kalan düzen güçleri çareyi eski senaryoları ısıtmakta buldu...

Hiçbir aşağılık yalan katliamcı sermaye devletini aklayamaz!

Z. Us

Bu yılın 1 Mayıs'ı, başta Taksim Meydanı olmak üzere ülke genelinde coşkulu biçimde kutlandı. İstanbul'daki kutlamalar, sadece kitleselliği ile değil aynı zamanda politik içeriği, bileşenleri ve kutlandığı yer üzerinden öne çıktı. Burjuva basın dahi bu tabloya kayıtsız kalamadı ve canlı yayınlarla, röportajlarla, manşet haberlerle Taksim'i gündeme getirdi. Eylemden birkaç gün önce Vali'nin yaptığı "Bir daha izin vermem" türünden açıklamalar ise toplum nezdinde ciddiye dahi alınmadı. Zira herkes Taksim'in yıllardır verilen mücadele sonucu nasıl alındığını görmüştü.

İşte böylesi bir tabloyu karalamaya çalışmak sol eskisi liberal döküntülerin tekkesi haline gelen Taraf gazetesine düştü. Sermaye devleti bu konuda sözünün hükmünün kalmadığını görmüş olacak ki, '77 1 Mayıs Katliamı' üzerinden açtığı bir tartışma ile katliamın faturasını dönemin devrimci hareketlerine kesmeye çalıştı. Sözcülüğü üstlenen ise Taraf oldu.

AKP'nin liberal müttefiki Taraf

Taraf gazetesinin ortaya çıktığı günden beri hakkında çok şey söylendi. Gülen Cemaati sermayesinin desteğini aldığından istihbarat ile giriştiği ilişkilere kadar pek çok bilgi dönem dönem basına yansıdı. Esas olan ise, bu gazetenin düzen içi çatışmanın derinleştiği dönemde AKP ile temsil edilen dinci gerici ittifaka büyük bir fayda sağladığı idi.

Özellikle "kontrgerilla", "darbe planları" gibi çarpıcı dosyalar sıklıkla Taraf üzerinden basına yansıdı. Bir dönemin solcu olan, bugün ise liberal bir konumda bulunan yazarları sayesinde Taraf'ta zaman zaman yayınlanan haberlerle devletin karanlık yüzü ve kimi katliamları ortaya serildi. Ancak her zaman meselenin bağlandığı nokta "askeri vesayet" ve "kontrgerilla" oluyor, AKP ise "bunları tasfiyeye girişmiş bir güç" olarak selamlanıyordu.

Kuşkusuz, yazar takımı "döneler"den oluşan bir gazetede öne çıkan bir başka yan da sol değerlere ve sosyalizm mücadelesine sürekli bir saldırıydı.

Gazetede her fırsatta devrimcilere saldırılıyor, özellikle devrimci gelenek gömülme isteniyordu. Deniz Gezmişler'in darbeci ilan edilmesi günümüzde AKP'yi desteklemeyen herkesin "darbeci" ilan edilmesine kadar vardırılmış ve "darbeci kemalist sol" tanımlaması gazetenin literatürüne yerleşmişti.

AKP'nin süreç içerisinde iktidarını perçinlemesi ve artık düzen içi çatışmada belirgin bir üstünlük kazanması, belli ki Taraf gazetesini de misyonunu yeniden belirlemek durumunda bıraktı. Kuşkusuz, AKP'ye ve düzene hizmette bir sorun yoktu, tartışma daha çok bunun nasıl yapılacağı ya da desteğin ne yönden sağlanacağıydı. İşte Berktaş'ın 1 Mayıs çıkışı ve Taraf'ın tam desteği bu arayışın bir sonucuydu. Aslında sola saldırma konusunda eskiye göre pek bir fark olmasa da, bu kez aradan kontrgerilla da çıkarılmış ve katliamın faturası devlet geleneğinde sıkça görüldüğü üzere katledilenlere kesilmişti.

"1 Mayıs 77 Katliamı'nı devrimci gruplar düzenledi" yalanı

Taksim 1 Mayıs'ının ertesi günü önce bir televizyon kanalında, ardından ise Taraf gazetesindeki köşesinde '77 1 Mayıs Katliamı'na dair açıklamalar yapan eski Aydınlıkçı Halil Berktaş, pervasızca katliamın aslında devrimci gruplar arasındaki çatışmadan kaynaklandığını söyledi. Bununla da yetinmeyen sözde tarihçi şöyle konuştu:

"1 Mayıs '77'de boşuna derin devlet parmağı aramayın. Devlet provokasyonu tezini sol kendi yarattığı felaketi gizlemek için üretti." "Sol, kendi rezilliğinden bir mağduriyet efsanesi çıkardı." (Taraf gazetesi, 2 Mayıs 2012)

1 Mayıs '77 Katliamı bu ülkedeki pek çok katliamla birlikte üzerine en çok konuşulan olaylardan biri olmuştur. Sosyalist basın, DİSK ve kitle örgütlerinin katliama ilişkin sağladıkları açıklıklar bir yana, burjuva basın bile dünya basınından arşivlere ve belgelere dayanarak pek çok belgesel ve haber hazırlayarak konunun aydınlatılması için çaba harcamıştır. 2007 sonrasında

Taksim'in yeniden 1 Mayıs alanı olması için DİSK'in ve devrimci güçlerin yürüttüğü kampanya sürecinde de olayın içyüzü bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya serilmiştir.

Gelenen yerde bunun bir CIA-kontrgerilla katliamı olduğu, geçmişte aynı yöntemle Şili'de de katliamlar gerçekleştirildiği bilinmektedir. Açıkça bilinen bir başka gerçek, miting sırasında çiçekçilerin olduğu yerdeki OLEYİS'ten, Intercontinental Oteli'nden ve Sular İdaresi'nden ateş edilmesi, ardından polislin panzerlerle kitlenin içine dalmasıdır. Oluşan panik ortamında vurularak ölenlerin yanısıra panzerle ezilen ve izdihamdan yaralanan pek çok kişi vardır.

Kimilerinin fotoğraflanmış olmasına rağmen ateş açanların hiçbirisi yakalanmamış, gözaltına alınan birkaçı da sonrasında serbest bırakılmıştır. Bu kadarı bile katliamın açık bir devlet tezgahı olduğunun kanıtıdır. Bugün katliamın aydınlatılmasını isteyenlerin kastettiği ise, doğrudan kimin emriyle ve kim tarafından gerçekleştirildiğidir. Yoksa arkasında devlet olduğuna dair bir şüphe bulunmamaktadır.

Yalanlar aynı, söyleyenler farklı!

"Tarihçi" sıfatıyla açıklamalarda bulunan Berktaş'ın söyledikleri hiçbir delile dayanmadığı gibi yeni de değildir. "Sol grupların birbirlerini vurduğu", sermaye devletinin yıllardır devrimci hareketi karalamak için başvurduğu bir yalandır. Kimi olumsuz pratiklerden de yola çıkılarak, hemen her katliam buna bağlanmaya çalışılmaktadır. Oysa, bu ülkede sol içi bölünmüşlük nedeniyle zaman zaman kimi çatışmalar yaşansa da, bu hiçbir zaman kitlesel bir kıyıma sebep olmamıştır.

Dönemin basını ile Demirel gibi düzen sözcüleri her ne kadar bugün Berktaş'ın yaptığı gibi "sol içi çatışma" demagojisine sarılmış olsa da, yaşananlar toplum nezdinde açıktır. 1 Mayıs '77'de planlı bir devlet katliamı gerçekleştirilmiştir.

Bugün Berktaş'ın utanmazca yapmaya çalıştığı şey, solu itibarsızlaştırmaya çalışırken aslında kendi çürümüşlüğüne ortaya sermekten başka birşey değildir. Çünkü geçmişte '77 1 Mayıs Katliamı'nı devrimcilerin yaptığını söyleyenler, Maraş Katliamı'nın faillerini de aynı gerekçelerle aklayanlardır. Yine Ulucanlar gibi bir katliamda, "sol grupların birbiri ile çatıştığı ve 5 kişinin bu şekilde öldüğü, jandarmanın ise bu duruma son vermek için operasyon düzenlediği" yalanı aynı hastalıklı kafaların alçak yalanları arasındadır.

Ama Berktaş gibi hayatının son demlerini bir zamanlar inandığı değerlere kin kusarak geçiren birinden ne Ulucanlar'da katiller sürüsüne karşı yükseltile devrimci dayanışmayı ne de Taksim'de polis kurşunları altında katledilen 34 devrimciyi anlaması beklenebilir. Onun gibiler ancak yalanlarla düzenlerine tutunmaya çalışır ve efendilerinin önlerine atacağı kemiklerdeki etleri sıyrarak ölüp gitmeyi beklerler. Devrimse tüm bu soysuzların ihanetlerine rağmen yolunda yürümeye devam eder.

ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek ile faşist baskı ve devlet terörü tablosu üzerine konuştuk...

“Saldırıları püskürtmek için toplumsal muhalefet sokağa çıkmalı!”

- “12 Eylül’ü yargılama” orta oyununa sarılarak “demokratikleşiyoruz” yalanlarının sıralandığı bir dönemde dinci-gerici AKP hükümeti eliyle faşist baskı ve devlet terörü turandırılıyor. Ardi arkası kesilmeyen polis operasyonlarını düzen/cemaat yargısı eliyle TMY - ÖYM tezgahından çıkma keyfi tutuklamalar ve ceza terörü izliyor. Bu açıdan, geçmiş dönemlerle karşılaştırdığınızda içinden geçtiğimiz bu dönemi farklı kılan noktalar neler?

AKP “demokrasi” söylemi altında, bugün 12 Eylül askeri faşizminin iki cuntacı generalini, Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya’yı sözde yargılıyor. Öyle bir yargılama ki bu, soruşturma savcılarını sanıkların evlerinde ifade alıyor, iddianameyle sanıklar değil sosyalistler, devrimciler, öğrenciler ve işçiler mahkûm edilmek isteniyor.

4 Nisan’da başlayan ve halen devam eden yargılama ise bu davanın tam bir ortaoyunu tadında ilerleyeceğinin ipuçlarını veriyor. Yargılayan mahkemenin DGM’lerden kırma Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi oluşu, sanıkların hala mahkemeye ifade için teşrif etmeyişleri bu ipuçlarına birer örnek olarak karşımızda duruyor. 12 Eylül askeri faşist darbesinde hapishanelerde işkencelerin dozunu artırmak adına devrimcilerin/sosyalistlerin ülkücü faşistlerle aynı koğuşa koyulduğu “karıştır-barıştır” politikası ne tesadüftür ki bu davada müdahil olmak isteyen tüm kesimlere karşı “eşit” ve “tarafsız” olma adına uygulamaya konulmuş, duruşma salonunda “sağ”dan ve “sol”dan eşit sayıda kişinin (70 sağ, 70 sol) yer almasına karar verilmiştir. Salonda yer alan figüranlar; ellerinden hala devrimcilerin kanı akan eski kontgerilla artığı ülkücü-faşist katiller, siyasal belleklerini kaybetmiş, siyasal körlükle malul sol/sosyalist çevreler, TBMM vb. kurumlardır. Bu davanın bir orta oyunu olduğunu düşünüyoruz. Çünkü sanıklar TCK 146. ve 147. maddelerden yargılanıyorlar. Esasen bu maddelere ilişkin yargılanan sanıklar açısından müdahillik yolu kapalıdır. Eğer “anayasal düzeni yıkmak, tahrip ve taşıyarak” yargılanıyorsanız bu davalarda müdahillik kabul edilemez, yasa açıktır. Şayet gerçek bir yargılama yapılsaydı; mahkeme suçun unsurları oluştuğuna ve müdahillik taleplerinin reddine karar vererek sanıkların son savunmalarını derhal alır, sanıkların “ağırlaştırılmış müebbet hapsine” ve “tutuklanmalarına” karar verir, davayı hızla sonlandırır.

Amaç yargılama değildir. 12 Eylül sadece askeri faşist bir darbe, bir-iki general, işkenceci beş-on rütbeli asker ve işkenceleriyle tüm dünyaya nam salmış hapishanelerden ibaret değildir. 12 Eylül, kapitalizmin ve burjuvazinin emirleri doğrultusunda işçi sınıfına, devrimcilere, sosyalistlere, Kürt halkına, gazetecilere, yazarlara ve sisteme muhalif olan tüm kesimlere karşı uygulanan, devleti küresel sermayenin hizmetine sunan, toplumsal ve siyasal hareketi yeniden yapılandıran sistemli ve topyekun saldırdır.

Oldukça karanlık bir dönemden geçiyoruz. Bu

dönemi dünden ayıran, geçtiğimiz dönemi diğerlerinden farklı kılan ise saldırının boyutları, niteliği ve tarzıdır. “12 Eylül dinci-gerici AKP eliyle halen sürüyor” dersek yanlış söylemiş olmayız. Bu dönemi hem AKP’nin hem de 12 Eylül’ün “ustalık dönemi” olarak tarif edebiliriz.

Siyasal iktidar, bugün özel yetkili mahkemelerin vermiş olduğu kararlarla tüm muhalifleri, sosyalistleri, devrimcileri, öğrencileri, sendikacıları, gazetecileri ve bu kesimin savunmanlığını yapan avukatları Terörle Mücadele Yasası ve uzantı yasalarıyla F tipi hapishanelere kapatıyor, tutuklama yetkisiyle de adeta yargı terörüne dönüştürüyor. Hiçbir somut delil olmaksızın, kim olduğu ya da gerçek olup olmadığı belli olmayan gizli tanık ifadeleriyle, sahte delillerle davalar açılıyor ve bu delillerle muhaliflere çok ağır cezalar veriliyor. Önümüzde duran karanlık dönem bir kat daha kararıyor.

Bunca hukuksuzluk az gelmiş olsa gerek ki, son birkaç yıldır, Özel Yetkili Mahkemeler her eylem ve basın açıklamasından ayrı ayrı ceza tesis etme alışkanlığını edindiler. Öyle ki, gelinen durum itibarıyla yasadışı örgüt üyeliğinden ceza almak sevindirici bir durum olmaya başladı. Çünkü mahkemeler yasadışı örgüt üyeliğinin yanı sıra katıldığı tespit edilen her yasal eylem ve basın açıklaması için ayrı ayrı terör örgütü propagandasından cezalandırmakta ve kimi zaman “18 kez terör örgütü propagandasından toplamda 30-40 yıl” gibi cezalar verilmektedir.

Dün, “2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na muhalefet etmek” iddiasıyla yargılananların tamamı bugün terör örgütü propagandasından yargılanmaktadır. Böylece Türkiye’nin insan hakları ve adil/doğru yargılanma tablosu her geçen daha da ağırlaşmaktadır.

“Olağanüstü tehlikeli bir dönemin içindeyiz!”

- *Kitlesel gözaltı ve tutuklama dalgaları toplumsal muhalefetin çok geniş bir kısmını hedef alıyor. Bu süreçleri yakından takip eden bir avukat olarak öne çıkan örnekler üzerinden ifade ederseniz, nasıl bir tablo var karşımızda?*

Bugün itibarıyla siyasal iktidar, muhaliflere göz açtırmaksızın şafak operasyonları düzenlemekte, sabaha karşı evlerin, derneklerin, yayın kuruluşlarının kapıları kırılarak arama kararları hiçe sayılmakta ve “yakalama kararı” olup olmadığına bakılmaksızın içerde bulunan herkes gözaltına alınmaktadır. Gemi azıya alan AKP, eşit, parasız ve anadilde eğitim hakkı talep eden öğrencileri, HES’leri protesto eden, suyuna ve doğasına sahip çıkan köylüleri, “Kürt halkına özgürlük” diyen herkesi yargı eliyle “terörist” ilan etmektedir.

KCK operasyonlarından, özellikle son altı ayda gözaltına alınarak tutuklanan BDP il, ilçe yöneticileri ve gazeteciler hakkında açılan davaların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

iddianameleri ve dosyadaki deliller değerlendirildiğinde, demokratik alanda faaliyet yürüten siyasi partilerin yasal faaliyetlerinin suç olarak nitelendirildiğini görmekteyiz. İl binasında yöneticilerin yaptıkları toplantıların teknik cihazlarla dinlendiğini ve kolluk tarafından bu dinlemelerin “kes-kopyala” yöntemiyle bütünlüğü bozularak delil olarak gösterildiği ne yazık ki gerçektir.

Yine tutuklu gazeteciler hakkında açılan davalarda ise, aslında gazetecilik faaliyetlerinin ve resmi ideolojiye muhalif haberlerin yargılandığı unutulmamalıdır. Siyasal iktidar “tek ses” yaratmayı hedeflemekte ve bu hedefe aykırı davranan gazeteciler akıllandırılmaları/uslandırılmaları için hapishanelere kapatılmaktadır.

Son dönemlerde fazlasıyla hedef alınan kurumlardan biri de KESK’tir. Kolluk, KESK’in sendikal faaliyetlerine bu yolla darbe vurmayı hedeflemekte, sendikaya üye olanları bu yolla sindirmeye çalışmakta ve sendikanın saygınlığını yerle bir etmeyi hedeflemektedir.

Bu yıl Newroz kutlamalarının yasaklanması üzerine çıkan olaylar bahane edilerek yapılan birden fazla operasyonla aralarında müvekkillerimizin de bulunduğu öğrenci, gazeteci ve sosyalistler tutuklanmış ve Newroz kutlamaları devlet tarafından âdeta terörize edilmiştir. Dava dosyalarındaki deliller ise tutuklama kararların tamamen siyasi saiklerle verildiğinin açık bir göstergesidir. Örneğin, BDSP çalışanı olan müvekkilimiz Burcu Deniz’e ait dava dosyasındaki tek delil, kolluğun sıkıdığı yoğun gazdan etkilenmemek adına ağzını kapatarak etrafı izlediği fotoğraftır. Bu fotoğraf müvekkilin tutuklanmasına ve “KCK üyesi” olmasına yetmiş ve artmıştır.

Son olarak, güçlü ve tok bir katılımın sağlandığı 1 Mayıs’ın hemen ardından Halk Cephesi’ne yönelik

operasyonlar gerçekleştirilmiş, Grup Yorum üyelerinin de içinde bulunduğu 131 devrimci 1 Mayıs’a katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alınmışlardır.

Diğer yandan 1 Mayıs’ta bazı banka ve işyerlerine zarar verildiği bahanesiyle anarşistlere yönelik bir dizi operasyon yapılmış, dernekler basılmış, bilgisayarlara el konulmuş ve 60’a yakın kişi gözaltına alınmıştır. Belirtmekte fayda vardır ki, sözkonusu olaylar yüzü kapalı kişilerce gerçekleştirilmiş olup kolluk bu soruşturmada da delil olmaksızın sadece tahmin yoluyla bu kişileri gözaltına almıştır.

Liste böylece uzayıp gidiyor ama bu liste bize evrensel ceza normlarının rafa kaldırıldığını, “delilden sanığa gitme” kuralının AKP tarafından “sanıktan delile gitme” olarak değiştirildiğini gösteriyor. Bu veriler, olağanüstü tehlikeli bir dönemin içinde bulunduğumuzu ve aynı zamanda mücadeleyi yükseltmek gerektiğine de işaret ediyor.

“Savunma hakkı işlevini yitirdi”

23 Kasım 2011 tarihinde 41 avukat hakkında başlayan soruşturmada ise 38 avukat “KCK yöneticiliğinden” tutuklanmıştır. Tutuklanan avukatların hepsinin bir dönem Öcalan’ın avukatlığını yapması ve bu yolla “emir ve talimatları Kandil’e ilettikleri” gerekçesiyle tutuklanmaları siyasi iktidarın savunma hakkına dahi tahammül edemediğinin bir göstergesi olarak karşımızda duruyor. Bugün meslektaşlarımız salt “avukatlık faaliyeti” ve Kürtlerin, ezilenlerin, devrimcilerin, muhaliflerin savunmanlığını yapmaktaki ısrarları nedeniyle F tipi hücrelere doldurulmaktadır.

Savunma hakkı işlevini tamamen yitirmiştir. Savunma, yargılama mekanizmasını yani “sav” ve “karar” süreçlerini etkileyemiyor, yargılama süreçleri savunmadan bağımsız sürüyorsa, savunma işlevini yitirmiştir. Bugün durduğumuz nokta burasıdır.

Siyasi iktidarın “kimi savunuyorsan osundur” anlayışıyla başlattığı cadı avında hedef avukatlara da gelmiştir. Yargının siyasi iktidarın güdümünde başlattığı ve hukuku askıya aldığı bu dönemde bizler de devrimci avukatlık geleneğinin temsilcileri olarak cübbelerimizi askıya asıp kenara çekilmeyeceğiz. Dün olduğu gibi bugün de devrimcilerin, sosyalistlerin, öğrencilerin, işçilerin savunmanlığını yapmaya devam edeceğiz ve bu saldırının püskürtülmesi için her türlü mücadeleyi vereceğiz.

“Yargı halkın değil devletin yargısıdır!”

- Dink cinayeti ve Sivas Katliamı davalarında açıkca görüldüğü gibi, katliamcı devlet ve onun tetikçileri düzen/cemaat yargısı tarafından aleni biçimlerde aklanırken, devrimci ve ilerici güçlere ise düzmece iddialarla on yıllara varan cezalar yağdırılıyor. Somut örnekler üzerinden, bu durumu nasıl yorumluyorsunuz?

Hem AKP’nin hem de yargının yüzakı davalarından olan Hopa, Hrant Dink, Sivas Katliamı davalarına ek olarak Engin Ceber davası da eklenebilir. Tüm bu davaların ortak özellikleri sanıkların devlet görevlileri olması veya sanıkların devlet tarafından özenle korunan ve kollanan kimseler olmasıdır. Katledilenler ise çoğu zaman devlet tarafından arzu edilen ölümlerdir. Davalar sonucunda genellikle tüm sanıklar beraat ettirililmekte, zamanaşımına gidilmekte ya da göstermelik cezalarla toplumun ağzına bal çalınmaktadır. Yargısal güç, “devletin siyasi ve ekonomik hassasiyetlerini, bölünmez bütünlüğünü” gözeterek hareket etmektedir. Her davada, asla bağımsız olmadığının ve halkın değil devletin yargısı olduğunun altını bir kez daha kalın çizgilerle çizmektedir. Yargı, vermiş olduğu kararlarla teşhir olmuştur. Ne var ki daha da vahim olan bu durumdan da rahatsızlık duymamaktadır.

“Yargı katilleri aklarken kolluk işkenceye devam ediyor!”

- Kitlesel gözaltı ve tutuklamalara sokak ortasında infazlar, karakolda işkence sonucu ölümler ve polis terörü uygulamaları eşlik ediyor. Bu açıdan nasıl bir tablo var?

Yargı katilleri aklarken kolluk da öldürmeye ve işkence yapmaya devam ediyor. Emekçi halkın üzerinden geçen kolluk, PVSK’dan ve Terörle Mücadele Kanunu’ndan aldığı güçle karakollarda işkenceye yapıyor, dövüyor ve bu da yetmezmiş gibi işkenceye maruz bıraktığı kişiler hakkında “görevli polise mukavemetten” dava açılmasını sağlıyor. Kararı beraatla sonuçlanacağı anlaşılan Alaattin Karadağ davası, tam bir cezasızlık ödülüyle karara bağlanan Festus Okey davası, İzmir’de Fevziye Cengiz adında bir kadına işkence yapılması nedeniyle başlayan dava, Türkiye’nin işkence ve yargısız infazlardaki başarılarına (!) örnek gösterilecek emsal davalardandır.

Bu davalar cezasızlıkla sonuçlanırken, emekçi halka dönük baskı ve terör politikaları hız kesmeden devam ediyor.

“Mücadele hepimizin mücadelesi olmalı!”

-Faşist baskı ve devlet terörü karşısında nasıl bir mücadele hattı örmek gerekiyor? Bu abluka sizce nasıl dağıtılır?

Özel yargılama usulleri, mahkemeleri ve anlayışı; İstiklal Mahkemelerinden Sıkıyönetim

Bulanık’ta “meşru savunma”

Muş Bulanık’ta DTP’nin kapatılmasını protesto sırasında 2 eylemciyi öldüren esnafı hakkında verilen beraat kararı için gerekçeli karar açıklandı. “Haksız saldırı karşısında canlarını kurtarmak için ateş ettiler” denen açıklamayla katillerin beraatine karar verildi.

Muş’un Bulanık ilçesinde, 15 Aralık 2009’da DTP’nin kapatılmasını protesto gösterilerinde Necmi Oral ve Kemal Ağcan adlı eylemciler açılan ateş sonucu öldürülmüş 7 kişiye yaralanmıştı. “Haksız tahrik sonucunda” hareket ettikleri söylenen Bilen kardeşlerin, koruculuk yapan işbirlikçi katiller olduğuyse hep ikinci planda tutuldu.

Düzen yargısı, katillere mükafat gibi gerekçeli karar açıkladı. Ankara 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararında, “sanıkların, terör örgütünün propagandasıyla bir araya gelenlere” karşı yapılması üzerinden ateş açılmasını makul gördüğünü açıklıyor.

Yargı terörü AİHM raporlarında

Türk sermaye devletinin son dönemde gemi azya aldığı baskı politikaları, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin raporlarına da yansdı.

AİHM’e yapılan başvurularda Türkiye 2. sırada yer aldı. Türk sermaye devleti, hak ihlali kararlarında 2 bin 404 kararla 47 ülke içerisinde birinci sırada yer alıyor.

Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı, Türkiye’ye ilişkin AİHM’in istatistiki verileri raporlaştırdı. Raporda cemaat/AKP yargısının keyfi tutuklama terörü de dikkat çekti.

Türk sermaye devletine karşı yapılan başvurular 2011 yılında Avrupa Konseyi genelinde 1 milyon kişi başına düşen başvuru sayısı 79 iken bu sayı Türkiye’de 118’e çıkıyor.

AİHM tarafından en az bir maddeyi ihlal ettiği gerekçesiyle verilen toplam ihlal kararları sayısında Türkiye, 2 bin 404 aleyhe kararla 1. sırada yer alıyor. Türkiye’deki ihlal kararları arasında en çok ihlal edilen haklar sırasıyla, adil yargılanma hakkı, mülkiyet hakkı ve güvenlik hakkı olarak sıralanıyor.

“Polis devletinde yaşıyoruz!”

Pınar Aydınlar ve avukat Meral Hanbayat’la İbrahim Kaypakkaya ve şehit devrimcilerin isimlerinin konuşmalar içerisinde yer almış olması gösterilerek açılan dava ve yargı üzerine gazetemizle paylaştıkları düşüncelerini aktarıyoruz...

- Belirli bir süre önce çıkarılan TMY ve ÖMY’ye ile birlikte son süreçte çıkarılan yasalarla, yargının ileri demokrasiye uygun, bağımsız bir işleyişe sahip olduğu ileri sürülüyor. Pınar Aydınlar ve Grup Munzur üyelerine açılan davalar, puşi delil olarak gösterilip verilen ceza, gazetecilerin yaptıkları haberlerin delil gösterilmeleri göz önüne alındığında yargı süreçleri ve mekanizması hakkında ne düşünüyorsunuz?

“Bizim mücadelemiz sınıfsız sömürsüz bir dünyadır”

Pınar Aydınlar:

Yasa değişikliklerinin altında yatan neden, bu ülkede ciddi bir sindirme ve yok etme operasyonu içindir. AKP iktidarı tamamıyla bu ülkenin sosyalistlerini, aydınlarını devrimci duruş sergileyenleri ve mücadele noktasında bütün değerleri sindirmek istiyor. Bu gerçek artık olabildiğince su yüzünde. Bize çıkan cezalar, yaptırımlar, kararlar bu ülke aydınlarına, muhaliflerine dönük yapılan bir saldırdır. Ezilen renklere karşı yapılan bir saldırdır. Puşi yüzünden 11 sene hapis yatıyorsa bir genç arkadaşımız, tahammülsüzlüğün, kendinden olmayanlara karşı iktidarın ne kadar faşizan bir baskıyı hak gördüğünü gösteriyor. Ülkemizdeki işkence suçlarının, işte bir Engin Ceber örneği ve devamında hapishanelerde siyasi tutsakların yaşadığı o kötü koşullar ve tecrit. Bu kadar çok, muhaliflerin baskı altında olduğu süreçte hukuktan söz edemeyiz. Çünkü polis devleti olmuş durumdayız. Eğer bu ülkede 3 milyon tane insanın silahı varsa ve hedefleri de bu ülkenin devrimcilerine, kürtlerine, sosyalistlerine aydınlarına karşı doğrultulmuşsa ve devletin yersiz kullanımlara bir diyeceği yoksa, bu ülkede ne hukuktan bahsedebiliriz ne de başka bir şeyden söz edebiliriz. Resmen polis devletindeyiz. Çok net söyleyebiliriz ki, şu anda bütün yasalar, bütün bu yeni uygulamalar, bu ülkede ezilen ve ezen, yani sınıf ayrımına dayanıyor. Egemen kimse kendi payına biçiyor. Yasaları kendine göre koyuyor. Nazımlardan, Sebahatin Alilerden bu güne gelen süreçte, sürekli yasaklamaların olması şunu gösteriyor. Sanatı düzen için yaparsanız, muhalif olmazsanız kimse dokunmuyor. Ama o sanat oluyor. Bu ülkede işçi katliamları, Roboski katliamları, Sivas zamanaşımı gerçeği ve daha pek çok katliamlar, kıyımlar, zulümler yaşatılırken, hak arama mücadelesinde bizlere düşen her zaman inandığımız değerlerin yolunda gitmektir. O da direnmek, teslim olmamaktır. Bizim mücadelemiz

sınıfsız sömürsüz bir dünyadır.

“Öncelikli talebemiz TMY’nin kaldırılması olmalı”

Avukat Meral

Hanbayat; Pınar Aydınlar ve Grup Munzur üyeleri yaptıkları konuşmalardan ötürü terör örgütü propagandası yapmaktan dava açıldı. Esasında bu kurguyla iddianameler hazırlanıyor ve cezalar veriliyor. 3 ay içerisinde Malatya

Ağır Ceza Mahkemesi’nin toplamda 150 yıla kadar verdiği ceza var. Şöyle bir kurgu yapmışlar. 1 Mayıs’ta İbrahim Kaypakkaya için slogan atıyorsan 1 yıl ceza vermiş mahkeme, 18 Mayıs’ta anma yaparken atılan slogana 7 yıl ceza vermiş Malatya Ağır Ceza Mahkemesi. Ve toplamda 150 yıl cezayı bulan korkunç bir durum. Şimdi sorun şu, bir yargı birliği yok. İbrahim Kaypakkaya sloganı Dersim’de atmak 7 yıllı eş değerkken, Bursa’da ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilerek beraat kararı verildi. Sorun şu, evet gerici yasalar var. Temel hak ve özgürlükleri önleyen, engelleyen ve gelişimini engelleyen yasalar mevcut. Ama tek başına yasalar meselesi değil, onu uygulayan zihniyetin sorgulanması gerekir. Bu yasalar 5 yıl öncede, 10 yıl öncede vardı. Mesela TMY 7/2 maddesi yeni bir madde değil. Mesele şu, subjektif bir madde olması. Yani kim uyguluyorsa, kendi subjektif kanaatleri ve ön yargıları ile farklı sonuçlara götürüyor. Daha önce İbrahim Kaypakkaya anmalarında atılan sloganlarla ilgili açılan davalarda, AİHM ifade özgürlüğüne aykırı olarak değerlendirerek Türkiye’yi bu konuda mahkum etti. Sadece propaganda meselesi değil, örgüt üyeliği meseleside öyle. İddianameleri hazırlayan savcılarının vicdanına kalmış durumda. Mesela bugün ki yapılan basın toplantısının haberini yapan basın mensupları yarın ‘devleti zora sokacak haber yaptıkları’ için örgüt mensubu olmaktan yargılanabilirler. Bunların hepsi değerlendirmeler, bunlar yasada ayrıntılarıyla yazmıyor. Keyfi uygulamalara açık bir madde. Yapılması gereken şu TMY’nin tümünden ortadan kaldırılması gerekiyor. Çünkü bu siyasi suçlarla, adli suçlar arasında çok ciddi bir eşitsizlik yaratıyor. Sadece Özel Yetkili Mahkemeleri’nin kaldırılması talebi yeterli olmaz. Öncelikli talebemiz TMY’nin kaldırılması olmalı. Bunula birlikte TCK’da temel hak ve özgürlüklerin kullanılmasını engelleyen maddelerin ortadan kaldırılması gerekiyor. Öncelikli talep bunlar olmalı bence. Çünkü TMY ve TCK’daki maddeler kalırsa, ÖMY kaldırılrsa sorun çözülmüş olmaz.

Cihan Kırmızıgül, Grup Yorum, Grup Munzur’a yönelik iddianamelerde yer alan suçlamalardan, en küçük basın açıklaması, ben sosyalistim demek bile her hangi bir örgütün üyesi olmakla yargılanmaya delil sayılmaya ve davalar açılmaya devam edebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Devrimciler ölmez, türküler susmaz”

Sanatçı Pınar Aydınlar ve Grup Munzur üyeleri hakkında, Munzur Festivali’nde söyledikleri türkülerden dolayı “terör örgütü propagandası” yapmaktan 1 ile 5 yıl arası hapis cezası istemiyle dava açılmasına ilişkin 16 Mayıs günü basın toplantısı düzenlendi.

Toplantıda konuşan sanatçılar, ezilenlerin mücadele tarihini ve onun yarattığı değerleri sahiplenmenin “suç” olmadığını belirttiler.

Dersimli gençler potansiyel ‘terörist’

Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi’nde yapılan toplantıda, Av.Meral Hanbayat 10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali’nin Hozat ilçesi programında, İbrahim Kaypakkaya, Ali Haydar Yılmaz ve Kızıldere’de katledilenler için 40 yıl önce halk ozanları tarafından yazılıp söylenen; “İbrahime Ağıt”, “Kırmızıgül”, “Vartinik” ve “Kızıldere” türkülerini seslendirmelerinden dolayı Pınar Aydınlar ile Grup Munzur üyelerinden Özlem Gerçek ve Ercan Duman hakkında Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yeni bir dava açıldığını belirtti.

Nerde ifade özgürlüğü?

Hanbayat, iddianamedeki bu yaklaşımın, Dersim’deki gençliğin tamamının potansiyel “terörist” olarak değerlendirildiğini, sanatçıları ise suç işlemeye azmettiren kişiler olarak gösterildiğine vurgu yaptı.

Hanbayat, son olarak Meksikalı şair Alfonso Reyes’in söylediği “Kenetlenmiş dişlerle özgürlük türküsü söylenmez” sözünü hatırlatarak, demokratik hakların gaspedilmesine izin vermeyeceklerini söyleyerek açıklamayı bitirdi.

Daha sonra Pınar Aydınlar söz alarak, düşüncelerini ifade etti. Aydınlar, Hrant Dink’in katillerini öven şarkılar besteleyip söyleyen İsmail Türüt’ü hatırlatarak, devrimcilere yakılmış ağıtları söyleyenlerin suçlu olarak ilan edildiğine dikkat çekti. Aydınlar, konuşmasında “Bu nasıl bir çelişkidir ki; öldüreni övmek fikir hürriyeti, katledileni anmak suç” dedi. Aydınlar, son olarak “bir ülkenin türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür” sözünü hatırlatarak, ağıtları ve direnişi haykıran türkülerini okumaya devam edeceklerini belirtti.

“Kararlılıkla anmaya devam edeceğiz”

Grup Munzur adına Tekin Türker de bir konuşma yaptı. Türker, davanın sadece emekten yana sanat yapanlara, onları dinleyenlere açıldığını vurgulayarak sözlerine başladı. Türker, ayrıca bu davanın İbrahim Kaypakkaya’nın düşünceleri ile halen yaşıyor olmasından kaynaklı açıldığını ve cezaların verilmek istendiğini belirtti. Türker, hiçbir baskının kendilerini engelleyemeceğine işaret ederek, devrimci önderleri kararlılıkla anmaya devam edeceklerini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Silivri ziyareti ve karartılamayan gerçekler

Sermaye hükümetinin Adalet Bakanı Sadullah Ergin, burjuva basının önde gelen isimleriyle birlikte Silivri Cezaevi’ni ziyaret etti. Tüm allama ve pullamalarına rağmen cezaevlerinde devam eden tecrit gerçeği karartılamadı. Son yayınlanan insan hakları örgütleri raporları yaşanan vahşete ışık tuttu.

Bakanlar gerçekleri karartmaya çalıştılar

Cezaevi şartları ile tutuklu ve hükümlülerin yaşam ortamlarının gösterilmesi amacıyla düzenlenen gezi 4 saat sürdü. Adalet Bakanı yaptığı açıklamada “Bir defasında gezdirebileceğimiz kadar arkadaş davet ettik. Bu devam edecek. Dışarıdan değerlendirmeler farklı yapılabiliyor. Bizim cezaevlerimiz burası gelip bizzat arkadaşlarımız yerinde görsünler ve değerlendirsınler. Gerçekten kendilerinin tespit ettiği birtakım eksiklikler var mı? Cezaevlerimiz hangi şartlarda işliyor. Avrupa standartlarındaki ortalama nedir? Bütün bunları paylaşıp olanı görelim. Bunlar bilinmediği ve görülmediği zaman üzerinde çok değişik yorumlar yapılabiliyor. Bu açıdan görülmesinde bizim açımızdan fayda var” dedi. Sağlık Bakanı Recep Akdağ ise “Dışarıda nasıl hizmet veriyorsak buradaki vatandaşlarımıza da aynı hizmeti veriyoruz” dedi.

Tüm bu açıklamalar hücre tipi cezaevlerini şirin göstermeye yöneliktir. Oysa gerçekler ortadadır. Devrimci tutsaklara yönelik baskı ve işkenceler ile ciddi sağlık sorunlarını gösteren olaylar yaşanmaya devam ediyor. Zira hücre tipi cezaevleri tecrit ve izolasyon mekanlarıdır. Bu sistemin kendisi bile sürekli işkencenin en açık kanıtıdır.

Özelde Adalet Bakanlığı, genelde AKP hükümeti tecrit ve izolasyonla da yetinmiyor. Devrimci tutsakları ek uygulamalarla kişiliksizleştirmeye çalışıyor. Devrimci kimliğini kararlılıkla savunan tutsakların en doğal hakkı olan mektuplaşma, ziyaret, görüşme ve sosyal bir ortamda yaşama haklarını kısıtlıyor. Ard arda verilen disiplin cezalarıyla devrimci tutsaklar sürekli bir hücre uygulamasına tabi tutuluyor. Ağırlaştırılmış müebbet cezası verilen siyasi tutsaklar doğru düzgün havalandırma hakkından bile yararlanamıyorlar. İdam cezasına rahmet okutan bir ağırlaştırılmış müebbet cezası uygulanıyor.

“Cezaevleri Hak İhlalleri” raporları “kapı döven tutuklulara bir ay ziyaretten men”, “az yemek verilmesini protesto edene 3 ay ziyaret yasağı”, “kurum tenceresine zarar verene 5 gün hücre cezası” ve “Tekirdağ’da disiplin soruşturmaları nedeniyle iki yıldır kimsenin açık görüşe çıkamaması” gibi gerçekleri gözler önüne seriyorlar.

Çağdaş Hukukçular Derneği ve İnsan Hakları Derneği’nin raporları Adalet Bakanı Sadullah Ergin ve Sağlık Bakanı Recep Akdağ’ın Silivri ziyareti sonrası yaptıkları açıklamaları yalanlıyor. Devrimci tutsakların gerçekleştirdikleri anmalara yönelik disiplin cezaları sürmektedir. Hapishane idareleri mektupları, süresiz yayınları engellemeye devam etmektedir. Ziyaretten men cezaları artarak sürmektedir. Tahliye edilmesi gereken tutsakların bir kısmının disiplin cezaları nedeniyle tahliyeleri engellenmektedir.

Sağlık Bakanı’nın çizdiği sahte tabloyu parçalamak için İnsan Hakları Derneği ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı raporlarında fazlasıyla veri bulunmaktadır. Bunun için sadece 2010 verilerine bakmamız bile yeterlidir. 2010

yılında cezaevlerinde 413 kişi yeterli sağlık yardımı almadığı ve tedavisinin cezaevlerinde yapılamaması nedeniyle hayatını kaybetti.

Sağlık Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı’nın yaptığı protokol sonucu gelen aile hekimliği sistemine ve cezaevi hastane üniteleri oluşturulmasına rağmen sağlık hizmetlerindeki yetersizlikler sürüyor. Koruyucu sağlık hizmetleri esas alınmıyor. Dahası son dönemde yapılan değişikliklerle koruyucu sağlık hizmetlerine tamamen son verildi. Acil vakalara ilişkin hizmetlerdeki yetersizlikler giderilmedi.

Ziyarete katılan sermaye medyasının gerçeği...

Yazarların önemli bir kısmı cezaevine dair olumlu değerlendirmelerde bulundular. Adalet Bakanlığı’nın yaptığı işi önemli bir açılım olarak sundular. Daha önce de F tipi cezaevlerini ‘beş yıldızlı otel’ olarak tanıtıp propagandasını yapma ve 19 Aralık katliamını devrimci tutsaklar üzerinden açıklama konusunda sermaye basını tüm maharetini sergilemişti. Bu gazetelerin köşelerini kapamışlar. F tipini lüks bir otel odasına benzeten, haber ve yazılarıyla F tipinin ‘ideolojik müteahhitliğini’ yapan Fikret Bila, Tuncay Özkan, Güneri Civaoglu gibi gazetecilerin kaleminden mürekkep değil kan damlamıştı.

Hürriyet gazetesi 19 Aralık operasyonunu “Devlet girdi, örgüt yaktı, jandarma kurtardı” manşetiyle duyurmuştu. Sabah gazetesi “Kendilerini ateşe verdiler” diyerek katliamı perdelemeye çalışmıştı. Akşam: “Yürüyen çıraya döndü...” ve “Yakın emri verdi” diyerek devrimci örgütleri hedefe çakmıştı. Milliyet gazetesi ise “Sahte oruç, kanlı iftar” diyerek ölüm orucunu lekelemeye çalışmıştı.

Genelde sermaye devletinin, özelde ise AKP hükümetinin varlık nedeni sermayenin korunmasıdır. Sermaye için tehdit olan komünist ve devrimciler, ilericiler sürekli baskı aygıtları aracılığı ile tehdit altında tutulmaktadır. Cezaevlerinde uygulanan tecrit de bu baskıların parçasıdır. Dışarda işçi ve emekçilere yönelik ekonomik-sosyal-siyasal terörü yoğunlaştıran AKP hükümeti, cezaevi politikasını da bu anlayışla uygulamaktadır.

Bu saldırıları boşa çıkarmanın biricik yolu devrimci sınıf mücadelesini büyütme. İşçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine kanalize etmektir. Devrimci sınıf mücadelesinde alınan mesafe ile F tipi tecrit yuvalarının yerle bir edilmesi süreci birbiriyle doğrudan bağlantılıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

HDK 1. Genel kurulu toplandı

HDK 1. Genel Kurulu Ankara’da Alkadraz salonunda 12-13 Mayıs tarihlerinde gerçekleştirdi.

1. gün

İlk söz HDK’li milletvekillerine verildi. Sebahat Tuncel, Levent Tüzel ve Sırrı Süreyya Önder’in konuşma yaptığı bu bölümde vekillerin ortak vurgusu “anayasa” oldu. Mecliste “demokratik bir anayasa mücadelesi” verdiklerini belirten vekiller bu mücadelenin sokakla bağının kurulabilmesinin önemini ifade ettiler.

Bu bölümün ardından konuk konuşmaları bölümüne geçildi. DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk, KESK Genel Başkanı Lami Özgen’in aralarında bulundukonuşma yapan isimlerdi.

Ardından kongrenin bir başka gündem maddesine “Siyasal Durum Değerlendirmesi”ne geçildi. Dünya, Ortadoğu, Türkiye, Baskılar, Üç seçim bir tutum (anayasa, yerel seçimler, cumhurbaşkanlığı seçimi) başlıklarıyla değerlendirmelerin yapıldığı bu bölümde Dünya’daki gelişmelerin yakından izlenmesi ve mücadele eden halklarla dayanışmanın büyütülmesine dikkat çekildi. Türkiye’nin siyasal durum tespitlerinde saldırıların sorumlusunun AKP olduğu ve temel hedefin AKP olması gerektiği vurgulandı.

Anayasa sürecinde aktif rol oynanması, çatı partisi projesinin sonbahara kadar tamamlanması ve seçimlerin öncesinde bu partinin kurulması gibi kararlar alındı.

2. gün

Genel Meclis Yürütme Kurulu raporunda, HDK’nın kolektif çalışma açısından yetersizlikler taşıdığı, gerçekleşen eylem ve etkinlikler için çalışmaların yayıflığı, koordinasyon sorunu yaşandığı dile getirildi. 121 kişiden oluşan Genel Meclis’in işleyişinde sorunlar olduğu ve çok zayıf katılımı gerçekleştiği dile getirildi.

Ardından örgütlenme komisyonunun raporuna geçildi ve bu raporda örgütsel durum ve örgütsel sorunlar ele alındı. Bu kapsamda, ilçe örgütlülüklerinin zayıf olduğu, kurulanların ise güvencesinin henüz sağlanmamış olduğu, yerel gündem ve sorunların ele alınmasında yetersizlikler taşındığı, gerçekleşen faaliyetlerin ağırlıklı olarak genel gündem ve takvimsel süreçlere ilişkin eylemler olduğu ifade edildi.

Tüzük değişiklikleri ve sonuç bildirgesinin okunmasının ardından genel kurul sona erdi.

Genel kuruldan notlar:

*Kongre oldukça kitlesel olmasına rağmen cansız ve coşkusuzdu.

*Kadın sorunu ile ilgili bir konuda konuşmak isteyen erkek bir delegenin alkışlarla protesto edilerek konuşturulmaması dikkat çekti.

* Genel kurul delegesi sayısı 900 olmasına rağmen, iki gün boyunca genel kurula 350 civarında delege katılım sağladı.

* İMO’da işten atılan ve direnişini sürdüren Cansel Malatyalı genel kurula katılırken, kürsüden Cansel Malatyalı’nın İMO önünde oturma eylemi yaptığı söylendi ve divan başkanı “Biz bu ihtilafta taraf değiliz. Cansel Malatyalı İMO önünde oturma eylemi yapıyor. Biz sadece onu duyurmak istedik” ifadelerini kullandı. Salondan bu sözlerle en ufak tepki gelmedi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hükümet tehdit ediyor, emekçiler 'grev' diyor!

Sermaye hükümetinin emekçilerin grev hakkına yönelik düşmanlığı dinci parti AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan'ın açıklamalarıyla bir kez daha görüldü.

Erdoğan, 2012-2013 Toplu Sözleşme görüşmelerinde kamu emekçilerine sunulan sefalet zammının enflasyonun üzerinde olduğunu savunarak, "grev hakkı ortaya çıkmamıştır" türünden pervasızca açıklamalarda bulundu.

Hükümetle konfederasyonlar arasında devam eden toplu sözleşme oyununda kamu emekçilerine sunulan 3+3'lük sefalet teklifini ve KESK ile Kamu Sen'in 23 Mayıs'ta grev yapma kararını değerlendiren Erdoğan, emekçilerin grevli toplu sözleşme hakkını gaspetmeye devam edeceklerinin mesajını verdi.

Erdoğan'dan yalan, demagoji, tehdit...

Grevsiz toplu sözleşmeyi savunan Erdoğan, bu tutumunu gerekçelendirmek için kapitalist krizin pençesindeki Yunanistan ve İspanya'yı örnek göstererek bildik demagojilere yaslandı.

"Türkiye'yi bir bütün olarak ele almak zorundayız ve bu ülke eğer bir zaafa uğrarsa, bizim akıbetimiz de Yunanistan, İspanya'nın akıbetine uğrar. Biz Türkiye'yi, böyle bir akıbeti dışarı bırakamayız" diyen Erdoğan, bir yandan emekçilere 'ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye' çalıştı, diğer yandan da faturayı bir kez daha emekçilere ödetmekte kararlı olduklarını vurgulamış oldu.

Erdoğan'a hükümet ile kamu emekçileri arasındaki toplu sözleşme sürecinde yaşanan anlaşmazlık nedeniyle konfederasyonların eyleme gittiği de anımsatıldı. Bunun üzerine emekçilere üstü kapalı tehditler savuran Erdoğan, "Grev hakkının ne zaman nasıl ortaya çıktığı bellidir. Ben böyle bir hakkın ortaya çıktığını düşünmüyorum" ifadelerini kullandı.

Sermaye hükümeti işi arsızlığa vardırdı

Hükümet tarafından kamu emekçilerine sunulan sefalet zammı teklifinin enflasyonun altında kalmasına aldırış etmeyen Erdoğan işi arsızlığa vardırdı, işçileri ve kamu emekçilerini bugüne kadar enflasyona ezdirmediklerini iddia edebildi.

Hükümetle görüşmelere katılan işbirlikçi-kontra konfederasyonların başkanları dahi, 14 Mayıs'taki görüşmenin ardından yaptıkları açıklamalarda hükümetin önerdiği yüzde 3+3'lük zam teklifinin enflasyonun altında kaldığını söylemişlerdi.

Tüm veriler ortadayken, dinci-gerici AKP hükümetinin şefi Erdoğan bir kez daha emekçilerin gözünün içine baka baka yalan söyledi.

Kamu emekçileri konfederasyonlarıyla sürdürülen ortaoyununa başkanlık eden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ise eylem kararı alan sendikaları hedef aldı.

İşbirlikçi-kontra sendika Memur Sen'in aldığı göstermelik eylem kararını dahi tahammülsüzlükle karşılayan Çelik, "Ben eylem kararı aldım" demek müzakere sürecini bilmemek demektir. Böyle söyleyen

birisi varsa eğer, bu takvimi yaşamamış, bu takvimi bilmiyor demektir" şeklinde konuştu.

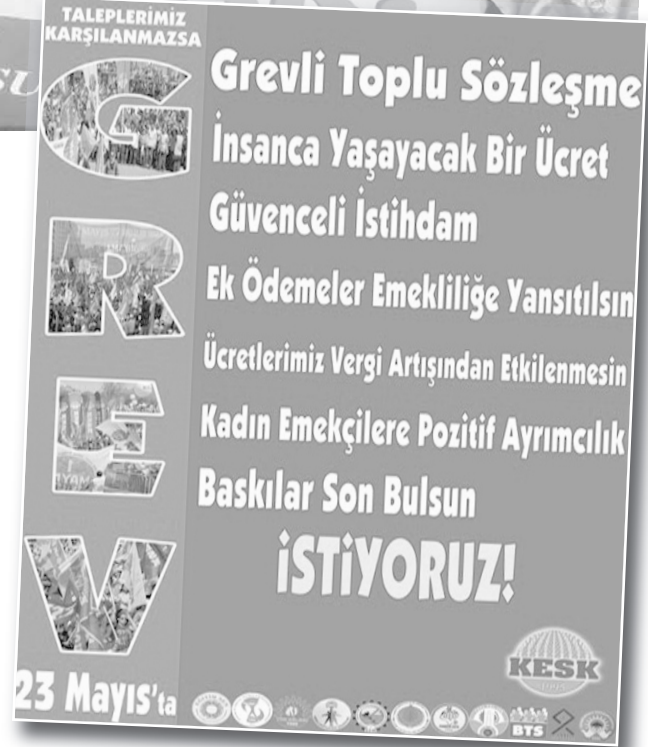
"23 Mayıs'ta grevdeyiz!"

Sermaye hükümetinin ve Erdoğan'ın tüm demagojilerine ve tehditlerine rağmen, kamu emekçileri talepleri için greve çıkmakta kararlı olduklarını açıkladılar.

KESK ve Kamu Sen 23 Mayıs'ta greve çıkacaklarını açıkladılar.

Hükümetin dayatmacı tutumundan vazgeçmesi gerektiğini, kamu emekçilerinin sadaka değil haklarını istediklerini ifade eden Özgen taleplerini şöyle sıraladı:

"Grevli toplu sözleşme, insanca yaşayacak bir ücret, güvenceli istihdam, ek ödemeler emekliliğe yansıtılsın, ücretlerimiz vergi artışından etkilenmesin, kadın emekçilere pozitif ayrımcılık, baskılara son"

Grev öncesi soruşturma tehdidi

Kamu emekçilerinin, grevli toplu sözleşme talebiyle 23 Mayıs'ta yapacağı grev öncesinde soruşturma tehdidi devreye sokuldu. Milli Eğitim Bakanlığı müfettişleri, 28-29 Mart'ta 4+4+4 yasası ve 4688 sayılı kanuna karşı Ankara eylemlerinde ve grevde yer alan eğitim emekçilerine soruşturma açmıştı.

Antalya Milli Eğitim Müdürlüğü ise 23 Mayıs grevi öncesinde, eğitimcilere soruşturma açtı. Müfettişlerin, okulları tek tek dolaşarak, her sınıftan 5'er 10'ar öğrenciye sınıflarında ya da kütüphanelerde, "Öğretmeniniz size grevin olduğu gün okula gelmeyin dedi mi" diye sordukları belirtildi.

Eğitim Sen Antalya Şubesi Başkanı Nurettin Sönmez, müfettişlerin sorguları hakkında grevle ilgili direkt soruşturma açamayan Milli Eğitim Müdürlüğü'nün öğrenci velilerini ve öğrencileri sorgulayarak "eğitim ve öğretimi engellemekten" soruşturma açmak istenildiğini söyledi.

TOGO'da yılgınlık yok, direniş var!

Ankara Eskişehir yolu üzerinde bulunan TOGO Ayakkabı fabrikası önünde direnişe geçen Deri-İş üyesi işçiler hafta boyunca maruz kaldıkları gözaltı terörüne rağmen kararlı direnişlerine devam ediyorlar.

TOGO patronunun tahammülsüzlüğü

10 Mayıs sabahı direniş alanına gelen işçiler gözaltı saldırısına maruz kaldılar. Astıkları pankart Kabahatler Kanunu'na aykırı bulunarak gözaltına alınan 30 işçi 10 Nisan Karakolu'na götürüldü. Bunun üzerine TOGO işçileriyle dayanışma çağrısı yapan sendikalar Yüksel Caddesi'nde ve TOGO önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. ODTÜ öğrencileri de A1 kapısı önünde toplanarak direniş alanına yürüdü.

Fabrika önünde yapılan eylemde Sendikal Güç Birliği ve Eğitim Sen 5 Nolu Şube adına okunan basın açıklamalarında TOGO işçilerinin derhal serbest bırakılması ve işe geri dönmesi için dayanışmanın büyütülmesi gerektiği belirtildi.

Yine gözaltı

11 Mayıs sabahı tekrar direniş alanında buluşan işçiler yine gözaltına alındılar. İşçiler kötü hava şartları nedeniyle fabrika önünde çadır kurmak istediler. Ancak yüzlerce çevik kuvvet polisi işçilere saldırarak bu girişimi engelledi. Deri-İş Uluslararası İlişkiler ve Eğitim Uzmanı Eren Korkmaz, direnişçi işçiler ve işçilere destek için fabrika önüne gelen bir kişiyle birlikte 30'a yakın kişi polis tarafından gözaltına alındı. 10 Nisan Polis Karakolu'nda götürülen işçiler Adli Tıp kontrollerinden sonra serbest bırakıldı.

Gözaltı saldırısının ardından tekrar direniş alanına dönen işçiler TOGO'nun İzmir Caddesi'ndeki mağazası önüne yürüyüş gerçekleştirdi. Deri-İş üyesi işçileri TOGO Ayakkabı önünde KESK Ankara Şubeler Platformu, ODTÜ Öğrencileri ile ilerici kurumlar karşıladı. Bir süre sloganlarla bekleyişin ardından KESK Ankara Şubeler Platformu adına **Doğan Kaya**, TOGO işçisiyle dayanışmanın süreceğini belirten bir konuşma yaptı. Bu konuşmanın ardından sözü Deri-İş Sendikası Uluslararası İlişkiler ve Eğitim Uzmanı **Eren Korkmaz** TOGO işçilerinin gözaltına alınmasıyla direnişin bitirilmeye çalışıldığı, fakat

bunun işçilerin mücadele bilincini geliştirmekten başka bir işe yaramadığını belirtti.

TOGO işçisi Cengiz Özkara, baskıların kendilerini daha hırslandırdığını, gözaltı ve tutuklamaların kendilerini yıldıramayacağını belirtti.

TOGO'da baskı ve terör

TOGO işçileri ve destekçi güçler 14 Mayıs sabahı bir kez daha gözaltı terörüne maruz kaldılar. Direniş alanına gelen Güvenlik Şube ekipleri ve çevik kuvvet polisleri, 30'u aşkın işçi ve ilerici-devrimciyi gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlar arasında 1 BDSP çalışanı ve 4 Ekim Gençliği okuru da bulunuyordu.

Kızıl Bayrak muhabirine engelleme

Direniş alanında haber yapmak için bulunan Kızıl Bayrak muhabiri de polis tarafından gözaltına alınmak istendi. Bu tutuma direnen muhabirimiz polisler tarafından alandan uzaklaştırıldı.

Gözaltı sırasında çevreden geçen araçların tamamı kornalarına basarak saldırıyı protesto ettiler. TOGO işçileri ancak akşam üzeri serbest bırakıldı. Ancak desteğe giden BDSP, Ekim Gençliği ve ÜİD-DER karakolda ifade vermedikleri için bir süre daha gözaltında tutuldular.

Gözaltı protesto edildi

Tüm gözaltılar serbest bırakıldıktan sonra TOGO mağazası önünde eylem gerçekleştirildi. Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi'nin de katıldığı açıklamaya KESK, TÜMTİS ve Petrol-İş ile birçok ilerici ve devrimci kurum da destek verdi. BDSP ve SDH'nin flamalarla katıldığı eyleme ODTÜ Öğrencileri de pankartlarıyla katılım sağladılar.

İlk sözü işçilerle birlikte gözaltına alınan Deri-İş Örgütlenme Uzmanı Engin Çelik aldı. Gözaltında yaşadıklarını anlatan Çelik, hiçbir baskı ve zorun direnişi kıramayacağını vurguladı.

Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, TOGO'daki çalışma şartlarından kısaca bahsetti. Servi, örgütlenme süreçlerini anlattı. Sonrasında ise işten atma ve direniş sürecine değinen Servi, Kampana Deri ve Savranoğlu'yu örnek vererek bu direnişi sonuna kadar götüreceklerinin altını çizdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fanbey.org>

Taşeron işçiler kazandı

Ankara Hacettepe Üniversitesi Hastaneleri'nde maaşlarını zamanında alamayan taşeron sağlık işçileri yaptıkları eylemle maaşlarını aldılar.

Ücret hakkını gasp eden, ödeme tarihini keyfi olarak sarkıtan hastane yönetimine karşı işçiler, Dev Sağlık-İş Sendikası'nın çağrısıyla iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

10 Mayıs'ta yetkililere uyarı eylemiyle seslenen işçiler 11 Mayıs günü iş bırakmaya gitti. Bunun üzerine Rektör Prof.Dr. A. Murat Tuncer işçi temsilcileri ve sendika yöneticileriyle görüşüp işçilerin maaşlarını vermek zorunda kaldı.

Yağmur yağışı ve olumsuz hava şartlarına rağmen yemekhaneden rektörlüğe yürüyen, muhatap alınincaya kadar bekleyişlerini sürdüren işçilerin kararlılığı maaşların ödenmesini sağladı.

Billur Tuz patronundan geri adım

Billur Tuz'da direniş 5. ayını doldurmak üzere.

Tek Gıda-İş Sendikası üyesi işçiler direniş kararlılıklarını ve seslerini duyurmaya devam ediyorlar. Savranoğlu işçilerinin İzmir Büyükşehir Belediyesi önündeki eylemine destek veren işçiler 1 Mayıs kürsüsünde de konuşmacı olarak yer aldılar. Direnişçi işçiler Aliğa'da gerçekleştirilen çevre mitinginde de yerlerini aldılar.

Kararlılıkla süren direniş Billur Tuz patronunun bazı değişiklikler yapmasına neden oldu. Billur Tuz patronu fabrikanın insan kaynakları müdürünü ve genel müdürünü direnişten kaynaklı işten çıkardı. İstanbul'da bulunan Billur Tuz Genel Müdürlüğü'nden fabrikaya yeni bir genel koordinatör atanmış durumda. Ayrıca yeni insan kaynakları müdürü de fabrikaya atandı. Bugüne kadar sendikayla hiçbir şekilde görüşmeye yanaşmayan Billur Tuz patronu yeni müdür şahsında sendikaya bir teklifte bulundu. Bu teklife göre patron 15 işçiyi işe geri alma önerisinde bulunurken sendika ise işçilerin tamamının alınmasını ve bu durumun sözle değil imzalanan bir protokolle yapılması gerektiğini bildirdi. Müdür durumu değerlendireceklerini ifade etti.

Görüştüğümüz işçiler yeni müdür gelmesinin olumlu bir gelişme olduğunu, yeni müdürün içeri girerken direnişteki işçilere selam vererek fabrikaya girdiğini ifade ettiler. Bu gelişmenin kararlı direniş sayesinde olduğunu ve aynı kararlılıkla direnişi kazanacaklarını söylediler.

Kızıl Bayrak / Çiğli

“Birliğimizi bozamayacaklar!”

Defalarca kez yaşadıkları gözaltı saldırısının, mücadele kararlılıklarını daha da bilemediğini belirten TOGO işçileri, direniş ve gözaltılara ilişkin sorularımızı yanıtladılar.

-Direnişiniz boyunca gözaltı saldırılarına maruz kaldınız. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Cengiz Karagöz: Gözaltılarla birlikte arkadaşlarla aramızdaki bağ daha da kuvvetlendi. Hiçkimsede bir yılgınlık yok. Gözaltılar bizi daha da kamçılıyor. Bizi asla yıldıramayacak. Biz o kapının önünde beklemeye devam edeceğiz. Ne kadar hakkımız varsa almak için her türlü mücadeleye gireceğiz.

- Harun Aykut: Ben de TOGO işçisiyim. Sendikalı olduğum için işten atıldım. İlk çıkarılan 9 kişiden biriyim. Bu olaylar daha da büyüdükçe bizi gözaltına almaya başladılar. Buradaki direnişi yıldırmak için bizi gözaltına aldılar. İlk gün aldılar 16.30’da bıraktılar. Baktılar ki ikinci gün tekrar direniş var bu

sefer 18.00’da bıraktılar. Karakolda polisler artık üçten sonra daha farklı şeyler olacak dediler. El hareketleri yaptılar. Ben bu direnişin kesinlikle kazanacağını düşünüyorum. Onlar köşeye sıkıştıkları için bizi de sıkıştırmaya çalışıyorlar. Neticede biz kazanacağız. İzlediğimiz stratejiyle direnişin başarıyla sonuçlanacağını biliyorum.

- Özgür Yılan: Fabrikada aşçı olarak 5 yıl çalıştım. Sonra sendikaya üye olduk işten atıldık. Zaten olanları herkes biliyor. Sonrasında gözaltı süreci başladı. İlk gün arkadaşlarımla beraber beni 9.15’te gözaltına aldılar akşam 16.30’a kadar tuttular. Keyfi olarak gözaltına aldılar bizi.

Ertesi gün yine aynı şeyler yaşandı. Yine akşama kadar bize hiçbir şey sormadan beklettiler. Savcılığa bile götürmediler belki savcının haberi bile yoktu. Keyfi bir şekilde gözaltı oldu yine. 14 Mayıs sabahı yine geldik saat 7.30’da her zamanki gibi. Arkadaşlarımızla toplandık 9.30 civarında gözaltı yaptılar. Yine götürüldük oraya 15.00’a kadar orada tutulduk ama yine savcının karşısına çıkarmadan serbest bıraktılar. Ve yine buraya geldik görüyoruz ki polisler yine burada. Bizim amacımız burada sendikalı çalışmak başka bir şey değil. Niye bizim üstümüze bu kadar geliyorlar anlamış değiliz. Çalışma Bakanlığı’nın, valinin herkesin haberi var. Hiçkimse kaçak işçi

çalıştıran TOGO patronu için hiçbir şey yapmıyor. Neden bizimle uğraşıyorlar, neden bizi suçsuz yere gözaltına alıyorlar. Biz anayasal bir hakkımızı kullanmak istiyoruz.

- Bu süreçte patronun bir görüşme talebi oldu mu?

- Cengiz Karagöz: Hayır, hiçbir şekilde cama bile çıkmıyor. Kapıya çıkmıyor, hiçkimsenin yüzüne bakmıyor.

- Valinin, savcının ve emniyetin patrone dan yana tutumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Cengiz Karagöz: Tam bir devlet politikası bu. Yıldırmaya çalışıyorlar. Patron rüşvetle valiyi arkasına almış. Bizi yıldırmaya çalışıyorlar ama bizi yenemeyecekler. Birliğimizi bozamayacaklar.

- Harun Aykut: Zaten vali patronun arkadaşı. Aynı masadan yemek yiyip aynı kaptan su içerler. Emniyet müdürü de aynı şekilde. Beraber hamamlara gidip burada mangal ziyafeti yapıyorlar. Şu anda üçlü bir koalisyon var. İşte patronlar, bürokrasi, emniyet... Bu direniş büyüdükçe bu koalisyon bozulacaktır.

- Özgür Yılan: Evet hepsi patronun yanında. Keyfi bir şekilde gözaltına alınıyoruz. Savcıya bile çıkarılmıyoruz. Geçerli bir neden bulamıyorlar. Gidiyoruz hiçbir şey yok akşama kadar karakolda oturuyoruz. Eşyalarımızın tutanağını tutuyorlar o kadar. Buradaki amaç direnişi engellemek burayı boş bırakmak bunu biliyoruz.

- Direnişe destek nasıl? Medyaya yeteri kadar yansdı mı?

- Cengiz Karagöz: Şu anda tam olarak yeterli değil. Bu konuda çok eksiklikler var. Bu gözaltılar konusunda birleşip bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bu işinin ezilmesi herkesin sorunu. Birleşmemiz gerekiyor yani. Sendikaların, basınla birlikte dayanışma içinde olması gerekiyor.

- Harun Aykut: Basından tam destek almıyoruz. Yerel basından birkaç tanesi haber yaptı. Basın bu işin üstüne düşse hallolacağına eminim. Ama basın da patronlardan yana. Bazı yerel basın var onların desteği var. Onlar da zaten iki dakikalık haber yapıp geçiyor.

- Özgür Yılan: Direnişe destek çok güzel. Bu süreç bizim lehimize gelişti. Daha çok insan duydu. ODTÜ’den ve Hacettepe’den çok büyük destek var Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hepsine çok teşekkür ediyoruz. Diğer sendikalardan da destek geliyor az da olsa. Bu süreç bizim için daha iyi oldu diye düşünüyorum. Kamuoyu oluştu en azından. Ama bu gözaltı olayını bir türlü kabullenemiyorum niye biz? Bu ülkede hakkını arayan gözaltında. Hakkını aramayan da bir şekilde ayakta.

- Sendikanız Deri-İş’in tutumu konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Cengiz

Karagöz: Onlar da efor sarf ediyorlar. Bizim için buraya geliyorlar. Ama onlar da yalnız kalıyorlar gibi geliyor. Şu anda yalnızlar yani. Deri-İş burada yalnız çünkü tam olarak sendikalarla birleşme sağlanamadı. Türk-İş bu konuya hiç el atmıyor. Türk-İş’e bağlı bir sendika bu

ama hiç yüzümüze bakmıyorlar. Türk-İş’ten bu işe dair kesin bir çözüm bulmasını istiyoruz. Valiyi, kolluk güçlerini arkalarına alarak bir yere varamazlar. Bunlar bizi güçlendiriyor. Bu yüzden de sendikaların bu olaya daha duyarlı yaklaşmalarını ve bizi yalnız bırakmamalarını istiyoruz. Tüm sendikaları buraya davet ediyoruz.

- Direniş bundan sonra nasıl devam edecek?

- Harun Aykut: Kavgamız iyice kinleniyor. Biz bu işe günden güne daha çok adapte oluyoruz. Başında azalırız, koparız diye düşünüyorduk ama gün geçtikçe birbirimize bağlanıyoruz. Ben bütün işlerimi bıraktım. Sabah 07.00’de gelip 19.00’da gidiyorum. Yani normal işe gelip gider gibi. Direniş bundan sonra daha da büyüyerek devam edecek.

- Özgür Yılan: Bizi gözaltına da alsalar, hapse de atsalar biz sendikalı olup fabrikaya girene kadar bu işten vazgeçmeyeceğiz. Çünkü biz hakkımız olan bir şeyi istiyoruz. Bizim amacımız TOGO’da sendikalı çalışmak ve direniş bir yıl da sürse devam ettireceğiz. Ya bu TOGO tüm mağazalarıyla birlikte kapanacak ya da biz içeri gireceğiz.

Kızıl Bayrak / Ankara

TEKEL direnişinin dersleri ışığında TOGO direnişi...

TOGO'da direniş ve görevler

Ayakkabı üretimi yapan TOGO fabrikasında işçiler direnişin başlamasından yaklaşık 2 ay öncesinde Deri-İş'te sendikal örgütlenme çalışmasına başladılar. Düşük ücretlerin ve onursuzca çalıştırmanın işçilerin örgütlenmesinde tetikleyici bir rol üstlendiği TOGO'da süreç geline aşamada örgütlenmeye yapılan saldırı ile kapı önü direniş boyutunu almış oldu. Ankara'nın mevcut sınıf hareketinin geriliği ve TOGO işçilerinin geçmişten gelen herhangi bir mücadele deneyiminin olmayışı da göz önüne alındığında, TOGO direnişinin ne kadar zor süreçler yaşadığı ve yaşayacağı öngörülebilir.

TOGO'da direnişin önemi

TOGO işçileri, sınıfın örgütlü mücadelesi açısından yok denecek kadar sınırlı deneyimin olduğu kentte anlamlı bir eylem gerçekleştiriyorlar. En son TEKEL direnişinin yaşandığı Ankara'da bu direniş emek güçleri için adeta bir sınav alanı olmuştu. Bu açıdan, TOGO direnişi ve işçilerin ördüğü eylemsel süreç hem diğer sınıf bölükleri açısından hem de emekten yana güçler açısından bir soluk borusu işlevi görüyor. Örgütlü örgütsüz birçok kesimin diline dolanan "eski işçi kalmadı" nakaratı, yapılan eylemlerle gerekli yanıt alıyor.

TOGO direnişinin şöyle bir önemi de var: Son yıllarda yaşanan direnişlerin büyük çoğunluğunda, örgütlenme çalışması yürüten öncü işçilerin işten atılması ile direnişler üretim durdurulmadan başlarken TOGO'da bu çok daha ilerden olmuştur. Direniş başlamadan 2 ay önce örgütlenme çalışması başlatılmıştır. Patronun örgütlenmeyi öğrenmesi ile beraber 9 işçi işten atılmış, ardından üretim işçiler tarafından durdurulmuş ve toplu bir şekilde direnişe çıkmıştır. Direniş esnasında ise, sendikaya üye olmayan az sayıdaki işçi dışında bütün işçiler işten atılmıştır.

İşçilere düşen görevler

TEKEL direnişi deneyiminin de gösterdiği gibi, bir direnişin ne gibi sorunlarla karşılaşabileceği konusunda işçilerde açıklıklar yaratmak büyük önem taşımaktadır. Bir direnişin kaderini belirleyen çeşitli faktörler vardır. Deneyimler ışığında bu faktörleri bir kez daha gözden geçirmek gerekmektedir.

Direnişin kazanımla sonuçlanmasının en temel şartı TOGO patronu üzerinde basınç oluşturmaktan geçmektedir. Bu kapsamda TOGO işçileriyle destek ve dayanışmanın örgütlenmesi büyük önem taşımaktadır. Direnişin sesinin Ankara'nın çeşitli bölgelerindeki işçilere, öğrencisinden esnafına, kamu emekçisinden emekçi semtlerine kadar ulaştırılması (bildiri ve afiş çalışmaları, eylemler, salonlarda yapılabilecek dayanışma etkinlikleri, radyo-televizyon gibi geniş kitlelere ulaşabilecek araçların kullanılması gibi) en önemli görevlerden biridir. Kitle iletişim araçlarının sermayenin elinde olduğunu düşündüğümüzde bunun çok önemli bir iş olduğu görülecektir. Zira TEKEL direnişi gibi sesini dünya çapında duyurabilmiş bir direniş hakkında bile birçok emekçi "O kadar yüksek maaş alıyorlar, ne diye direniyorlar?" diyebiliyorlardı. Bunlar tamamen

sermaye medyasının direnişi çarpıtarak yansıtmalarının sonucuydu.

Mağazalar önünde eylemler, TOGO ürünlerine boykot çağrıları gibi çalışmalar da TOGO patronunu teşhir etmek açısından özel önem taşımaktadır. Yanısıra, Ankara'daki sendikaların, derneklerin ve emekten yana olan kimi kurumların direnişe aktif destek vermelerinin sağlanması da oldukça önemlidir. Tüm bunların yapılmaması, özellikle bir plan dâhilinde hayata geçirilmemesi işçileri atıllaştırabileceği gibi umutsuzluğa da sürükleyebilir. Zaten Tekel direnişinin en önemli sorunlarından biri de buydu. Direniş alanı adeta işçilerin görülmesi için bir "müze"ye dönmüştü. Oysa Tekel'de işçilerin bir işbölümü çerçevesinde yukarıda sayılan işleri yapması gerekirdi.

Tüm bu çalışmalar direnişin adeta can damarı haline gelecektir. Örneğin işçilerdeki olası bir ekonomik sorun bile bu sayede çözüme kavuşturabilecektir. Ne kadar çok kitleye seslenilirse TOGO direnişi ile dayanışmanın önemini kavrayanların sayısı da o kadar artacaktır. Dayanışma kartları gibi araçların kullanılması ise hem direnişe maddi katkı örgütlemek hem de işçilerin mücadelesini topluma anlatmak için işlevli bir araç olacaktır.

Taban örgütlülüklerinin önemi

Bir direnişin en önemli ayaklarından biri de örgütlenme sorunudur. Yukarıda sayılan onca işi bir iki kişinin yapabilmesi oldukça zordur. Aynı zamanda her şeyi sendikadan beklemek de en önemli handikaplardan biridir. Bunun için acilen işçilerin bir komite oluşturup bu işlerin hayata geçirilebilmesi için harekete geçmeleri gerekmektedir. Bu yönde atılan ilk adımların güçlendirilmesi büyük önem taşımaktadır. Deyim ugunsunsa, hiçbir işçi boşlukta kalmamalıdır. Tüm işleri planlayan bir komite ve sayılan işleri organize etmek üzere yan yana gelmiş alt komiteler oluşturulmalı, direnişteki bütün işçilerin bir görevi olmalıdır. Sendikaların gezilmesi için bir komite, gıda

sorununun çözülmesi için bir komite, semtlere ve sanayi havzalarına afiş bildiri vb. ulaştırılması için bir komite gibi... Bu süreç işçilerin bilinç düzeylerinin yükselmesi açısından da süreci hızlandırıcı bir etkene sahip olacaktır.

Emekten yana güçlerin direnişle dayanışma amacıyla ortaya koyacakları pratikleri ete kemiğe büründürecek olan ise, kuşkusuz ki direnişin öznesi olan TOGO işçilerinin ortaya koyacağı irade olacaktır.

Ankara'dan bir sınıf devrimcisi

TOGO işçilerinin sesi yayılıyor!

BDSP çalışanları tarafından Sincan'ın birçok yerine TOGO işçilerinin sendikalı olmak için mücadele verdikleri ve bunun sonucunda patronun işten atma saldırısı ile karşılaştıklarını anlatan afişler yapıldı. Plevne ve 12. Cadde'ye yoğun olarak yapılan afişlerin yanı sıra 16 Mayıs sabahı erken saatlerde, organize sanayi bölgelerinde çalışan işçilerin servis bekledikleri yerlerde bildiri dağıtımı yapıldı. Ayrıca akşam saatlerinde emekçilerin yaşadığı evlerin kapıları tek tek çalınarak Kızıl Bayrak gazetesi satışı yapılırken TOGO direnişi emekçilere anlatıldı. Bildiri dağıtımı ve afiş çalışması esnasında ilgili olan kişilere TOGO'da yaşananlar aktarıldı.

BDSP'lilerin afiş çalışmaları Mamak'ta da yoğun bir şekilde devam etti. Mamak'ta Tuzluca'yı Mahallesi'nden Ege Mahallesi'ne kadar Nato Yolu boyunca işçi servislerinin geçiş güzergahları ve otobüs duraklarına direniş yerinin adresinin yazılı olduğu "TOGO işçilerinin sendikalı olma mücadelesini destekleyelim!" şiarlı BSDP imzalı afişler yaygın bir şekilde yapıldı.

BDSP'li sınıf devrimcileri TOGO direnişinin sesini emekçilere taşımaya devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

Grevci EPTA işçileri: Birbirimize kenetlendik!

“Burada kimse sendikalı olamaz” denilen Avrupa Serbest Bölgesi’nde bir ilki gerçekleştirerek greve çıkan Birleşik Metal-İş üyesi EPTA işçileri, 11 Mayıs’ta başladıkları grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Toplu sözleşmeli bir şekilde çalışmak istediklerini belirten işçiler dayanışma çağrısında bulunuyorlar.

- Kısaca fabrikadan bahseder misin?

İlkay Öztuna: Ben sendika baş temsilcisiyim. Fabrikada yaklaşık 3 yıldan beri çalışmaktayım. Çalıştığımız fabrikada marketlerde kullanılan soğutma sistemleri yapılıyor. İtalyan sermayeli olan fabrikada kapsam içinde olan 28 işçinin 27’si sendika üyesi.

- Niçin sendikada örgütlenmeye karar verdiniz?

Cüneyt Kurt: İki yıldan fazla burada çalışıyorum. İçerdeki adalet için düzen ve ücretlerden dolayı DİSK’te örgütlenmeye karar aldık.

Ahmet Gezer: Burada 18 aydır çalışıyorum. Bu fabrikada kimisine %0, kimisine yüzde % 20, kimisine yüzde %50 ücret artışı veriyorlar. Burada adaletsizlik var, aynı işi yapsan da böylesi adaletsiz bir işleyiş var. Biz de güçlü ve dişli sendika istedik DİSK’te örgütlendik. Bu bizim için bir başlangıç, örgütlendik bu seviyeye geldik.

İlkay Öztuna: Bizler en başta patronun iki dudağının arasında olan çalışma sisteminden kurtulmak istedik. Fabrikada esnek çalışma uygulanıyor. İşçilere kafalarına göre zam yapılıyor. Müdürler işçiler arasında adamcılık yapıyor. Hiçbir sosyal hakkımız, ikramiyemiz yok. Tam bir güvensizlik durumu var.

Türk Metal’den istifa etmesi gereken işçilerin istifalarının üzerinden bir ay geçtikten sonra Eylül ayı başı gibi bakanlığa yetki tespiti için başvurduk.

1 Ekim’de yetkiyi aldık. Bundan tam bir gün önce aynı zamanda bize öncülük yapan Levent arkadaşları işten çıkardılar. “Performansını beğenmedik” diye çıkardıklarını söylediler de biz neden çıkarıldığını çok iyi biliyoruz. Zaten sendika tarafından işe iade davası açıldı. Mahkemenin 2. duruşması oldu, ben de Levent’e şahitlik yapıyorum.

- Birleşik Metal’de örgütlenmeniz nedenini ve örgütlenme sürecini söyler misiniz?

Cüneyt Kurt: DİSK’i tercih etmemizin sebebi bizim yanımızda olması. Diğer sendikanın olduğu fabrikada çalıştık, biliyoruz. Kesinlikle söz sahibi değildik orada. Örneğin DİSK’te ise TİS taslağını hazırlamak için bizi çağırdılar ve toplantılar yaptık, bize danışıldı, soruldu ve bu şekilde taslak hazırlandı.

Ahmet Gezer: Buraya girmeden önce sordular. Türk Metal’den istifa ettik, önce 4 kişilik komite kurduk. Ve parça parça işçilerle konuştuk, kimseye söylememeleri gerektiğini tembihledik. Bizim istediğimiz fabrikada ayrımcılık yapılmasın, huzurlu bir şekilde çalışmayı istiyoruz.

Cüneyt Kurt: Örgütlenme sürecinde benim yanıma biri girdi onunla konuştum, o gün onu notere götürüp üye yaptım, çok hızlı davrandık. Tek tek, gizli

gizli konuştuk. Bizim aramızda birlik, beraberlik var. Serbest Bölge’de ve Trakya’da bir ilke imza attık, tarihe yazılacağız.

“Serbest Bölge’de bir ilke imza attık”

- İlkay Öztuna: Yetkiyi aldıktan sonra işçi arkadaşlarla birlikte sendikada bir taslak hazırladık. Bu taslakta 2 ikramiye ve yaklaşık %10 zam teklifi vardı. 3-4 görüşme yaptık ancak bir sonuç alamadık. Biz önerdiğimiz zam oranını neredeyse hiç tartışmadık. Bize “ben esnek üretim yaparım, ikramiye yerine performansla göre prim veririm” dayatması yapıldı. Kaldı ki temsilci olarak ben yasal izinlerimi bile kullanamıyordum. Arabulucu aşamasında da 3 görüşme yaptık. Bundan da bir şey çıkmadı. Bu yüzden grev kararını astık. Grev uygulamasının son günü olan 11 Mayıs’a kadar bekledik. Sonuçta çok da bir şey istemediğimizi, anlaşabileceğimizi düşünüyorduk. Ancak bize uygun bir teklif sunmadılar, biz de greve çıktık.

Bu süreçte birkaç arkadaşına para teklifinde bulundular. “Sendikaya üye olmasaydın bu kadar para alırdın!”, “fabrika kapanır!” gibi baskılar oldu. Ancak biz birliğimizi koruduk. Bu sürecin sonuna kadar arkasındayız. Grev hakkımızı kullandık. Bu süreçte herkes birbirine güvendi.

Kimi yerlerde güya işçi temsilcilik sistemi var. Onların da hiçbir işe yaramadığını biliyoruz. Sözlerle değil imza istiyoruz.

Erdem Bayram: Ben daha önceden hiç sendikalı çalışmadım. En başta haberim oldu ama bu işin sonuna doğru içine girdim. Bu işleri tam olarak bilmiyordum. Açıkçası da tam olarak işçilere güvenemiyordum. Sonrasında ise biraz araştırdım işçi arkadaşlarda bana sendikayı anlatınca sendikaya üye olmaya karar verdim.

Erdal Akbaş: Ben evde tek çalışıyorum. Eşim hamile. İşe ilk girdim 1 ay sonra arkadaşlar bana geldi ve sendikadan bahsetti. Ben de biraz zaman geçsin gelirim dedim. Sona doğru sendikaya üye oldum.

Bundan önce 4 yerde çalıştım. Askere gitmeden önce bir çuval fabrikasında çalıştım. Kapanmak Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

üzereyken tazminatımı 6 aya böldüler. 6 ayı geciktirdiler, bizi senetlerle geçiştirmeye çalıştılar. Arkamızda destek yoktu. Desteğin olmayınca mahkeme bile açamıyorsun.

Biz sendikalı olarak çalışmak istiyoruz. Bu sürecin fazla uzatılmadan bitirilmesi lazım. Bunu ilerleyen süreçte göreceğiz.

-Talepleriniz neler?

Ahmet Gezer: Bu grev sürecine gelinmeyi toplantılarda ortak taslak hazırlandı bu taslak işveren tarafından kabul edilmedi. Onların tekliflerini de biz kabul etmedik. Aracı geldi oradan da sonuç çıkmadı. Süreç böyle yaşandı.

Burası aşağı yukarı asgari ücret üzerinden çalıştırıyor işçilerini. 5-6 kişi dışında arasında uçurumlar var. Ben de formenim ve ücretim yüksek fakat bu adil değil, güvenceli değil.

Cüneyt Kurt: Biz aslında 4 ikramiye dedik, 3 dedik şimdi ise 2 dedik. Sendika bizi destekleyecek.

Burası 4- 4,5 yıllık bir fabrika. İşçilerin arasında 150-350 milyon farkın olması kabul edilir değil. Aynı işi yapıyoruz ama adam benden 350 TL fazla alıyor neredeyse asgari ücretin yarısı. Daha önce böylesi bir şeyle karşılaşmadım.

Erdem Bayram: Hak ettiğimiz ücreti almak istiyoruz. Ama her şeyden önce içeri sendikanın girmesini istiyoruz.

“Bu iş ya olacak ya olacak!”

- Grev sürecine dair düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Cüneyt Kurt: İlk defa greve çıkıyorum. Korkumuz yok, cesaretimiz var.

Önceden işverenden biri geldiğinde, bir şey dediğinde “tamam abi!” derdim. Ama şimdi git sendikamla konuş diyorum. Bana verdiği maaşı zaten başka fabrikadan da alabilirim. Ama sendikalı olmak, haklarımızın güvencede olması çok önemli. Müdürler kimi arkadaşlara maaşlarına zam teklifi yaptılar arkadaşlarımız bunu kabul etmediler.

1 aysa bir ay, 9 aysa 9 ay. Burada çok olumlu sonuç çıkarsa diğer fabrikaların işçilerine örnek olacağız. İnadına sendika, inadına BİZ.

Ahmet Gezer: Resmi hakkımızı kullandık. Her şey olumlu geçiyor, bizimle anlaşmadığı sürece buradayız.

Bana da tekliflerde bulundular ama kabul etmedim tabii ki, arkadaşlarımı satmadım, satmam da.

Erdal Akbaş: Serbest bölgeye sendika giremez diyorlardı. Biz bunu kırmış olacağız. Az kişi olmamız bir avantajdı ama bunun arkasını ASB’de getirmemiz lazım.

Erdem Bayram: Başta da söyledim, ilk başta bir birimize güven duymuyorduk. Bu işin içine girince güç olduğumuzu gördüm. Öncesinde birçok hakkımızı bilmediğimizi gördüm. Birlikte olunca kardeş olduğumuzu fark ettim ve bu yüzden birbirimizle kenetlendik.

Kızıl Bayrak / Trakya

Avrupa Serbest Bölgesi'nde EPTA işçileri grevde!

Avrupa Serbest Bölge'de kurulu bulunan **Epta İstanbul Soğutma Sistemleri** fabrikasında Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi öncülüğünde örgütlenen işçiler taleplerinin kabul edilmesi için üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıktı.

Epta patronu, işçilerin 2 ikramiye ve ortalama yüzde 10'luk zam talebini sürecin başından beri reddetmiş sendikal örgütlenmenin mantığına aykırı önerilerle süreci tıkamıştı.

Fabrika yöneticileriyle yaklaşık iki aydır toplu iş sözleşme maddeleri üzerine yapılan görüşmeler sonuçsuz kalmıştı.

Greve desteği engelleme girişimi

Avrupa Serbest Bölge girişinde sendika yöneticileri, desteğe gelenler ve basın engellemeye maruz kaldı. Greve desteği engellemek, grevci işçileri tecrit etmek için serbest bölgeye girişler yasaklandı.

Avrupa Serbest Bölge önünde biraraya gelen Genel-İş üyeleri, BDSP, ESP ve TKP de greve destek verdiler. Güvenlikler ve polis sınırlı sayıda işçiyi

içeriye alarak sınıf dayanışmasının önüne geçmeye çalıştı.

Grev için serbest bölgede eylem

Birleşik Metal-İş Trakya Şube Başkanı Hazır Fedai Duvan, Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri Selçuk Göktaş ve TİS Daire Başkanı Mehmet Beşeli'nin katılımı ile grev pankartı EPTA fabrikasına asıldı. Çevredeki işçilerin ilgiyle izlediği eylemde Avrupa Serbest Bölgesi'nde ilk defa çıkılan grevle işçiler büyük heyecan yaşadı. Greve çıkan işçiler serbest bölgenin girişine doğru sloganlarla yürüyüşe geçerek kapıda bulunan destekçi kitleyle buluştu.

Basın açıklamasını yapan Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, sınıf mücadelesinin her yerde sürdüğüne değinerek sömürünün devam ettiği her yerde işçiler olarak hakları için mücadele ettiklerini söyledi. EPTA işçileri greve çıkışlarını davul ve zurna eşliğinde halaylar çekerek kutladı.

Kızıl Bayrak / Trakya

“CEHA'da mücadele büyütülmeli”

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu CEHA fabrikasında Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin örgütlenme mücadelesi sürüyor.

Kayseri İşçi Birliği ise yaptığı açıklamayla CEHA işçilerinin mücadelesini selamladı. Kayseri İşçi Birliği Sözcüsü Uğur Candar, Ceha işçilerinin eylemine kitlesel desteğin verilmesinin önemine ve sendikanın bu konuda yapması gerekenlere işaret etti.

Açıklamada şöyle denildi:

“Böylesi bir eylemin en geniş desteği arkasına alarak gerçekleşmesi anlamlı olacaktı. Zira Ceha işçilerinin dayanışmaya ihtiyacı var. Bu çerçevede tüm emek örgütlerinin katılımını ve eylemli desteğinin alınmasına önem verilmeliydi. Sendika değiştirme ve sendikalaşma arayışları artan işçilere yönelik olarak eyleme katılım çağrısı yapılmaması büyük bir eksiklikti. Eyleme katılımın 60'la sınırlı kalmasının nedeni işçinin en güçlü silahı iç örgütlülüğün hala zayıf olmasıdır. Şu ana kadar Birleşik Metal-İş yönetimi işçi kıyımları da dahil işçinin tepkisini iyi örgütleyememiştir. Sendikanın görevlerinden sadece biri işçiyi götürüp noterde sendikaya üye yapmaktır. Şu ana kadar yapılan birkaç eylem söz konusudur. Asıl yapılması gereken işçilerin fiili-meşru gücüne dayalı eylemsel süreçleri yaygınlaştırmaktır. 'Yasallık' tuzağından kurtulmak, işçi sınıfının mücadele yasalarına yaslanmaktır. Bu yapılmadığı sürece Ceha patronunun işçilere yönelik istifa tehditleri ve sendikayı yetkisiz kılmaya yönelik her türden ayak oyunları artarak sürer.”

Kızıl Bayrak / Kayseri

Arçelik'te Türk Metal-patron işbirliği

Arçelik'te Türk Metal çetesinin ihanetine karşı tepkilerini dile getiren işçiler patron-sendika işbirliği ile işten atılmalarını 14 Mayıs günü protesto ettiler. Aralık 2011'de Arçelik A.Ş. Çamaşır Makinası İşletmesi yönetimi tarafından “üretimde daralma” gerekçesiyle işten atılan işçiler, birkaç hafta sonra Türk Metal Sendikası tarafından Kırıkkale'den getirilen 100 işçinin, işten atılan işçilerin yerine işe alındığını söylediler.

Fabrika önünde açıklama yapan işçiler, gerek Türk Metal Sendikası, gerekse işveren tarafından sürekli psikolojik baskılara (mobbing) ve fişlemeye maruz bırakıldıklarını belirttiler.

İşçiler açıklamaya şöyle devam etti: “Bu baskılara karşı en ufak bir direnişte bulunduğunuzda tehdit edilerek susturulursunuz. Bu baskılara karşı bizi savunması gereken Türk Metal Sendikası bu haksızlıklara ve tehditlere göz yummuş, ortak olmuş, işten çıkarılmamızda büyük etken olmuştur.”

İşten atılan işçilerin eyleme katılmalarını engellemek için, işçilere çalışmaya devam eden yakınlarının işlerine son verileceği tehdidinde bulunuldu.

İşten atılmalarını Bosch'ta yaşanan sendika değiştirme sürecinin yansımaları olarak gördüklerini söyleyen işçiler Türk Metal'in ihanetçi, sarı sendika olduğunu da söylediler.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Erbosan işçisinin öfkesi artıyor

Kayseri İşçi Birliği Sözcüsü Hacı Bora Koç ve Uğur Candar Erbosan Boru fabrikasındaki toplu sözleşme süreci hakkında açıklamalarda bulundu.

KİB temsilcilerinden Hacı Bora Koç işçilerin sorunlarına değinerek şunları söyledi: “*Erbosan'da toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sona erdi. Arabulucu da tarafların anlaşmasını sağlayamadı. Bu durumda 14 Nisan Pazartesi günü greve çıkılması gerekiyor. Sefalet ücretleri dayatmasına, ağır çalışma koşullarına rağmen işçiler hala asgari ücretin biraz üzerinde olan ücrete talim ediyorlar. Üstelik eşit iş yapan işçiler eşit ücret alamıyorlar. Kademeli olarak işçi ücretleri kademeli olarak belirleniyor*”

İşçilerin grevin kapıda olduğu günlerde Çelik-İş ağalarının Antalya'ya eğitim seminerine gitmesine, haklı olarak tepki gösterdiğine değinerek şunları sözlerine ekledi: “Daha önce işçiler toplu sözleşme taleplerini sendika yöneticilerine ilemişlerdi. Sendika yöneticileri bu talepler doğrultusunda toplu sözleşmeyi şekillendireceklerini söylemişlerdi. Buna rağmen gelişmeler konusunda işçiler haftalardır her hangi bir bilgi verilmiyor. Hangi maddelerde anlaşma sağlandığı, hangi maddelerde sağlanmadığı konularında işçiler bilgi sahibi değiller”

Çelik-İş ağalarının sessizliğinin işçilerin kaygılarını artırdığını belirterek: “Toplu sözleşmesine sahip çıkan,

tepkisini ortaya koyan Fevzi isimli bir işçi işten atıldığında da Çelik-İş ağaları sessizliklerini sürdürmüşlerdi. Erbosan işçilerinin arkadaşımız işe geri dönsün taleplerine kulaklarını tıkayanlarda aynı yöneticilerdi” dedi.

KİB Sözcüsü Uğur Candar ise şöyle konuştu: “Kayseri'de iki elin parmağını geçmeyen metal fabrikalarında da ihanetçi Öz Çelik-İş ve Türk Metal'e dönük öfke artıyor. HAS Çelik'te reel olarak % 0 zamlı sözleşmeye imza atan Türk Metal ve Erbosan'da işçilerin taleplerine rağmen fabrikanın zarar etmemesi anlayışıyla hareket eden ve ortalama 800 TL'yi geçmeyen ücretlere sefalet sözleşmesine imza atmaya çalışan Öz Çelik-İş tayfası, öncü işçileri patronla elbirliği yaparak kapının önüne koyuyor”

Saldırıların tek merkezli olduğunu dile getirdiği açıklamasını şu ifadelerle sonlandırdı: “Erbosan'da sendika başkanının masasına yumruk vuran öncü bir işçinin işten atılmasıyla, Birleşik Metal-İş'te örgütlendikleri için işten atılan işçilere yapılan saldırılar tek merkezlidir. Direniş de metal işçilerinin birliği temelinde tek merkezli olarak inşa edilmek durumundadır. Kayseri İşçi Birliği olarak bu anlayış çerçevesinde sürece yükleniyor, işçilerin birliğinin olmazsa olmazı olan taban örgütlülüklerini inşa etmek için çabalarımızı yoğunlaştırıyoruz”

Kızıl Bayrak / Kayseri

Yeni dönem MESS Grup

2012-2014 dönemini kapsayan MESS Grup TİS süreci geçtiğimiz günlerde yetki başvurularının yapılmasıyla resmen başladı. Sınıf mücadelesinde her zaman özel bir önemi olan Grup TİS'leri birçok sarsıcı gelişmeye gebe görünüyor. Zira bir önceki TİS sürecinde yıllar boyunca kanıksatılan bir ihanet çarkında ilk gedikler açılmış ve bu çarkın nasıl kırılacağı gösterilmiştir. Böylece metal işçilerinin grev silahı ile sonuç alınabileceğine olan inancı güçlenmiş, özgüveni artmış, beklentileri yükselmiştir.

Bosch süreci tam da bu birikimin bir ifadesi olduğu gibi bundan sonra olacakların da habercisidir. Bosch işçileri sonu kaçınılmaz biçimde satış olan bu TİS sürecine daha baştan müdahale ederek, MESS-Türk Metal cephesine sert bir tokat vurmuşlardır. Böylece mücadelenin kapsamını ve niteliğini daha baştan belirlemişlerdir. MESS-Türk Metal cephesi bu çıkışı bastırmaya çalışsa da amacına ulaşamamıştır. Ancak bu kadarı dahi bu TİS sürecinin oldukça sert ve çatışmalı geçeceğini göstermektedir. Eğer doğru yönetilebilirse, TİS süreci Bosch kıvılcımını yangına dönüştürebilir, ihanet ve satış şebekesine önemli bir darbe vurabilir, önceki dönemde konulan "30 yıllık TİS düzenini yıkmak" hedefinin gerçekleşmesini sağlayabilir. Bu da sınıf mücadelesinde yeni bir dönemin önünün açılması demektir.

Bu durum, sürece yönelik politik-pratik ilginin her zamankinden daha canlı tutulmasını zorunlu kılmaktadır. Söz konusu olan sınıf mücadelesinin önünü açabilecek bir gelişmeye eğer, etkili bir müdahale büyük bir önem taşımaktadır. Sınıfın devrimci güçleri stratejik önemi büyük bu kavgada metal işçilerinin yanında olmalı, rolünü başarıyla yerine getirebilmesi için tüm güç ve imkanlarını seferber etmelidir. Bu amaçla alandaki güç, imkan ve araçlarımızı gözden geçirmeli, sürecin çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt verebilmek hedefine uygun biçimde politik ve pratik donanımımızı arttırmalı, çalışma ve mücadele kapasitemizi yükseltmeliyiz.

Sürece etkin bir müdahale, basitçe başka alanlardan bu alana güç sevk etmek ya da alandaki güçlerin mücadele güç ve kapasitelerini yükseltmekle sınırlı değildir. Bu asıl kapsamını metal işçilerinin davasını sınıf mücadelesinin diğer mevzilerinde kararlılıkla savunmada ve onların davasını sınıfın

davasına haline getirmede bulmaktadır. Bu da, MESS Grup TİS sürecinin hemen tüm alanlarda çalışma ve mücadelenin temel bir gündemi yapmak, metal işçilerinin mücadelesini diğer sınıf bölüklerine taşımak, aktif destek ve dayanışmayı örgütlemek, işçi sınıfının metal işçileriyle kavgada omuz omuza yürümesini sağlayabilmek demektir. Bu yolda başarıyla ilerleyebilmek için, tüm süreci kapsayan bir çalışma stratejisi, bu stratejiye uygun politikalar, araçlar, örgütlenme ve mücadele biçimleri ile bir mücadele hattı oluşturmak demektir.

Bu amaçla öncelikle sürecin temel dinamiklerine, temel tarafların sürece yaklaşımlarına, gelişmelere bağlı olarak olası tutumlarına ve şu anki hazırlıklarının niteliğine bakalım.

MESS ve Türk Metal cephesi

MESS ve Türk Metal cephesi, önceki dönemin TİS sürecinde Birleşik Metal cephesinden beklemediği bir dirençle karşılaşmış, ciddi bir biçimde sendelemiş ve bir dizi kayıp vermişti. Ortaya çıkan bu sonucun en önemli nedeni, MESS saflarında yaşanan kargaşa ve giderek ortaya çıkan dağılmaydı. Birleşik Metal cephesinden ortaya konulan grev iradesi karşısında MESS patronları ortak sınıf çıkarlarını korumak yerine kendi dertlerine düşmüşlerdi. MESS yönetiminin çabası, uyarıları ve tehditleri yeterli olmamış, Birleşik Metal MESS bünyesindeki bu çatlağı değerlendirerek, ek protokollerle her bir fabrikada Türk Metal'in sözleşmesinin üzerinde ücret zamları elde edebilmişti. Bu zamlar yüksek oranda olmasa da sembolik değeri önemliydi. Sonuçta grev iradesi MESS'in iç birliğini bozabilecek kadar etkili olmuş, bu da metal işçilerini daha fazlası için cesaretlendirmişti. Bu koşullarda MESS bazı fabrikalarda kayıplarını dengelemeye kalktıysa da bunda başarılı olamadı, moral yenilgiyi kabullendi, ancak kaybettiklerinin fazlasını almak üzere bir sonraki TİS'e odaklandı.

Bu da yeni dönemde MESS'in içbirliğini, mücadelenin ilerleyen aşamasında koruyacak biçimde sağlamlaştırması anlamına gelmektedir. Bu amaçla önceki dönemde yalpalayanlara gönderilen ikazlar, ücretsiz PDF kitap Arşivi: <https://rantey.org>

üyelikten ihraç tehditleri gibi müdahalelerin yapıldığını biliyoruz. Diğer taraftan, sürecin tüm aşamalarını gözetken uzun soluklu bir planlama yapıldığına da kuşku duyulmamalıdır. Bu çerçevede üyelerin sürecin siyasal anlamı ve önemi konusunda bilinçlendirilmesinin yanısıra tek tek fabrikalarda sınıf bölüklerinin mücadele gücünü zayıflatmak kirli oyunlara başvurulacaktır. Benzeri yöntemlerle öncelikle Birleşik Metal saflarını dağıtmak, mücadele gücünü zayıflatmak, grevden uzak tutmak ya da grev iradesini olabildiğince zayıflatmak isteyeceklerdir. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalardaki hazırladıkları satış sözleşmesine tepkilerini yumuşatmaya, satış anında olası bir öfke patlamasını engellemeye çalışacaklar, bunun için her türlü kirli ve karanlık yöntemlere başvuracaklardır.

Kirli ve sert yöntemlerin yanısıra çeşitli manevralara başvurmaları da olasıdır. Bunlar arasında kriz tehdidiyle işçileri terbiye etmeye yönelik girişimler öne çıkabilir. Ayrıca işçilerin gözlerini boyamaya yönelik birtakım ödünler de söz konusu olabilir. Ancak metal işçileri cephesinden güçlü bir basınç olmaksızın ücret ve sosyal haklarda ödün vermeleri zordur. Tipik bir TİS klasiği olarak masaya ağır bir gasp planıyla oturmak, böylece işçileri savunma konumuna sokmak, ardından da gasp planını geri çekerek satış sözleşmesini işçilere yutturmak oyunu oynanabilir. Sonuçta MESS ve Türk Metal cephesinde, 30 yıllık TİS düzenini korumak ve metal işçisine boyun eğdirmek için tüm güç ve olanaklar seferber edilecektir.

Öyleyse yapılması gereken, MESS-Türk Metal cephesinden gelecek her türlü saldırı ve manevraya karşı gözleri dört açmak, tüm olasılıklara karşı hazırlıklı olmak, metal işçilerini bilinç-örgütlenme-eylem bakımından hazırlamaktır. Her durumda inisiyatif elde tutacak, politik-moral üstünlüğü koruyacak güçlü yanıtlar üretebilmektir.

Birleşik Metal cephesi

Birleşik Metal hem ileri ve öncü sınıf dinamiklerinin yoğunlaştığı sendikadır, hem de metal işçilerinin mücadele tarihinde üstlendiği rol nedeniyle özel bir konuma sahiptir. Bu nedenle MESS-Türk Metal cephesinin karşısında Birleşik Metal cephesi durmaktadır. Halihazırda tüm metal işçileri de duruma böyle bakmaktadır. Birleşik Metal üyesi metal işçileri omuzlarındaki yükün bilincindedir. Geçtiğimiz aylarda yapılan MESS üyesi fabrikaların Temsilciler Kurulu toplantısının sonuç bildirgesinde bu bilinç net biçimde ifade edilmekte, buna uygun bir sorumlulukla davranılacağı beyan edilmektedir.

Diğer taraftan Türk Metal üyesi işçilerin gözleri de Birleşik Metal'in ve üyelerinin üzerindedir. Onların ne yapacağı, ne kadar ileri gideceği, nasıl mücadele edecekleri, nasıl bir sözleşme imzalayacaklarını büyük bir merak ve ilgiyle izlemektedirler. Elbette bu edilgen bir ilgi değildir, Birleşik Metal cephesinden gösterilen her tutum ve alınan sonuç, Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda da mücadelenin durumunu doğrudan etkilemektedir-etkileyecektir.

Sürecin tarihsel önemi ve olanaklar düşünüldüğünde, Birleşik Metal yönetiminin önünde,

TİS süreci ve görevler

omuzlarına yüklenen sorumluluğu her şeyin üzerinde tutarak süreci en iyi biçimde yönetmek görevi durmaktadır. Geçtiğimiz sözleşme dönemi ve pek çok örnek, Birleşik Metal yönetiminin bakış planındaki açıklığına karşın, pratikte bunun gereklerinden uzaklaşabildiğini, zorluklar karşısında zaman zaman sendelediğini, uzun soluklu davranmadığını ortaya koymuştur. Tereddütler, tabana duyulan güvensizlikler, eldekenden olmaktan duyulan kaygılar, sendikal dar görüşlülük vb. nedenlerden kaynaklanan bu davranış çizgisinin yeni dönemde kolayca geride bırakılamayacağı gözetilmelidir. Bu noktada esas olan taban örgütlenmelerinin gücüne ve sendikal demokrasinin ilkelerine yaslanmaktır.

Nitekim önceki TİS döneminde tüm zor anlarda ileriye yönelik çıkışların gerisinde taban örgütlenmelerinin gücü bulunmaktaydı. Bunların sakatlanması ya da biçimsel hale getirilmeleri ölçüsünde de hem mücadele enerjisi zayıflatılmış, hem de ara yollara sapılmıştır. Bunun için esasta sürecin seyrini metal işçilerinin bağımsız bilinç ve örgütlenme düzeyi belirleyecektir. Her türlü yalpalamanın önüne ancak böyle geçilebilir. Dolayısıyla yukarıda tanımlanan tarihsel sorumluluğu omuzlarında taşıyan asıl güç devrimci-ilerici ve öncü işçilerdir. Metal işçileri, öncü güçlerinin omuzlarının kuvveti ölçüsünde ileri gidecek ve engelleri aşı aşı MESS-Türk Metal düzenini de yıkacaktır.

Görevler

Bu durumda sürece ilişkin öncelikli görev devrimci-ilerici ve öncü işçilerin omuzlarının güçlendirilmesidir. Böyle bir güçlendirme faaliyetinin farklı boyutları bulunmaktadır. Bunlardan birincisi bilinç planındadır. Devrimci bir sınıf bilincine sahip olmak ise bu bakımdan her şeyin üstündedir. Çünkü, zorluklara karşı dayanma gücünü ve zorlukları aşma yeteneğini ancak böyle bir bilinç düzeyi sağlar. Böyle bir bilince sahip olmayanlar, sürecin sınıfsal ve tarihsel anlamı konusunda ne denli bilgi sahibi olsalar da, pratikte başka türlü davranmaktan kurtulamazlar.

Bunun için, öncülerinden başlayarak metal işçilerine devrimci sınıf bilinci kazandırmak, giderek tüm saflara yaymak gerekmektedir. Dolayısıyla, sınıf devrimcilerinin bu süreçteki en önemli görevlerinden biri ileri ve öncü metal işçilerine devrimci sınıf bilinci taşımaktır. Bu, sürekli ve sistemli bir seslenme, aydınlatma, eğitim çalışması demektir. Sınıf devrimcileri sürecin her aşamasında bu sorumluluklarına uygun bir pratik çaba içerisinde olacaklardır.

Elbette tek başına sınıf bilinci ve tarihsel sorumluluklar konusundaki kavrayış süreci örgütlemeye yetmez. Bu bilinç düzeyine asıl olarak öncü güçler şahsında ulaşılabilir. Bununla birlikte, metal işçilerinin geniş kitlesi ileri mücadele talepleriyle seferber edilebilir. İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret, esnek çalışma, taşeronlaştırma uygulamalarının son bulması vb. talepler geniş işçi yığınlarının seferber edilmesi bakımından önemlidir.

Eğitim ve aydınlatma çalışmasının yanı sıra örgütlenme ve eylem alanında yapılacaklar safların devrimci sınıf bilinci ve ruhuyla eğitilmesinde belirleyici bir önem taşımaktadır. Buradan

Sınıf devrimcileri cephesinde de temel görevlerden biri, en baştan itibaren TİS komitelerini örgütlemektir. Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda bu komitelerin oluşturulmasına ön ayak olmak ve çalışmalarına aktif biçimde katılmak, Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda da gizli TİS komitelerini oluşturmak gerekmektedir.

bakıldığında, örgütlenme alanında yapılacaklar çözücü bir rol oynayacaktır. Bu çerçevede tabanın söz ve karar hakkına sahip olduğu TİS komiteleri önem taşımaktadır.

Taslakların oluşturulma aşamasından grev silahının kullanımına kadar metal işçileri, bu komiteler yoluyla sürece aktif bir biçimde katılmalıdırlar. Söz ve karar hakkının fabrikadan başlayarak bu tarz kullanımı içerisinde işçiler, sürecin tüm gidişatı hakkında bilgi sahibi olacak, tartışacak, karar verecek, yönetecektir. Böylelikle seyirci olmaktan çıkıp mücadelenin öznesi haline gelecektir. Bu ölçüde de mücadelenin sorumluluğunu üzerinde hissedecek ve bedel ödemekten kaçınmayacaktır.

Önemle belirtmeliyiz ki, TİS komitelerinin sendika yönetimlerinden bağımsızlaşması esastır. Bu sağlanmadan söz ve karar hakkının işçilerce özgür biçimde kullanılması mümkün olmaz. Bu koşullarda da ne istenilen sınıfsal enerji açığa çıkarılabilir, ne de sürecin seyri içerisinde olabilecek yalpalanmalara engel olunabilir. Yönetici kademeler TİS komitelerinin oluşturulmasına ön ayak olmalı, tıkandıklarında müdahale etmeli, ancak onların bağımsız söz ve karar haklarını tanımalıdırlar.

Sınıf devrimcileri cephesinde de temel görevlerden biri, en baştan itibaren TİS komitelerini örgütlemektir. Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda bu komitelerin oluşturulmasına ön ayak olmak ve çalışmalarına aktif biçimde katılmak, Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda da gizli TİS komitelerini oluşturmak gerekmektedir. Bu komiteler hem sürecin seyri konusunda metal işçilerini aydınlatacak, öfkeyi büyütecek, hem de öfke patladığında bilinçli bir kopuş biçiminde yönetilmesini sağlayacaklardır.

TİS komitelerinin sadece tek tek fabrikalarda değil aynı zamanda sanayi havzalarında ve kent merkezlerinde oluşturulması önemlidir. Ayrıca komite oluşturabilecek güçlerden yoksun olunduğunda komitelerin işlevini yerine getirebilecek örgütlenmelere gidilebilir. Zaten Metal İşçileri Birliği'nin tüm birimleri de birer TİS komitesi gibi çalışacaktır.

Örgütlenme çerçevesinde, özellikle mücadelenin kızıştığı, grev aşamasına vardığı süreçte dayanışma komite ve platformları gündeme alınmalıdır.

Bilinç ve örgütlenme planında yapılacakları doğal olarak mücadele alanında yapılacaklar tamamlayacaktır. Elbette greve gerek kalmadan da sonuç alınabilir ancak özellikle mücadelenin mevcut koşullarında uzun soluklu bir grev olmadan MESS-Türk Metal cephesini yenmek mümkün görünmemektedir. Bu nedenle bugünden metal işçilerini mücadeleye hazırlamak gerekmektedir.

Bunun için, her aşamada bu gerçekler metal işçilerine anlatılmalı ve buna uygun bir mali-teknik hazırlık bugünden yapılmalıdır. Bu türden bir hazırlık TİS komitelerinin olağan bir gündemi olmalıdır. Diğer taraftan, mücadele kapasitesi ancak mücadele edilerek geliştirilebilir. Bu ise, en barışçıl eylemlerden başlayarak sürecin ihtiyaçlarına ve gidişatına uygun biçimde eylemli bir mücadele hattından ilerlemeyi gerektirir. Bu yapılabildiğinde, metal işçileri grev gibi ağır bir yükün altına girebileceklerdir.

Sınıf devrimcileri metal işçilerine bu gerçekleri anlatırken, diğer yandan bizzat içeriden eylemli bir mücadelenin öncüleri olacaklardır. Bununla birlikte, sanayi havzalarında devrimci-militan sınıf ruhunu yayacak bir sınıf seferberliğini örgütleyeceklerdir.

Yunanistan'da yükselen faşizm ve Avrupa'da neo-faşist hareket

Volkan Yaraşır

Yunanistan'da yapılan genel seçimler, yeni ve son derece sert bir momente geçişin göstergesi oldu.

Yunanistan, son üç yıldan beri kapitalist krizin yarattığı büyük altüst oluşlar ve sert siyasal kopuşlar yaşıyor. 1974 sonrası inşa edilen burjuva-liberal düzen giderek çökme noktasına geldi. Sınıf ve kitle hareketinin muazzam yükselişi, sokağın yıkıcı gücü ve genel grev dalgaları düzenin bütün dayanaklarının altını boşalttı. Seçimler, her ne kadar burjuva-liberal bir düzenleme olsa da, yaşanan konjonktürde fiilen kendini işlevsizleştiren bir pratiğe dönüştü. Sokağın ruhunu, ateşini ve arayışını yansıttı.

En başta Yunanistan'ın son 40 yılının siyasal dengesini belirleyen ve iki parti dominantlığında şekillenmiş parlamenter işleyiş, bu iki partinin; PASOK ve ND'nin çöküşüyle fiilen sekteye uğradı. Seçim sonuçları bir anlamda sokağın ve sokaktaki olası gelişmelerin panoraması oldu. Sokağın tablosunu sundu.

Bu sonuçlar, her şeyden önce parlamento binasına sığacak içerikte değildir. Zaten bu başarıldığı ölçüde Yunanistan'da tekrar "düzen" hâkim olacaktır.

Yunanistan mali krizle birlikte gerçek anlamda bir siyasal deprem yaşamaktaydı. Seçimler bu depremin sarsıcı sonuçlarından biri oldu. Ve Yunanistan'ın içine girdiği yeni dönemin verilerini sundu. Yunanistan'da sınıflar mücadelesinin olası seyrini bu verilerden okuyabiliriz.

Seçim sonuçları: Sokak, neo-liberal politikalara hayır diyor

Yunanistan'da seçim sonuçları bir dizi siyasal vektörün önünü açtı.

En başta burjuva düzenin iki merkez partisi üzerinden şekillenen yapısı, iki partinin oylarındaki şiddetli düşüşlerle sarsıldı. 2009 seçimlerinde totalde %78,5 oy alan merkez partiler, bu seçimde %47'lik bir oy kaybına uğradı. Özellikle PASOK geçen dönem aldığı oyların ancak %25'ini alabildi.

ND 2009 seçimlerinde %33,47 oy almıştı. 2012'de ancak %18,5 oy alabildi. PASOK 2009'da %43,92 oy alıp, tek başına iktidara gelmişti. Kriz, PASOK'u tam anlamıyla çözdü. Yeni seçimlerde aldığı oy ancak %13,8'i buldu.

Kitleler troykanın memorandumuna karşı tavır gösteren eğilimlere yöneldi. Sosyal yıkım programının tarumarı, ülkede sınıflar mücadelesinin dalgasal yükselişi ve bunun yarattığı siyasal polarizasyon kitleleri radikal alternatif arayışlara itti.

ND'den kopan sağ popülist Bağımsız Yunanistan'ın %10,6 oyu kitlelerin kolektif refleksinin dışavurumu oldu. Yeni kurulmasına rağmen partinin ND'den ayrılıp, memorandum karşıtı bir tavır içine girmesi ve bu yönde argümanlar geliştirmesi, önemli bir oy oranını bu partiye yöneltti.

KKE, seçim öncesinde %11, %12 oy oranı beklemekteydi. 2009 seçimlerinde %7,4 oranında oy alan KKE, oy oranını %8,48'e çıkarsa da yaşanan konjonktürün olağanüstülüğü içinde başarılı bir sonuç olmadı. KKE bir nevi durumunu korudu. Fakat Syriza'nın aldığı oyların hemen hemen yarısı kadar oy alması ve bu zamana kadar Yunanistan solunun ilk ve en

Yunanistan Avrupa'da sınıflar mücadelesinin konsantre odağına dönüşüyor. Yunanistan işçi sınıfının karşısında bütün Avrupa gericiliği var. "Kavga daha yeni başlıyor."

Yunanistan işçi sınıfı sokağı kazandığı, sokağı örgütlediği ve sokakta kalmayı başardığı oranda geleceği kazanacaktır.

önemli gücü olma özelliğini kaybetmesi, KKE için asıl problemi oluşturuyor. Bir anlamda KKE için seçimler hem imaj yitimi, hem de konjonktürün yarattığı olağanüstü koşullar karşısında yetersizliğini ortaya koydu. Bu durumun özellikle PAME ve parti tabanında önemli sarsıntılar yaratma olasılığı yüksektir.

KKE'nin kriz sürecinde statükocu ve sekte yaklaşımı ve gündemi belirleyecek net bir program sunamaması, hatta PAME merkezli sınıf hareketinin radikalleşmesini kontrol etme uğraşı, ona en fazla oylarını koruma olanağı sağladı. Reformist ve parlamentarist çizginin bir kanadı bu yönleriyle öne çıktı.

Sol liberal bir çizgiyi temsil eden Syriza ise seçimlerde muazzam bir atak yaparak, 2009'daki oylarını üçe katladı.

Syriza 2009 seçimlerinde %4,60 oranında oy kazanmıştı. Yeni yapılan seçimlerde bu oranı %16,78'e yükseltti ve ikinci parti konumuna geldi. Syriza'nın oylarını katlayarak arttırması, Yunanistan'ın son birkaç yıllık içine girdiği sürecin dışavurumu oldu.

Syriza'ya giden oylar incelendiğinde ortaya ilginç bir tablo çıkıyor. Partinin oyları Atina gibi toplumsal mücadelenin yüksek olduğu ve Yunanistan'ın sınıf mücadelesinin nabzının attığı şehirlerde %20'leri buldu. Ayrıca özellikle genç nüfus olarak kabul edilen ve krizin bütün yükünü hisseden, geleceklerinin gasp edildiği ve

işsizliğin yaygın olduğu 18 ila 35 yaş arasındaki kesimlerde parti birinci olarak seçildi. Benzer biçimde kamu ve özel sektör işçileri içinde de Syriza ilk tercih edilen parti oldu.

Sınıfla organik teması olmayan, sendikal yapılar içinde etkin bir örgütlülüğü bulunmayan Syriza'nın işçi sınıfından oy alması ve sınıfın tercihleri içinde birinci sırada yer bulması ilginç bir görünüm oluşturuyor.

Bunu ortaya çıkaran birkaç faktör var. En başta işçi sınıfının devrimci enerjisini kristalize edecek bir siyasal önderliğin olmaması, sınıfı farklı arayışlara itti. Sınıf parlamenter düzlemde sol ve radikal olarak gördüğü ve bir düzeyde arayışının ifadesi olacak yapıya, Syriza'ya yöneldi. Seçim döneminde Syriza da bu yönde kitlelere mesajlar vermeyi ihmal etmedi.

KKE'nin sekte, içe kapalı, bürokratik yapısı, sürece ilişkin net bir politik hat oluşturmaması sola yönelmiş kitlelerin KKE'yle mesafeli olmasına yol açtı. Bu eğilimin doğmasında Syriza oluşumunun kendisinin "radika sol" bir ittifak olması ve seçim sürecinde KKE'ye seçim ittifakı teklifinde bulunması, sol bir hükümet çağrısı yapması ve KKE'nin bu teklifi reddetmesinin de etkileri bulunuyor.

Fakat Syriza kendine yönelen ve yönelme ihtimali olan bu büyük potansiyeli kavrayacak ne bir politik programa, ne de bir örgütsel donanıma sahip.

Her şeyden önce Yunanistan'da sınıflar

mücadelesinin son derece keskinleştiği, devrim ve restorasyon ikileminin hızla kendini ortaya koymaya başladığı koşullarda, reformist sol heterojen örgütsel yapısıyla süreci örmekten öte, kendine yönelmiş kitleleri hayal kırıklığına uğratması büyük bir olasılıktır.

Çünkü Yunanistan koşulları ve içine girilen moment, sol liberal bir çizginin toplumsal mücadele içinde konjonktürel bile olsa etkili olmasına olanak vermeyecektir.

Syriza'nın, küçük sosyalist yapıların yanında ana gövdesini Synaspismos oluşturuyor.

Synaspismos Avro-komünist bir çizgiyi temsil ediyor. Tipik, legalist ve parlamentarist bir yapı. Ne Syriza ne de Synaspismos'un krize ve krizin sonuçlarına ilişkin politik projesi bulunuyor. Kitleler aslında yaşanan yüksek konjonktürün yarattığı atmosferle Syriza'ya yöneldi. Örgütsel yapı ve politik program olarak parti, bu büyük gövdeyi ve yönelimi kaldıracak donanımına sahip değil. Önümüzdeki günlerde Syriza'nın takatsiz kalması ve sürece müdahale etmekte atıllığı ortaya çıkarsa şaşırmamak gerekiyor. Syriza kitlelerin acil ihtiyaçlarına ve yönelimlerine ikircikli tavır aldı. Borçların tek taraflı ödenmemesi, iptal edilmesi ve silinmesi, finans sektörünün kamulaştırılması, AB'yle ilişkilerin koparılması gibi konularda net bir tutum geliştirmedir. En fazla borç ödemelerinin ertelenmesi ve rasyonel bir şekilde ödemelerin yapılması yönünde tavır sergiledi. AB içinde kalma ve Eurozone yanlısı ısrarını korudu. Krize karşı anti-kapitalist bir yaklaşımdan öte, Keynesgil yaklaşımlar sergiledi. Seçimlerde özellikle PASOK tabanına seslenirken, ulusalcı temalar geliştirmesi, PASOK'tan atılan milletvekilleriyle kurduğu ilişkiler ve seçim sonuçlarından sonra burjuva-reformist 1981 PASOK'unu temsil ettikleri iddiasında bulunması düşündürücüdür ama şaşırtıcı değildir.

Kısaca seçimler Yunanistan'ın sokaktan gelen radikal arayışlarını ortaya koydu. Ama sandık bu arayışlara sığmamaktadır. Sokağın stratejisini anti-kapitalist program oluştururken, Syriza sol reformist çizgisiyle bu potansiyeli ne kavrayabilir ne de sokağın ruhunu anlayabilir. Kitlelerin bunu anlaması da çok uzun sürmeyecektir.

Avrupa'da neo-faşist hareketin yükselişi

ND'den kopan sağ popülist, Bağımsız Yunanistan Partisi seçimlere ilk defa katılmasına rağmen %10,6 oy aldı. Memorandum karşıtı bir tavır sergileyen Bağımsız Yunanistan ND'nin kaybettiği oyların bir kısmını kendinde topladı. Bu oy oranı ve sağın diğer partilerine giden oylar Yunanistan'da sağın hale güçlü bir konum içinde olduğunu ortaya koydu.

Seçimlerde ırkçı sağ radikalizasyon da zirve yaptı. Yunanistan'da faşist hareketin yükselişinin çok vektörlü nedenleri yanında, bazı özgün nedenleri de bulunmaktadır.

En başta neo-liberal karşı devrim programını Yunanistan'da hayata geçiren hem ND hem de PASOK hükümetleri son 30 yıldan beri faşizmin güç kazanacağı, mayalanacağı sosyo-politik ve sosyo-ekonomik zeminleri yarattı. Hatta faşizme yeni ideolojik malzemeler sundu. Benzer durum bütün Avrupa'da yaşandı.

Avrupa'da faşist hareketin 1930'lar sonrası ikinci büyük dalgası, neo-liberal karşı devrim sürecinde ortaya çıktı. Özellikle 1980'ler ve 1990'lar bir kuluçka dönemi oldu. Sovyet sisteminin çöküşü ve Doğu Avrupa rejimlerinin çözülüşü bu dalgayı besledi. 2000'li yıllar Avrupa düzeyinde faşist hareketin güçlü bir şekilde gelişimine sahne oldu.

Neo-liberal ideolojik hegemonya faşist düşünce, eğilim ve örgütsel arayışları güçlendirdi. Küresel düzeyde yabancı düşmanlığı, göçmen karşıtlığı, 2001 11 Eylül konseptinden sonra İslam karşıtlığı ve İslamofobiyle bütünleşti. Batı kültürü ve yaşam tarzına yönelik vurgular ya da kültürel operasyonlar öne çıktı.

Batı ya da dünyanın “kuzeyi” uygarlık ve medeniyeti simgeledi ve kutsandı. Doğu ve dünyanın güneyi ise yoksulluğu, periferiyi farklı din, kültür, etnik yapıları simgeledi, lanetlendi ve ötekileştirildi. Neo-liberalizmin kültürel ve ideolojik ayakları aslında ekonomik talanın, dünyanın yeniden sömürgeleştirilmesinin ortamını yarattı. Her metropolün kendi içinde periferisi ve “güneyi” oluştu. Neo-liberal talan ve yağma büyük kültürel operasyonlar ve ideolojik bombardımanlarla realize oldu. Samir Amin'in ifadesiyle, “içkin yoksullaşma” yani birinci dünyanın içine yerleşen üçüncü dünya yaşanmaya başlandı.

İrkçi, faşist hareket bu sefalet, sosyal enkazlaşma, sistematik diskriminasyon, ötekileştirme, kibir ve soğukkanlı toplum mühendisliği operasyonlarından güç aldı. Finans kapitalin gizli destekleri ve kapitalist devletin açtığı olanaklar ve gizli servislerin manipülasyon ve fiilen örgütlenme çabaları içinde şekillendi.

İtalya'da Berlusconi, Fransa'da Sarkozy, Almanya'da Merkel gibi mafyatik karakterli, sağ popülist, anti-komünist agresif ve sinik kimliklerin belirlediği siyasal iklim, İngiltere, İspanya ve Yunanistan'da sosyal demokrat üçüncü yolcu, sosyalist partiler tarafından güçlendirildi. Bir nevi Avrupa çapında proto-faşist uygulamalar gerçekleştirildi. Yani faşizme zemin hazırlayan ve ona olanaklar sunan adımlar atıldı.

Son 30 yıllık süreç neo-liberal karşı devrimin çok boyutlu (ideolojik, kültürel ve ekonomik), çok yönlü (gündelik hayatı kuşatan ve yeniden kuran) operasyonları neo-faşist hareketleri Avrupa düzeyinde geliştirdi. Neo-faşist hareketleri yalnızca aldıkları oyla değerlendirmek büyük bir yanılgı olur. Yeni ideolojik donanımları, davranış repertuarları, zihniyet dünyaları, algı ve düşünce biçimleri muhafazakâr sağ kesimlerin yanında, sosyal demokrasinin belirli kesimlerini de etkileyecek bir “büyü” yaratmaktadır.

Fransa'da Le Pen olgusunun ortaya çıkması ve belirleyici bir siyasal yapı olarak Fransa siyasetinde rol alması şaşırtıcı olmamalıdır. Ayrıca Almanya'da sosyal demokrat kökenli eski merkez bankası başkanı Sarrazin olgusunun ortaya çıkması tesadüfi değildir. Bu kesimlerin seslendiği ve nüfuz ettikleri geniş yığınları ortaya koymaktadır.

Artık Avrupa'da faşizm 21. yüzyılın kendine has özellikleriyle gündelik hayatın parçasına ve giderek kitlesel bir ruh haline dönüştü. Son 30 yıldaki neo-liberal politikalar bu ruh halini ortaya çıkaran ve onu besleyen temel oldu.

Çünkü faşizm kapitalizm ve emperyalizm değildir. Uzun bir

karşı devrimci sürecin sonunda ortaya çıkan bir olgudur. Neo-liberal politikalar bu karşı devrim sürecinin kendisi olmuştur.

Kapitalist kriz bu süreci derinleştirdi. Son birkaç yıl içinde neo-faşist hareketler büyük ataklar yaptı. Bugün neo-faşist hareketlerin oyları kıta düzeyinde %100-%200 oranında arttı. Bazı ülkelerde ikinci ya da üçüncü parti haline geldiler.

Özellikle son dönemde öne çıkan neo-faşist partiler şunlar oldu: Macaristan'da Jobbik son seçimlerde tarihinin en yüksek oyunu aldı. Oyları %13'e yaklaştı. Bulgaristan'da Ataka Partisi'nin oyları %10'u aştı. Hollanda'da PW %15,5, İsviçre'de SVP %31, Danimarka'da Danimarka Halk Partisi %12, İtalya'da Allianz National %12, Fransa'da Front National %18, Belçika'da Vlams Belang %15,3, Norveç'te F_P %22,9, Avusturya'da Avusturya Özgürlük Partisi %13 oranında oy aldı.

Avrupa düzeyinde neo-faşist hareketin bu yükselişi tesadüfi ve rastlantısal bir gelişme değildir. Kapitalist krizin yarattığı sarsıntı faşist hareketin yükselişine güç verdi.

Bu gelişmeler W. Reich'in faşizmin kitle ruhunu analiz ederken vurguladığı ve sahici bir durumu ortaya koyan sonuçlar yaratmaktadır: *“Faşizm-birçok yönü yanında-kitleleri kendi çıkarlarına aykırı bir biçimde, kendisine katılmaya sürükleyen değerler dizesini, bir dünya görüşünü temsil etmektedir”*

Wilhelm Reich bu tanımlamasını klasik faşizm üzerinden yapsa da, yeni faşizm tanımlanan mirası bünyesinde taşımaktadır.

Yeni faşizm belki Nazizim ve Mussolini faşizminin sert ırkçı vurgularını öne çıkarmasa da, kendini orta sınıfların çöküşüyle ve orta sınıfların konformizmi ve nihilizminin yarattığı ortamla besliyor. Küçük burjuvazinin mülksüzleşme ve proleterleşme korkusundan güç alıyor. Güvenlik duygusunu istismar ederek inisiyatif geliştiriyor ve taban oluşturuyor. Özellikle kriz koşulları yukarıda belirttiğimiz faktörleri giderek ağırlaştırdı. İşsizlik, kronik yoksulluk, geleceksizlik, umutsuzluk ve anomi hali faşizmin yükseliş zeminleri oldu.

Göçmen düşmanlığı, yabancı korkusu-zenofobi, İslamofobi, rafine diskriminasyon, gündelik hayata sızmış rasizm yeni faşist hareketlerin değerler dizgesini ve mobilizasyon zeminlerini yarattı. Yeni dönemdeki dünya görüşünün temel taşlarını oluşturdu.

Avrupa'da neo-faşist hareket rafine ve teknik yöntemlere başvuruyor. “Ötekini” örtük ırkçılık üzerinden tanımlıyor. Batı merkezli bir yaklaşım sergiliyor, güvenlik duygusunu yabancı korkusuyla

tetikliyor ve “steril yaşam ve ülke” argümantasyonlarıyla güç kazanıyor.

Yeni faşist hareketler etnosantrik ajitasyona ağırlık veriyor. Yoğun etnosantrik vurgularla kültürel ırkçılık yapıyor. Hatta kültürel ırkçılığı sıradanlaştırmaya çalışıyor. En dikkat çeken özelliklerinden biri de soğukkanlı elitist tutumlarıdır. Elitizm bir başka düzlemde ötekileştirmenin normalleştirilmesini ifade ediyor. Ayrıca popüler kültürü kullanan yeni faşist hareketler imaj oluşturma ve kurma işini iyi beceriyor. “Yuppi Nazilik” diye de ifade edilen bu eğilimler kendini sansasyonel çıkışlarla gösteriyor. Sansasyon bir propaganda aracı ve normalleştirme vitrini olarak devreye giriyor. Son 30 yıllık neo-liberal tahrip, kültürel erozyon ve her düzeyde toplumun gettolaşması faşist harekete mayalanacağı yeni olanaklar tanıdığı gibi, faşist zihniyet ve mana dünyasını gündelik hayata yedirmesini sağlıyor. Böylece neo-faşistler “post-modern toplumun” “sıradan bireyleri” haline geliyor.

Yeni faşizm Avrupa siyasal yaşamında söz sahibi bir güç olarak dikkat çekmeye başladı. Bu harekette ayrıca klasik faşizmde görülen bütün kodlar bulunmaktadır: ırkçı nefret, ast-üst ilişkisi, öndere, kişiye güce tapınma, kadın düşmanlığı, agresyon, maskülizm, seksizm gibi.

Aktüel olarak ekonomik kriz ve yarattığı büyük altüst oluş faşizmin dölyatağı işlevini görüyor.

Faşist çete parlamentoda

Avrupa’da neo-faşist hareketin bu görünümlerine ve yönelimlerine karşı Yunanistan’da faşist hareketin ritüelleri, imajı, sembolleri klasik faşist partilerin özelliklerini taşıyor.

LAOS’un troykanın memorandumuna onayı ve Papademos hükümetine destek vermesi daha agresif faşist partinin önünü açtı. Altın Şafak kapitalist krizin yarattığı yıkıcı etkileri kullandı. Özellikle küçük burjuvazinin mülksüzleşmesi ve proleterleşme korkularını son derece iyi istismar etti.

Altın Şafak 2009’da %0,29 olan oylarını bu seçimde 23 kat artırarak %6,97’ye yükseltti. Parlamentoda 21 sandalye kazandı.

Gamalı haça benzer amblem kullanan ve Nazi taklidi yapan parti, klasik faşizmin genel taktiklerini kullanıyor. Para-militer bir örgütlenme olan Altın Şafak sert bir hiyerarşiye sahip, önder kültü etrafında bir araya gelmiş bir yapı. Ayrıca demagojik boyutta anti-kapitalist vurgular yapıyor. Böylece geniş kitlelere seslenerek bir kitle hareketine dönüşmeye çalışıyor.

Altın Şafak ırkçı, göçmen karşıtı, anti-semitik ve konsantre antikomünist bir yapılanma. Militan bir karakteri olan Altın Şafak hızla mobilize olma gücüne sahip ve sokağı kullanmasını bilen bir örgütlenme.

Kriz ve sosyal çöküntü, geleneksel siyasal yapıların iflası kitleleri bir yandan sol tandanslı radikal arayışlara iterken, öte yandan diyalektik bir başka yansıması olarak neo-faşist hareketlere yöneltti. Altın Şafak reaksiyonel bir kitle hareketi görünümü kazanarak oylarını olağanüstü arttırdı. Altın Şafak bu görünümüyle finans-kapitalin “rezervde” tuttuğu bir siyasal yapıya dönüştü. Parlamenteoya girişi, faşist harekete özgüven vermesi yanında agresyonunu artırması muhtemeldir. Devlet olanaklarından daha fazla yararlanması ve ciddi finansal güç elde etmesi beklenmelidir.

Fransız filozof André Glucksmann faşizmi “devlet aygıtını ve çeşitli sınıfları harekete geçiren bir iç savaştır” diye tanımlar.

Yunanistan’da yaşanan mali kriz, ekonomik-siyasal çöküş sınıflar mücadelesini giderek keskinleştiriyor. Yunanistan işçi sınıfı yarattığı 50 büyük grev ve 18’e ulaşan genel grevlerle muazzam gücünü ortaya koydu.

Troyka ve finans kapital açısından sorunlar çözülmüş değil. Bugüne kadar finans-kapital sendikal bürokrasi ve reformist-legalist sol sayesinde sınıf hareketinin yükselişini kontrol edebildi. Siyasal

önderliğin yokluğu bu kontrolü sağlayan temel neden oldu.

Yunanistan her an muazzam patlamalara ve kontrolsüz yıkıcı gelişmelere gebe. Sınıf ve kitle hareketinin enerjisi her şeye rağmen birikiyor. Ve birden kontrolden çıkma potansiyeli taşıyor. Ayrıca Yunanistan’da düzenin restorasyonu yönünde atılan adımlar sonuç alıcı olmuyor.

Böylesine koşullarda bir iç savaş örgütü gibi hareket eden bir yapıya ihtiyaç duyulması ve devletin bir iç savaş düzenine girmesi kaçınılmaz olabilir.

Altın Şafak’ı bu sürecin temel aktörlerinden biri olarak düşünmek yanlış değildir. Altın Şafak bugünden sokağın kontrolü için grev hareketlerine müdahale eden ve grevleri fiilen kıran roller üstlenebilir. Çeşitli provokasyon, pasifikasyon hareketleri içine girebilir, hatta suikast benzeri gelişmeler gündeme gelebilir.

Parti para-militer gücüyle bu organizasyonları yapmaya yatkındır. Seçim sonrasında parti başkanının “hem sokakta hem de parlamentoda olacağız” açıklaması bu yönde bir ifadedir.

Sınıflar mücadelesinin şiddetinin devletin biçimini belirlediğini vurgularsak, önümüzdeki günlerde sınıflar mücadelesinin sertleşmesi Yunanistan’da olağanüstü rejimlerin önünü açabilir. Yunanistan’ın bugün içinde bulunduğu durum bütün olasılıkların muhtemelliğini ortaya koymaktadır.

Yunanistan’ın 356 milyar € kamu borcu bulunuyor. Bu GSYH’nın %165’ini oluşturuyor. Bütçe açığı ise GSYH’nın %9’unu aşmış durumda. İşsizlik oranı ülkede %23’e ulaştı. Ayrıca nüfusun %25’ine yakın bir kesimi yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Başta Atina’da ve diğer metropollerde sokakta yaşayanların oranı son 3-4 yıldan bu yana orantısız olarak arttı. Troykanın tüm müdahaleleri krizin engellemekten öte yoğunlaştırdı. Yunanistan yeniden sömürgeleştirildi.

Bütün bu veriler ülkedeki tablonun giderek vahimleştiğini ortaya koymaktadır. Ve önümüzdeki günlerde işsizliğin ve kronik yoksulluğun artması büyük bir olasılıktır.

Altın Şafak bu koşullar altında oylarını olağanüstü artırdı. Önemli bir siyasal güç olarak parlamentoda yer aldı. Yunanistan’da faşist hareketin köklü bir geçmişi var. Metaksas diktatörlüğü, iç savaş sonrası süreç, 1969 darbesi faşist hareketin altın çağları oldu.

Altın Şafak, bugün Avrupa’daki neo-faşist hareketlerden ayrı bir özellik gösteriyor. Çalışma, örgütlenme ve eylem tarzı klasik faşizme daha yatkın. Nazizmi referans alıyor. Bu yönleriyle de ciddi oranda onay görüyor.

Bu noktada şöyle bir çıkarsama yapabiliriz. Özellikle Avrupa’da mali krizin derinleşmesine bağlı olarak klasik faşizmin referanslarıyla hareket eden, etmese bile agresyonu yüksek, para-militer, sokağı

yatkın hareketlerin önü açılabilir. Ya da var olan popülist, kültüralist yönleri ağır basan, sokak gücü zayıf yapıların hızlı bir metamorfoz yaşayarak yeniden yapılanması gündeme gelebilir.

Uzun neo-liberal dönem bu yapılara mayalanma, var olma, kök salma ve “normalleşme” şansı verdi. Kriz koşulları mobilizasyonlarını ve agresyonlarını güçlendirebilir.

Bu manada Norveç’teki Breivik katliamını, Almanya’da gizli servis kontrollü neo-faşistlerin seri cinayetlerini vaka-i adiyeden saymamak gerekir. Bu pratikler faşist hareketin ilk militarizasyon işaretleri olarak değerlendirilebilir.

Mali krizin yayılma ihtimali olan Portekiz, İspanya ve olası İtalya ve Fransa’da benzer gelişmelerin “hızlı ve şaşırtıcı” biçimde gerçekleşmesi mümkündür. Portekiz’de yarım yüzyıl süren Salazar diktatörlüğü, İspanya’da Franco rejimi, İtalya’da Soğuk Savaş döneminin devlet yapılanması bu gelişmelere olanaklar sunmaktadır. Bir dönem küresel kontrgerilla üslerinden biri olan İtalya ve Fransa’da neo-faşist hareketlerin %12 ila %18’e yakın oy potansiyeli dikkate alınmalıdır.

Bu süreç klasik burjuva liberal devletin aşındığı ve olası radikal kitle hareketlerinin yükseldiği koşullarda, faşist hareketin bir iç savaş gücü gibi mobilize olmasının önünü açabilir.

Amaç kitlelerin silahsız bırakılmasıdır.

Yunanistan bir anlamda Avrupa’daki sınıflar mücadelesinin nabzının attığı coğrafyaya dönüşüyor. Bu coğrafyadaki siyasal polarizasyonun alacağı biçimler (birçok özgünlüğüne rağmen) kıtada yaşanacakların bir laboratuvarı olabilir. Özellikle saydığımız ülkelerde mali krizin derinleşmesi ve sınıflar mücadelesinin yoğunlaşmasına bağlı olarak benzer gelişmeler yaşanabilir. Bu anlamıyla Altın Şafak sadece Yunanistan özelinde değil, Avrupa’da sınıflar mücadelesinin seyri anlamında fokuslanması gereken bir partidir.

Devrim de sokaktan gelir, karşı devrim de

Yunanistan son derece kritik, siyasal polarizasyonun arttığı ve sınıflar mücadelesinin şiddetlendiği bir döneme girdi.

Bugün Yunanistan’da finans-kapitalin isteği yönünde “yeni” Papademos hükümeti niteliğinde PASOK, ND ve Demokratik Sol’la bir koalisyon hükümeti kurulmaya çalışılıyor.

Bu koalisyon yeni troyka hükümeti olacaktır. Ömrünün çok uzun olması da pek muhtemel değildir.

Yunanistan’ın gündeminde değişik hükümet kurma varyasyonlarına rağmen erken seçim var. Onun ötesinde siyasal kutuplaşmanın hızla artacağı bir döneme girildi.

Olası yeni koalisyonun troykanın yaptırımlarını

sürdüreceği ortadadır. Bu da sokağın yeniden hareketleneceği anlamına gelir.

Bundan sonraki süreçte sokak, çok ciddi oranda Yunanistan’ın siyasal yaşamını belirleyecek yerdir. Sokağı kazanan Yunanistan’daki sürecin hakimî olacaktır.

Finans-kapitalin bugünden hazırlık yaptığı ortadadır. Syriza ve KKE var olan ruh halleriyle, politik projeleri, kadro ve mobilizasyon gücüyle sokağın yeni koşullarına uyum sağlaması zordur. Sokak daha çatışkılı, sert mücadelelere ve sokak savaşlarına gebe.

Syriza muğlâk “sol hükümet” argümanlarıyla, krize yönelik izlenecek politikalarda ikircikli tutumuyla ve sınıf içinde zayıflığı ve heterojen yapısıyla önemli zaafiyetler gösterebilir. Syriza’nın sadece erken seçime yüklenmesi ve sokağı es geçmesi olasıdır. Bu durum Syriza’ya giden oyların, hızla geri çekilmesine yol açabilir. Syriza bundan sonra parlamento ve sokak arasında, yani bir nevi bıçak sırtında varlığını sürdürecektir. Atacağı pozitif adımlar hem yeniden yapılanmasına yol açabilir hem de siyasal etki gücünü artırmasına yarayacaktır. Atıllığı, süreci okuyamaması ise hızla çözülüş, parçalanma ve etkisizleşme anlamına gelecektir.

Benzer durum KKE için de geçerlidir. Seçimlerde aldığı oyun parti içinde sarsıntılar yaratması büyük bir olasılıktır. Yeni grev dalgaları, büyük sınıf ve kitle hareketleri ve sokağın yeni atmosferi KKE’nin içine kapanmasına, katı bir şekilde sekterleşmesine yol açabilir. PAME aracılığıyla sınıfı kontrol etme (sokaktan çekilme) tavrı geliştirebilir.

Bu süreçte Antersya’nın rolü önem taşıyacaktır. Küçük bir grup olmasına rağmen pratik ve programatik özelliklerinden dolayı, Syriza ve KKE’yi krize karşı daha tutarlı noktaya çeken, bu yönde karşı basınç yapan örgüt, seçimlerden başarısız çıktı. 2009’da %0,36 oy alan Antersya bu seçimlerde oylarını %1,19’a yükseltti. Ne var ki yapının heterojen karakteri, değişik ve farklı referansları ve farklı sistematiikleri olan Troçkist, Maoist ve çeşitli sol güçlerin ittifakını yansıtmaması en büyük zafiyetidir.

Süreç Yunanistan’da sokağın fethedilmesini hızla dayatırken, sokağı örecek siyasal güçlerin yokluğu en büyük problemidir.

Gramsci 1923’te “*Faşizmin tarihi aynı zamanda anti-faşizmin ve onun yanlışlarının tarihidir*” derken, sosyalist hareketin zafiyetlerinin karşı devrimin gelişmesindeki belirleyici rolünü ortaya koyuyordu.

Yunanistan’da sınıflar mücadelesi şiddetlenecektir.

Finans-kapital sınıfı etkisizleştirmek, çözülmesini sağlamak ve örgütlülüğünü parçalamak, hatta intikam almak için silahlı faşist güçleri devreye sokabilir. Tekelci polis devleti yönünde sert düzenlemelere, hatta askeri-faşist darbelere girişebilir. Altın Şafak’ın atağını bu paralelde ele almak gerekir. Böylesi operasyonlarda para-militer ayağı ve mobilizasyon yeteneği olan, yeni dönemde kitleselleşmiş Altın Şafak son derece önemli işlevliler görebilir.

Yunanistan işçi sınıfı, son üç yıllık süreçte Avrupa işçi sınıfı tarihinde görülmeyen muazzam pratikler gerçekleştirdi. Devrimci öncünün yokluğuna karşın sokağı iyi kullandı. Sokağın gücünden yararlandı. Bu başarısı hem sendikal bürokrasiyi hem de reformist sol blokajları aşmasını sağladı. Pratik olarak bu blokajları her seferinde aştı ama teorik olarak hegemonyasında kaldı. Ufkunu ona göre belirledi.

Yeni dönemde kavga şiddetlenecek ve sokak daha merkezi rol oynayacaktır. Artık her grevde, her direnişte savunma birliklerinin ve komitelerin kurulması zorunlu olabilir. Benzer şekilde mahallelerde savunma komitelerinin oluşması gündeme gelebilir. Yunanistan işçi hareketi bugüne kadar mütevazı boyutta özyönetim pratikleri gerçekleştirdi. Şimdi bunları yayma zamanıdır. Hayatın her alanını yeniden örme zamanıdır.

Devletin ve sivil faşistlerin saldırılarına, pasifikasyon operasyonlarına karşı sınıf muazzam

gücüne ve enerjisine dayanarak, bugünden bu yapıları kurmayı başardığı ölçüde sokağı tutabilir, kavgayı örebilir ve uzun soluklu olabilir.

Bu dönem bir yanıyla da zihniyetleri değiştirme, mücadeleyi geliştirme ve ruhsal olarak silahlanma dönemidir. Yunanistan’da sınıflar mücadelesi yeni bir momente giriyor.

Yunanistan işçi sınıfı devrimci önderliğin yokluğuna rağmen bunları gerçekleştirebilir. Ve bu süreç aynı zamanda devrimci öznenin yaratılma zeminleri olacaktır. Ya da bu zeminleri çoğaltacaktır. Şimdi Yunanistan’da kavganın ayrıştırdığı, ama kavganın manifestosunun yaşandığı bir döneme giriliyor. Artık devrim ve karşı devrim ikileminin bütün çıplaklığıyla ortaya çıkacağı bir dönemin kapıları açılıyor.

Yunanistan Avrupa’da sınıflar mücadelesinin

konsantre odağına dönüşüyor. Yunanistan işçi sınıfının karşısında bütün Avrupa gericiliği var. “Kavga daha yeni başlıyor.”

Yunanistan işçi sınıfı sokağı kazandığı, sokağı örgütlediği ve sokakta kalmayı başardığı oranda geleceği kazanacaktır.

Bu pratik ona öz savunma ve özörgütlenme deneyimleri kazandıracaktır. Bu özörgütlenmeler fabrika fabrika, semt semt, şehir şehir yayıldığı ölçüde gelecek sınıfın avuçlarının içinde olacaktır. Sınıfın ve emekçi yığınların iradesini sokak parlamentoları, fabrika ve mahalle komiteleri yansıtabilir. Yunanistan’da özgürlüğün muhteşem havası ancak böyle solunabilir. Yunanistan’da bugün açısından sokak, her yerden daha çok özgürlüğün, kardeşliğin ve geleceğin adıdır.

Yunanistan yeniden seçimde

Yunanistan’da seçimler sonrası partilerin hükümet kuramaması üzerine 17 Haziran’da yeniden seçime gidilmesi kesinleşti.

AB/IMF emperyalist güçlerinin kısılcında ekonomik krizin yarattığı atmosferde düzen çareyi erken genel seçimlerde aramıştı. İşçi ve emekçileri demokrasi masallarıyla sosyal yıkım saldırılarına razı edecek bir hükümet hedefleniyordu. Fakat seçim sandıklarında işçi ve emekçilerin ilerici-sol partilere de azımsanmayacak oy kullanması burjuvazinin hesaplarını bozdu. Oluşan tabloda burjuva düzen partileri, kemer sıkma uygulamalarının karşılığını seçimde almış oldu. 6 Mayıs’ta yapılan erken genel seçimler sonrası hükümeti kurma görevi en yüksek oyu alan partinin oldu. Ardından diğer partiler de koalisyon hükümeti için girişimlerde bulundu.

Seçimlere kadar ülkeyi geçici hükümet yönetecek. 6 Mayıs seçimleri burjuvazi için çıkış olmaktan çok krizi daha da büyüten bir süreç yarattı. Şimdi yapılacak seçimlerden çıkacak sonuç mali krizin tüm gidişatını etkileyecek. Zira koalisyon hükümetinin kurulamamasında oluşan atmosfer, emekçilerin sol ve ilerici partilerden beklentilerini artırdı.

AB ve IMF ise kurulacak hükümete dair açıklamalarıyla şimdiden uşaklık dayatmalarını sunuyorlar. Mali yardımı kesme tehditleriyle, kurulacak hükümetin kendileri tarafından belirlenecek sosyal yıkım saldırıları planlarına uyması gerektiğinin altını çiziyorlar.

Faşizmin ‘altın şafağı’

Yunanistan’da, seçimlerden büyük bir yükselişle çıkan ırkçı-faşist Altın Şafak örgütü, parlamentoya girmelerinden aldıkları güçle pervasızlaştı.

Faşist partinin şefi, seçim sonuçlarını değerlendireceği basın toplantısında basın emekçilerini liderleri önünde zorla ayağa kaldırmaya çalışmıştı. Atina’da Altın Şafak Partisi üyesi bir bilet kontrolörüyse, denetim için bindiği trolleybüste, iki Bangladeşli göçmene “Ayağa kalkın ulan, burası Yunanistan” diyerek saldırdı. Trolleybüsteeki bazı yolcuların göçmenleri sahiplenmesi ve bu ırkçı davranışa müdahalesi üzerine daha da azgınlaşan kontrolör, hem Bangladeşlileri hem de kendisine müdahale eden iki kadın yolcuyu parlamento durağında zorla indirdi. Yolcuların parlamento önündeki polise olayı anlatması üzerine denetçi, “Ben Altın Şafakçıyım, faşistim. İstedığimi yaparım” diye bağırarak duraktan uzaklaştı.

Geçtiğimiz günlerde Altın Şafak üyeleri, SKY televizyonu muhabiri Kostandinos Bogdanos’a demir çubuklarla saldırmıştı. Altın Şafak örgüt lideri Nikos Mihalolilakos daha önce parlamento dışında sokaklarda da olacaklarını söylemişti. Artan faşist saldırılar “kara tişörtlülerin” sokaklarda olduklarını gösteriyor.

Yunanistan'da kriz derinleşiyor, sol güçleniyor...

Yunanistan'ı iflasa sürükleyen ekonomik kriz, burjuva siyaset arenasını da derin bir açmazla karşı karşıya bıraktı.

İflastan kurtulmak adına AB emperyalistlerinin küstahça dayatmalarına boyun eğen sermaye partileri, 6 Mayıs'ta yapılan seçimlerde tarihlerinin en büyük hezimetini yaşadılar. Sermayenin “merkez” partileri olan Pan-Helenik Sosyalist Parti (PASOK) ile Yeni Demokrasi Partisi'nin oylarında büyük düşüşler yaşandı. 30 yıldır dönüşümlü olarak iktidarda bulunan bu iki partinin ilki yüzde 13, ikincisi yüzde 18.8 oranında oy alabildi.

İki sermaye partisinin yaşadığı utanç verici hezimet, Troyka diye adlandırılan Avrupa Birliği (AB), Uluslararası Para Fonu (IMF), Avrupa Merkez Bankası (AMB) tarafından dayatılan “kemer sıkma” politikalarına koşulsuz bir şekilde boyun eğmelerinin bedelidir. Zira iki partinin kurduğu koalisyon hükümeti, krizin faturasını işçi sınıfıyla emekçilere ödetmek için pervasızca saldırıya geçmiş, AB emperyalistlerinin tüm dayatmalarına boyun eğmişti. Genel grev ve militan kitle gösterileriyle saldırıya karşı direnen işçi sınıfı ve emekçiler, bu defa seçim sandığında her iki sermaye partisini de sert bir şekilde cezalandırdı.

Düzen sağıını temsil eden Yeni Demokrasi Partisi'nin seçmenlerinin bir kısmı sağa kayarak faşist partiye oy verdiler. Böylece faşist parti parlamentoya girme olanağı yakalamış oldu. PASOK'a oy veren işçi ve emekçilerin çoğunluğu ise, sola kayarak Radikal Sol Koalisyon'a (SYRİZA), Yunanistan Komünist Partisi'ne (KKE) ve Demokratik Sol Partisi'ne oy verdiler.

Emekçilerin sol partilere yüksek oranda oy vermesi, meclis aritmetiğini alt üst etmekle kalmadı, düzeni kurtaracak bir koalisyon hükümetinin kurulmasını da engelledi.

Birinci parti olan Yeni Demokrasi, ikinci olan SYRİZA ile üçüncü olan PASOK'un liderleri sırayla hükümet kurma girişimlerinde bulundular, ancak hiçbir sonuç alamadı. Bundan dolayı erken seçim kaçınılmaz oldu. 17 Haziran'da yapılması planlanan seçimlerden, SYRİZA'nın birinci parti çıkma ihtimali yüksek görünüyor.

SYRİZA'yı sosyal demokrat bir çizgi izleyerek düzene hizmet etmekle suçlayan KKE'nin ise, oylarında beklenen artış gerçekleşmedi. Ancak bir halk iktidarında hükümete katılabileceğini ilan eden KKE, kapitalizmin restore edilip kurtarılmasına karşı olduğunu savunurken, seçimle ilgili açıklamalarında somut hedef ve talepler formüle edemiyor ya da etmiyor. Halk iktidarı ve sokakta mücadeleyi sürdürme çağırısı yapan KKE'nin, açıklamalarında formüle edilen güncel, somut hedef ve taleplere rastlanmıyor.

Görünen o ki, bu ikilem, KKE'nin reformist çizgisinden kaynaklanıyor. Teorik olarak kapitalizme karşı olduğunu açıklıyor, ancak reddettiği bu düzenin yerine koyacağı somut bir iktidar tanımı ve bu iktidar uğruna somut mücadele yöntem ve araçları tanımlamakta zorlanıyor. SYRİZA ile Demokratik Sol Partisi'nin düzen partileriyle koalisyon hükümeti kurma arayışları, bu iki akımın anti-kapitalist bir programı savunmaktan uzak durduklarını gösteriyor.

KKE, SYRİZA ve Demokratik Sol Partisi ile ortak hareket etmekten uzak duruyor. Bu haliyle Yunanistan solu blok tutum alamıyor. Dahası adı geçen üç sol

hareketin hiçbirinin “düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm” vurgusu net değil. Yani tüm bu partiler iktidar perspektifinden yoksunlar. Buna karşın üç hareketin toplam oyları yüzde 30'lardadır. Verili koşullarda ciddi bir değişiklik olmazsa, bu oran Haziran'da yapılacak erken seçimlerde daha da yükselecek. Kamuoyu yoklamaları, SYRİZA'nın birinci parti olma ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor.

“Radikal sol”un ağırlığının hissedileceği bir meclis aritmetiği hem Yunanistan burjuvazisi ve AB emperyalistleri için bir kabustur. Her ne kadar öne çıkan üç sol parti devrimci iktidar perspektifinden yoksun görünse de, işçi ve emekçilerin bu partilere radikal bir şekilde yönelmeleri, sistemden umut kestiklerini gösteriyor. İşte bu fiili devrimci durumun varlığı, Yunanistan burjuvazisiyle AB emperyalistlerinin uyuklarını kaçırıyor. Zira bu sonuçlar, işçi sınıfıyla emekçilerin çoğunluğunun, yalnızca düzen sağından değil düzen solundan da umut kestiklerinin ispatıdır.

“Radikal sol”un meclisteki ağırlığının artmasından korkan iki sermaye partisi ile cumhurbaşkanı, yamalı bohça gibi de olsa bir koalisyon hükümetinin kurulması için çaba sarf ettiler ancak muvaffak olamadılar. Zira iki parti “Troyka”nın dayatmalarını dikkate alan bir programı savunurken, SYRİZA ise, ‘barbarca’ diye nitelediği AB, IMF, AMB “kurtarma paketini” tümünden reddediyor.

Erken seçimlerin kesinleşmesi, Yunanistan burjuvazisi ve AB şeflerini şimdiden diken üstünde bırakmış görünüyor. Zira hem bu kritik dönemde bir hükümetin kurulamaması hem de toplamda sol partilerin seçimlerden güçlenerek çıkacak olması egemenlerin uyuklarını kaçırmaya yetiyor. En büyük şansları, işçi ve

emekçilerin öfkesini devrim ve sosyalizm bayrağı altında birleştirecek devrimci sınıf partisinin henüz sahnede bulunmamasıdır.

Vurgulamak gerekiyor ki, seçimler ne sistemi krizden kurtaracak ne de sınıflar mücadelesinin keskinleşmesini önleyecektir. Krizin aşılammaması emekçilerin öfkesini bilerken, işçi ve emekçilerin militan mücadeleleri de sistemin krizini derinleştiriyor. Bu da önümüzdeki dönemde sınıflar mücadelesinin daha da keskinleşme eğiliminde olacağına işaret ediyor. Zira Yunanistan burjuvazisiyle Brüksel'deki AB'li patronları krizin faturasını emekçilere ödetmek için tüm güçleriyle saldıracaklar. İşçi ve emekçilerin ise bu pervasızlığa karşı daha militan ve daha kitlesel bir direnişle karşılık vermeleri kaçınılmaz görünüyor. Seçimlere kadar bir ‘sükunet’ dönemi yaşansa da ortalık tekrar hareketlenecektir.

Yunanistan'daki mücadelenin seyri başta Avrupa'dakiler olmak üzere tüm dünya işçi ve emekçilerini de yakından ilgilendiriyor. Zira Yunanistan'ın sınıflar mücadelesinin halihazırda en sert yaşandığı ülke olması, bu mücadelede hangi sınıfın üstün geleceği sorusunu gündeme getiriyor. Bu olgu Yunanistan'daki çatışmaların seyrini dünya ölçeğinde daha da önemli hale getiriyor.

Kapitalizmin derinleşen krizi ve buna karşı işçi ve emekçilerin yükselttiği direniş, sınıflar mücadelesinin birçok ülkede keskinleşme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla hem tek tek ülkelerdeki kapitalist sınıflarla hesaplaşmak hem de farklı coğrafyalardaki işçi ve halk hareketleriyle dayanışma içerisinde olmak, devrimci güçler açısından önümüzdeki dönemin kazanılması için büyük bir önem taşıyor.

NATO protestolarına “özel” hazırlık

Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun 20-21 Mayıs tarihleri arasında ABD'nin Illinois eyaletine bağlı Chicago kentinde gerçekleştirilecek olan zirvesine dönük protestoları engellemek ve zorbalıkla bastırmak için düzen güçleri seferber olmuş durumda.

Obama'nın talimatıyla hazırlıklarını yoğunlaştıran Chicago polisi, protestoculara karşı bir milyon dolar tutarında silah ve teçhizat aldığını açıkladı. Bununla da yetinmeyen polis, eylemcilerde kalıcı zararlar

bırakacak olan azgın silahlar da kullanmaya hazırlanıyor.

LRAD adı verilen “özel” silahı da göstericilere karşı kullanacağını açıklayan polis, uzunca bir süredir LRAD'nin “toplumsal olaylara müdahalede kullanılması” yönünde propaganda yapıyordu. Ses bombası gibi bir silah olan LRAD'nin kişiler üzerinde kalıcı işitme kaybına yol açtığı çok sayıda uzman tarafından da belirtiliyor.

İspanya da iflasın eşiğinde!

Avrupa merkezli finans krizi, merkez durumundaki Almanya ve Fransa kısmen dışında tutulursa, çevre konumundaki ülkelerin tamamını etkisi altına alarak önüne geçilemez bir şekilde derinleşmektedir. Yakın zamanda Yunanistan'da yaşanan ve boyutlanarak siyasal bir krize dönüşen gelişmeler de halen sıcaklığını korumaktadır. Benzer bir sürece yol açacak gelişmeler ise bugün İspanya'da da yaşanmaktadır.

Ekonomide uzun süredir resesyon süreci yaşayan İspanya, yüzde 25'lere varan işsizlik oranı ve batık bankaları kurtarma operasyonlarına paralel olarak iflasın eşiğine gelmiş bulunmaktadır. Özellikle gençler arasındaki işsizlik oranı ülkede var olan işsizlik oranının neredeyse iki katı civarına, yani yüzde 40'ın üzerine ulaşmıştır. 2010 yılında batık bankaları kurtarmak için devletin müdahalesiyle harcanan 4,5 milyar euro da bu soruna çözüm olamamış, buna şu an ülkenin dördüncü büyük bankası durumundaki "Bankia" da eklenince süreç iyice içinden çıkılmaz bir hal almıştır. 2008 yılından, yani finans krizinin başladığı tarihten bugüne devletleştirilen bankalar ekonomiyi oldukça zor bir duruma sokmuş ve devlet müdahalelerinin herhangi bir iyileştirici işlevi olmamıştır. Geline yerde tek başına Bankia'nın devletleştirilmesinin ekonomiye maliyeti ise 30 milyar euro civarında olacak ve bu da ülke ekonomisi için iflasa bir adım daha yaklaşmak anlamına gelecektir.

İspanya hükümeti krizin başladığı günden bugüne temel tedbirlerini ve krize karşı müdahalelerini, dünya çapındaki kredi derecelendirme kurumlarının ihtiyacı ya da isteği üzerine özellikle bankaların kurtarılması alanına yoğunlaştırdı. Oysa ki aradan geçen zaman bunun beyhude bir çaba olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Avrupa Merkez Bankası (ECB) üzerinden akan, yüzde 6 civarında faizlendirilen ve karşılığında devlet tahvillerinin deyim ugunsa ipotek edildiği bu yalancı ekonomik tedbirler artık iflas etmiştir. Tıpkı Yunanistan'da, İrlanda'da ve Portekiz'de olduğu gibi, tek başına bu faizlerin geri dönüşü bile tartışmalıdır. Euro bölgesini hiç olmazsa bu haliyle tutabilmek için dahi şu an - özellikle İspanya ekonomisinin yaşadığı krizle beraber düşünüldüğünde- 1 trilyon euroya ihtiyaç vardır. Yine Avrupa ekonomisi içinde dördüncü büyük ekonomi olarak kabul edilen İtalya'nın da dahil olmasıyla ikinci bir 1 trilyona acil ihtiyaç duyulacaktır.

Euro bölgesi sınırları içinde bu finansal olanağı sağlayabilecek durumdaki tek ülke şu an için Almanya'dır. Özellikle Yunanistan'daki ekonomik krizin günümüzde siyasal bir kriz halini almasıyla beraber Merkel hükümetinin, hele de seçimler döneminde böyle bir şeyi yapabilmesinin imkanları yok denecek kadar azdır.

İspanya'daki krizi çok veciz bir şekilde anlatan ve onun doğurabileceği sonuçları da önden görerek uyarılarda bulunan ünlü ekonomist John Mauldin şöyle söylemektedir:

"İspanya'nın, başta Kuzey Avrupa ülkeleri olmak üzere yeniden Avrupa'da ekonomisini düzeltmiş bir ülke olması ve rekabet edebilir hale gelebilmesi için ücretlerin yüzde 30 düşürülmesi gerekmektedir. Bu

uygulama hiç kuşkusuz toplamında emekçilerin daha da yoksullaşması anlamına gelecek ve dünyada belki de ilk kez uygulanmak zorunda kalacaktır. Şüphesiz ki, bütün bunlar en başta euroyu korumak için yapılması gerekenlerdir. Fakat hiçbir demokratik sistemin de böyle bir uygulamayı başarması beklenemez, beklenmemelidir. Bu durumda İspanya için tek seçenek ise ya sonsuza dek korku ya da korkulu bir sondur"

İspanya gerçekten de bu süreci tıpkı Yunanistan'da olduğu gibi- ki beklentiler bu ülkedeki yıkımın daha da büyük olacağı yönünde- sadece bir finans krizi

olarak değil, giderek derinleşen ve yıkıcı sosyal sonuçlar doğuran bir durum olarak yaşamaktadır. Hiç kuşkusuz bu yıkımın işçi ve emekçiler içindeki karşılığı da en az o kadar yıkıcı olacaktır.

Ne yazık ki, krizin muhatabı ülkelerde ve Avrupa genelinde halihazırda işçi ve emekçilerin arkasında saf tutabilecekleri devrimci partiler yok. Ama aynı süreç yaşamsal nitelikteki bu ihtiyacı da mayalamaktadır.

Dönem işçi ve emekçilerin devrimci Avrupası'na hazırlanma dönemidir.

Enternasyonal-info

Öfkeli sokaklarda

Avrupa'da kapitalizmin krizine karşı başlayan protestoların en büyüğü birinci yılını doldurdu. İspanya'da öfkeli grubunun başlattığı hareketin birinci yıldönümünde yüzbinlerce kişi sokaklara indi. İtalya, İngiltere, Almanya ve Macaristan'da da eylemler yapıldı.

İspanya'da başta başkent **Madrid** ve **Barcelona** olmak üzere çok sayıda kentte gösteriler düzenlendi. Eylemciler, krize çare olarak alınan "tasarruf tedbirleri" adı altındaki yıkım saldırılarına tepki gösterdiler.

İspanya'daki gösterilere, diğer Avrupa ülkelerinden de destek geldi. **İtalya**'da başkent

Roma'da gerçekleştirilen eylemde, kemer sıkma paketi uygulayan Monti hükümeti protesto edildi.

İngiltere'nin başkenti **Londra**'da da Merkez Bankası önünde eylem yapıldı. İşgal hareketi üyeleri ile polis arasında arbede yaşandı. 12 kişi gözaltına alındı.

İşgal hareketinin **Almanya**'daki destekçileri ise Frankfurt Borsası önünde toplandı. Göstericiler borsanın sembolü olan boğa heykelini hedef aldı.

Bir diğer Avrupa ülkesi **Macaristan**'da da gösteriler yapıldı.

İsrail'de birçok kentte hayat pahalılığı, artan ev fiyatları ve düşük maaşlar protesto edildi.

İngiltere'de kamu emekçileri greve çıktı

İngiltere'de kamu emekçileri sendikaları, daha düşük emeklilik maaşı için daha fazla emeklilik kesintisi ödeme ve daha uzun çalışma dayatmasına karşı greve çıktı.

Greve 400 bin kamu çalışanı katılırken öğretim üyeleri, öğretmenler, sağlık emekçileri, polis memurları, gardiyanlar ve sınır kontrol memurları da greve destek verdi.

Grevi Kamu ve Ticari Hizmetler Kamu Görevlileri Sendikası, Birleşik Sağlık Emekçileri Sendikası, Üniversite ve Kolej Öğretmenler ve Öğretim Üyeleri Sendikası, Kuzey İrlanda Nipsa Kamu Emekçileri Sendikası ve Kraliyet Deniz Kuvvetleri Destek Personeli Sendikası düzenliyor.

Almanya’da eyalet seçimleri, sonuçları ve kısa dersler

Schleswig-Holstein eyalet seçiminin ardından, bu kez de NRW’de seçime gidildi. Her iki eyalet seçiminin ortak özelliği, seçimlere katılımın düşük olmasıydı. Örneğin, çok yoğun bir nüfusu barındırmasına karşın, Kuzey Ren Vestfalya’da oy kullanan seçmen sayısı yüzde 53 civarında kaldı.

Her iki eyalette yapılan seçimlerde de hükümet partileri büyük oy kaybına uğradılar. Schleswig-Holstein’da son 50 yılın en kötü sonucunu alan CDU, bir hafta arayla yapılan Almanya’nın en kalabalık nüfusuna sahip ve göçmenlerin en yoğun yaşadığı eyalet olan Kuzey Ren Vestfalya’da da aynı akıbete uğradı. Hükümetin ortağı Liberal Demokrat Parti, Schleswig-Holstein’da barajı aşamamış, parlamento dışında kalmıştı. NRW’de ise, barajı aşıp parlamentoya girdi. Ne var ki, o da ciddi bir oy kaybına uğradı.

Eyalet seçimlerinde ağır yenilgi alan bir başka parti de Linke (Sol) Parti oldu. Bu parti her iki eyalette de barajı aşamayıp eyalet parlamentolarından tasfiye oldu. Berlin eyalet seçimleriyle yakaladıkları yükseliş çizgisini devam ettiren Piraten (Korsanlar) Partisi ise her iki eyalet seçiminde de barajı aşarak, seçim başarısını tekrarladı.

Tüm gözlemciler, daha şimdiden, erken bir seçime gidilmezse eğer, 2013 yılında yapılacak olan federal parlamento seçimlerinde de bu durumun tekrarlanacağını ve yeni bir hükümet değişikliğinin, somut olarak da yeni bir SPD-Yeşiller koalisyonunun neredeyse kaçınılmaz olduğunu ileri sürüyorlar.

Merkel hükümetinin sosyal yıkım ve savaş politikaları onaylanmadı

Almanya’daki eyalet seçimleri, son dönemlerde gitgide süreklilik kazanan grev, direniş ve sokak gösterileriyle çalkalanan kapitalist dünyanın en önemli kalelerinden biri olan Avrupa’da sadece Yunanistan ve İspanya gibi iflasın eşiğindeki ülkelerde değil, krize rağmen ekonomik büyümeyi sürdürmekle övünen, hem içerde hem de dışarda saldırgan politikalar izleyen Alman emperyalist devletinde de işlerin iyi gitmediğini göstermiştir.

Şöyle ki; Alman emperyalist devleti, belli bir süreden beri iktisadi ve politik alanda sahip olduğu tüm üstünlüklerini Avrupa’nın, başta Yunanistan ve İspanya gibi ekonomisi iflasın eşiğine gelmiş bulunan ülkelerinin iç işlerine müdahale etmede ve bu ülkelerin hükümetlerini biçimlendirmede bir silah olarak kullanıyordu. Dahası, bunu kendisinin doğal bir hakkı olarak görüyordu.

Tam bir sömürgeci zihniyetin ifadesi olan bu onur kırıcı politikaya ilk darbeyi Fransa işçi ve emekçileri vurdular. İşçilere, emekçilere ve kardeş halklara düşmanlık ile emperyalistlere özgü haydutlukta başı çeken Sarkozy’yi Cumhurbaşkanlığı tahtından aşağı indirdiler. Bunu, yine seçim sonuçları üzerinden Yunanistanlı işçi ve emekçilerin anlamlı çıkışı izledi. Yunanistanlı işçi ve emekçiler de kardeş Fransalı emekçiler gibi, kendilerine ikide bir kemer sıkma paketleri dayatan, bununla da kalmayıp, başlarına sömürge valileri atamaya kalkan ve onları onur kırıcı bir yaşama mahkum etmeye çalışan A. Merkel arkasındaki Alman tekellerine ve onların “kurtarma paketleri” adı altında önlerine uzattıkları her saldırı paketini uşaklara

özgü bir uysallıkla onaylayan Yunanistan hükümeti ve partilerine hatırı sayılır bir tokat attılar. Burada da hükümet partileri hezimete uğradı. Adeta sandığa gömüldüler.

Bitmedi, dahası var...

‘Ekonomik krize rağmen ekonomik büyümesini sürdüren Alman ekonomisi’ propagandası eşliğinde hayata geçirilen bu yıkım politikaları, Almanyalı işçi ve emekçilerin tepkisini çekmekte de gecikmedi. Onlar da Yunanistan ve Fransalı emekçiler ile aynı şeyi yaptılar. A. Merkel’in başında olduğu partiye (CDU) oy vermediler. Böyle yaparak, aynı zamanda, bu işçi ve emekçi düşmanı hükümetin kardeş halklara dönük saldırgan politikalarını onaylamadıklarını da ortaya koymuş oldular.

Avrupa’da hiçbir kapitalist hükümet güvencede değildir

Alman tekelci burjuvazisinin o çok övündüğü ekonomik büyümesini, kuşkusuz ki, başta işçi sınıfı gelmek üzere, toplumun çalışan yığınlarını yoğun biçimde sömürmeye, düşük ücret politikasını kalıcı hale getirmeye, işçileri sıfır zamma mahkum etmeye, yoksulluğu derinleştirmeye, güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırmaya, işsizlik tehdidi ile özellikle genç kuşağı çağdaş kölelik uygulaması ve ucuz işgücü kaynağı olan taşeron sistemine razı etmeye borçludur. Kimi burjuva gözlemciler dahi, Almanya’daki ekonomik büyümenin sırrının ‘son yirmi yıldır reel ücretlerde devam eden düşüş’ olduğunu itiraf ediyorlar.

Tümü de her geçen gün daha da can yakıcı hale gelen bu sorunlar, önlenemez bir biçimde işçi ve emekçiler içinde gitgide artan bir hoşnutsuzluğa yol açıyor ve öfke biriktiriyor. En önemlisi de bu hoşnutsuzluk, giderek hissedilen bir mücadele eğilimini besliyor. Nitekim, sendika yönetimlerinin TİS sürecindeki ihanet ve baştan savma çabalarına karşın, işçi ve emekçiler oldukça yaygın biçimde uyarı grevlerine başvurdular, pek çok yerde protesto gösterilerine katıldılar. Bu grev ve direnişlerdeki yüksek katılım dikkate değerdi ve sürekli bir artış gösterdi. Bu yıl yapılan 1 Mayıs gösterilerine bir milyondan fazla insanın katılmış olması, dikkate değer bir başka gelişmedir.

Öte yandan, Almanya’da ne denli çarpıtılıp içi boşaltılırsa boşaltılsın, yine de güçlü bir çevre ve emperyalist savaş karşıtı bilinç ve gelenek de var. Bu nedenledir ki; Almanya her zaman için bu eksenli

eylemlere sahne olmaktadır. Daha yakın bir tarihte, Fukuşima felaketi nedeniyle patlak veren nükleer santral karşıtı eylemler, yine aynı dönemde yükselen, kapitalist tüketim toplumunu sorgulamada ifadesini bulan eleştirileri de bunun somut ifadesiydi.

Kısacası, ekonomik durumu görece iyi olan Almanya işçi sınıfı ve emekçileri, kardeş Fransız işçi ve emekçileri kadar olmasa da, belli bir mücadele eğilimi içindedir. Krizin, özellikle de çevre ülkelerin iflasın eşiğine gelmesinde büyük rol oynayan borç krizinin derinleşmesine ve yıkıcı sonuçlarının hissedilir hale gelmesine bağlı olarak canı yanan yerli ve göçmen işçi ve emekçiler içindeki bu mücadele eğilimi, daha somut biçimler alacaktır. Onlar da Yunanistan ve Fransa’daki sınıf kardeşleriyle aynı yolda yürüyeceklerdir.

Merkel hükümetinin eyalet seçimlerinde yaşadığı açık hezimetin şahsında ortaya çıkan gerçek şudur; Avrupa’da IMF, AB ve AMB üçlüsünün dur durak bilmeyen saldırı politikalarına bundan böyle kolay kolay geçit verilmeyecektir. Bundan böyle bu politikaları acımasızca uygulayan hiçbir kapitalist hükümetin geleceği yoktur. Hiçbiri güvencede olmayacak, er ya da geç yıkılacaklardır. Yunanistan, İspanya, Hollanda ve Fransa’daki gelişmeler de tümüyle bunu doğrulamaktadır. Emekçi ve kardeş halkların azılı düşmanı, bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olan A. Merkel hükümetinin akıbeti de aynı olacaktır.

Son söz yerine

Avrupa’da borç krizi olarak yaşanan kriz önlenemiyor, tam tersine daha bir derinleşiyor. Bir ülkede yaşanan herhangi bir gelişme, bulaşıcı bir hastalık misali hızla bir diğerine sıcıyor. Başlarda bankaların ve şirketlerin iflasını izlemiştik. Şimdilerde ise devletlerin batışına tanık oluyoruz. Her yerde bir kaynaşma var. Avrupa’nın tüm metropolleri neredeyse süreklilik kazanan kitle eylemleriyle çalkalanıyor. Hiçbir kapitalist hükümet rahat değil; biri istifa ediyor ve yenisi kuruluyor. Geline yerde, büyük hayallerle kurulan AB’nin dahi geleceği tartışılıyor. Tüm veriler, önümüzdeki dönemlerde Avrupa’nın daha yığınsal, daha yaygın ve daha militan proleter kitle hareketlerine sahne olacağını gösteriyor.

Avrupa’nın her yerinde, sermayenin merkezi nitelik kazanmış bulunan saldırılarına karşı, yerlisi ve göçmeni ile tüm uluslardan işçilerin ve emekçilerin birleşik devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek günün görevidir.

Enternasyonal Info

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://raney.org>

Kıbrıs'ta emekçiler yasak tanımıyor!

Kıbrıs'ın Lefkoşa kentinde maaşları ödenmeyen ve sosyal hakları verilmeyen Belediye Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri, grev silahını kuşanmışlardı. Hakları için direnen belediye emekçilerinin grevi, sınıf mücadelesinin merkezi durumuna dönüştü. Kıbrıslı işçi ve emekçilerin grev iradesine sahip çıkması, polis terörü ve Bakanlar Kurulu yasaklarına rağmen grevin kararlılıkla devam etmesi mücadeleyi büyüttüyor.

Greve konan yasak, mücadeleyi önleyemedi

Günlerdir hakları için dişe diş mücadele eden işçiler, çeşitli eylemlerle tepkilerini sürekli olarak gösteriyorlar. Kararlı bir süreç yaşayan işçilerin fiili-meşru mücadelesi hükümeti oldukça zorluyor. Bu durum karşısında olağanüstü toplanan Bakanlar Kurulu, 60 gün grev yasağı getirdi. Polis terörü ve baskıyla işçilerin grev iradesini kıramayan sermaye devleti Bakanlar Kurulu kararıyla zaman kazanmaya çalışıyor.

Sendikal Platform, Belediye Emekçileri Sendikası'na yönelik saldırganlık ve grev yasağı kararına karşı 16 Mayıs'ta destek eylemi örgütledi. İşçi ve emekçilerin kitlesel desteğiyle BES'in direniş kararlılığı selamlandı. Başbakanlık önünde yapılan eylemle BES'e yönelik baskılara sessiz kalınmayacağı gösterildi. Sendikal Platform'a bağlı sendikalar yoğun bir katılımı Lefkoşa Türk Belediyesi(LTB) önünde toplandı. Polis ablukası altında gerçekleşen eyleme ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi. 3 bine yakın işçi ve emekçiyle Sendikal Platform korteji, Başbakanlık'a yürüdü. Başbakanlık binasına girmek isteyen eylemcilere polisin izin vermemesi üzerine arbede yaşandı. Gözaltılarında yaşandığı arbede sonrası Başbakanlık önündeki çöpler ateşe verildi. Emekçiler, Başbakan'ın tavrını protesto için Başbakanlık binasına çöp yığınları fırlattı. Eylem alanında bir de patlama sesi duyuldu. Bu sırada çıkan arbedede iki polis yaralandı.

“Yasaklansanız da yasaklamasanız da sokaktayız!”

BES Başkanı Savaş Bozat, Başbakanlık önünde bir açıklama yaptı. Sözleri sık sık “Kahrolsun faşizm!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” ve “Genel grev genel direniş!” sloganlarıyla kesilen Bozat konuşmasında, milyonlar harcayarak hükümete gelen başbakanın, haklarını gaspettiği işçileri aç bıraktığını, güvencesiz çalıştırdığını vurguladı. Bozat, şöyle konuştu; “76 gündür belediye çalışanlarının, ücretleri ödenmiyor. Buna formül bulacaklarına grevi yasaklıyorlar. Biz de 60 gün sokaktayız. Bizi yıldıramayacaksınız. Belediyeyi yıkan, memleketi talan edenler, vatandaşın üzerinden ahkam kesenler var. Ama çalışanların çocuklarına verecek harçlıkları yok. Bu böyle kalmayacak. Yılmak yok. Direne direne kazanacağız. LTB çalışanlarının kaderi mi bu? 5 senedir sosyal güvencesiz çalışıyorlar. Hani başbakan? Yazıklar olsun. Tek başına iktidara geldiniz. Hakkını arayanların grev hakkını ertelemek için mi iktidara geldiniz? Polisle bizi karşı karşıya getirdiler. 3 kişi şimdi alındı, beş de dün alındı. Yazıklar olsun böyle devlet ve adalet anlayışına. Bugünden itibaren hep birlikte, el ele, kola kola, omuz omuza hükümet gidene kadar mücadeleye hazırız.” Bozat'ın konuşmasının ardından kitle, Başbakanlık binası önünden ayrılarak LTB önüne doğru yürüyüşe geçti ve burada eylemi bitirdi.

DKB grevi selamladı

Devrimci Komünist Birlik (DKB) yazılı bir açıklama yayımlarak BES emekçilerinin mücadelesini selamladı. “Faşizan yönetime HAYIR! Yaşasın Örgütlü Mücadele!” başlığıyla yayınlanan açıklamada Lefkoşa Türk Belediyesi işçilerinin kaderinin, kendisine ve çevresine rant sağlayan belediye başkanına teslim edilemeyeceği ifade edildi.

Açıklamada işçilerin çalışma koşulları ve talepleri de savunularak tüm belediye emekçilerine kadrolu çalışma hakkı ve eşit haklar sunulması, belediye bütçesi ve borçlarının işçilerin ve halkın denetiminde olması talepleri yükseltildi. İşçiler, meşru taleplerinin ardından yönetim için mücadeleyi büyütmeye, demokratik bir yönetim için komitelerde örgütlenerek kendi yönetim mekanizmalarını kurmaya çağrıldı.

Nakba çatışmalarında 60 yaralı

15 Mayıs “Nakba” yani felaket gününün 64. yıldönümünde Filistinli emekçi halk katliamları unutmadıklarını, ülkelerini yarı açık cezaevine çeviren siyonist İsrail karşısında direniş iradesinin hala ayakta olduğunu göstermek için sokaklardaydı. Filistinli emekçilerin böylesi bir sahiplenmeden geri durmaması İsrail güçlerinin azgın terörüyle karşılandı.

İsrail ordusunun her türlü silahı kullanarak uyguladığı bu saldırılarda, 60 Filistinlinin yaralandığı belirtiliyor. Gösterilerde aynı zamanda İsrail cezaevlerinde bulunan Filistinli tutuklu ve hükümlülerin Nisan ayından bu yana sürdürdüğü kitlesel açlık grevi direnişi de unutulmadı.

Filistinli tutsakların direnişle gelen zaferi Nakba eylemlerinde kitlenin coşkusu ve atmosferini

güçlendirdi. Gün boyu süren çatışmalarla Filistinliler kendi topraklarından kovulamayacaklarını, işgale ve zulme sessiz kalmayacaklarını bir kez daha ortaya koydular.

Açlık grevi sona erdi

Filistinli mahkûm hakları örgütü Kadura Fares, tarafından 14 Mayıs Pazartesi günü yapılan açıklamada, Mısır'ın arabuluculuğunda İsrail ile uzlaşma sağlandığı belirtildi. İsrail cezaevlerindeki bazı tutuklular, 17 Nisan'da idari gözaltı uygulamasını ve cezaevlerindeki kötü şartları protesto etmek için açlık grevi başlatmış, kısa sürede katılımın artması ile grev yapan tutukluların sayısı bin 600'e yükselmışti.

AKP'nin TMMOB'yi itibarsızlaştırma saldırısı

Dinci-gerici AKP hükümeti iktidar koltuğuna her geçen gün biraz daha sıkı sarılıyor. Hemen her noktaya elindeki tüm güçle yüklenen iktidar, devletin tüm kademelerini ele geçirmesinin veya biat ettirmesinin ardından, sendikalara, kitle örgütlerine ve medyaya dönük saldırılarını da arttırmıştı. Düzen medyasına verilen iktidar ayarı tüm sonuçlarını yaratırken, AKP kendine dönük tüm sesleri de büyük ölçüde kısmayı başarmıştı. Tüm bu baskı ve yıldırma faaliyetinin, devrimci ve muhalif güçler ile Kürt hareketini dışta tutarsak, kısmen dışında kalan sendika ve odalar da iktidarın hışmına uğramaya devam ediyor.

Tüm bu saldırıların en son hedefi TMMOB oldu. Hali hazırda TTB, TMMOB ve hatta Baro gibi meslek odaları ile yıldızı bir türlü barışmayan iktidar değişik vesilelerle bu örgütlere saldırdı. Yönetimleri, tüm üyelerine açık seçimlerle belirlenen, varlıklarını ve yetkilerini doğrudan anayasadan alan bu alanlarda ilk yöntem, seçimler yoluyla buraları ele geçirmek oldu. Ancak bu yöntemin karşılık bulmaması ile beraber yasal düzenlemeler ve fiili engellemeler devreye girdi. Örneğin AKP'li belediyeler TMMOB'ye bağlı odaların vize verdiği projelere onay vermemeye başladı. KHK saldırısı ile beraber süreç tamamlanırken odalar birçok yönden kuşatıldı.

Ancak daha önce de değindiğimiz bu “resmi” saldırıların ötesinde iktidarın en uğursuz yöntemi karalama kampanyaları oldu. Başbakan eline geçen her fırsatta “engellendiklerine” vurgu yaparak çokça ekmek yediği mağdur edebiyatıyla TMMOB'ye saldırdı. Ancak iktidarın “ustalık” dönemi bu işin boyutunu da arttırdı. Yandaş korosunun da büyümesiyle saldırı boyutlandı. Ali Ağaoğlu gibi leş kargalarının TMMOB'nin bir dizi olayda aldığı tutuma dair ipe sapa gelmez açıklamaları medyada boy göstermeye başladı. Hatırlanacağı gibi Ağaoğlu'nun “yetkim olsa odaları kapatırdım” sözü bu durumu somutlarken uzunca bir süre medyada da kendine yer bulmuştu. Tüm bunlar kendinden menkul “seçkinler” kavramı ile birleşince iktidarın çokça kullandığı bir propaganda biçimi olan TMMOB'yi itibarsızlaştırma operasyonunun resmi netleşmiş oldu. İktidarın önermesi; mazlum halkın çıkarlarından uzak, tuzu kuru, “okumuş”, çok bilen, ukala, şımarık ve mızırmız “seçkinlerden” oluşan TMMOB gibi örgütler iktidarın yolunu tıkıyor şeklinde. Meselenin en somut yansımasını bugün hekimlere dönük şiddetin içinde bulabiliriz. Sistemin her sıkışmasında hekimleri toplumun önüne atan iktidar hekim ve hastayı karşı karşıya getirerek sağlıktaki dönüşüme güçlü bir zemin oluşturuyor. Keza eczacıların durumu da bundan çok farklı değil. Perakende ilaç sektörünü büyük tekelere açmak isteyen devlet bu dönüşümü “ucuz ilaç” ile maskelerken eczacıları da kitlelerin önüne deyim yerindeyse parçalamaları için atmakta. Tam gün yasasında da izlenen bu yol, işi insan olsa da doğrudan insanla muhatap olmayan mühendis, mimar ve şehir plancılar için bazı revizyonlarla izlenmekte. Elbette tüm bu örgütlerin kendi kitleleri ve toplumla kurduğu bağların zayıflığı da tüm bu saldırıların önemli bir karşılık bulmasına yol açan temel etkenlerden biridir.

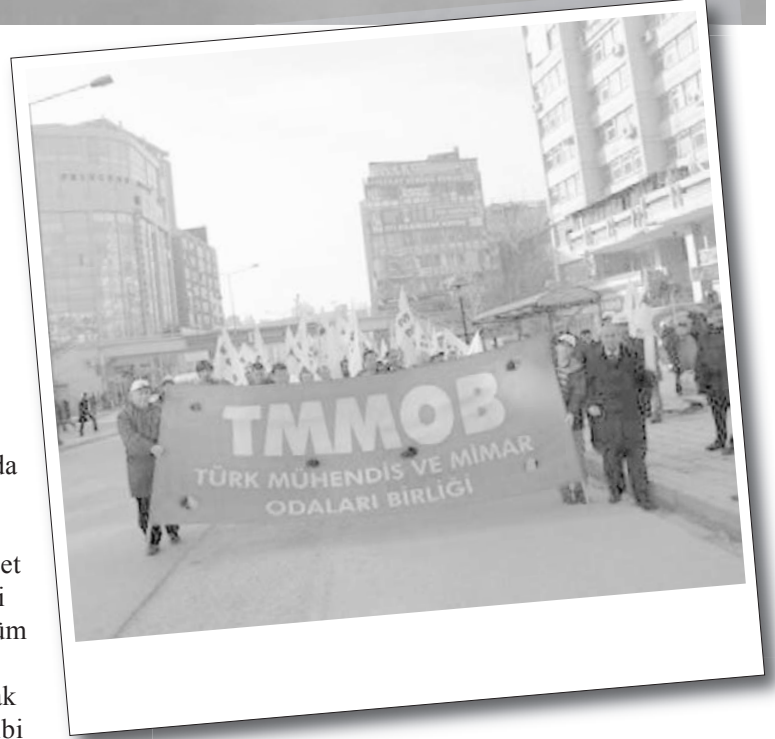
TMMOB'nin KHK saldırısını mücadeleyle değil de “anlaşmayla” karşılama çabası da hakim anlayış

eliyle bu gerçeğin altına atılan bir imza niteliğindedir. Oda yönetim kademesi iktidarla gireceği dişe diş bir mücadelenin kendi anlayışları ile aşılamaz bir duvar olduğunu net bir şekilde görebiliyor. Yarattıkları küçük dünyaların içinde iktidarın “seçkinler” vurgusunu destekler nitelikte davranmayı maharet sayıyorlar. Çokça vurguladığımız bu tespitleri detaylandırmaya gerek yok.

Son olarak; yandaşlığı tescilli Bugün gazetesinde yürütülen kampanya da tüm bunların bir uzantısı konumunda. “Odalarda reform şart” manşeti altında odaların mali denetimden muaf olduğu ve buralarda saltanat sürdürüldüğü söyleniyor ve “siyaset yapılıyor”, “vatandaş şikayetçi” gibi sihirli kelimeler kullanılarak haber süsleniyor. Tüm bunlara cevap vermek yerine Bugün gazetesinin sahibinin kim olduğuna bakmak yeterli olacaktır. “Bugün Gazetesi”nin sahibi Koza Davetiye işi ile başlayıp, Eti-Gümüş ihalesine giren, ardından Bergama Altın Madenlerini Normandy Madencilik'ten devralan kişidir. Yani kağıtla başlayıp, gümüş ve 50 milyon dolarla 820 milyon dolarlık altın madeni sahibi olmuştur.” (TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı'nın, Bugün gazetesinde 7 ve 8 Mayıs 2012 tarihlerinde yayımlanan haberler üzerine 8 Mayıs 2012 tarihinde yaptığı “Bugün Gazetesi TMMOB Hakkında Yaptığı Yalan Ve Gerçek Dışı Haberle Hangi Provokasyonun Peşinde?” başlıklı basın açıklamasından). Yandaşlığın temeli olan ranttan beslenen haberler geçtiğimiz yıllarda hazırlanan Devlet Denetleme Kurulu raporuna çokça vurgu yapıyor. DDK raporunu hatırlamak gerekirse: “Araştırma ve inceleme raporunda meslek odalarını hedefleyen saldırının özünü ‘ideolojik ve politik örgütler gibi hareket etmesi’ ifadesi oluşturmaktadır. Bir yanı sıra ortaya konulan rapor, odaların emekten

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi- <https://rantey.org>

yana politik söylemlerinden ve kimi durumlar özelinde geliştirilen pratik karşı duruşlarından duyulan rahatsızlığın ve meslek odalarını dizginleme ve denetim altına alma niyetinin resmi bir ifadesi niteliğindedir.” (TMMŞP-Örgütlülüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmalıyız!- Sosyalizm için Kızıl Bayrak, Sayı: 2009/42, 30 Ekim 2009). Yani odalara dönük saldırıların argümanları değişmemiş durumda. Yine bu durum iktidarın bu noktadaki hedeflerinin de değişmediğini ortaya koymaktadır. İktidar bir yandan çemberi daraltırken diğer bir yandan planladığı bir TMMOB operasyonunun altyapısını da oluşturmaktadır. TMMOB'nin tasfiyesi ve/veya dönüşümünün yaratacağı sonuçlar için sermaye çoktan ellerini ovuşturmaktadır. Örgütün rant potansiyeli ağızları sulandırırken sahip olduğu mücadele dinamiğinin ve örgütün karşı duruşunun paralize edilebilmesi hayati bir yerde durmaktadır.

Mevcut durum örgütün zorlu bir mücadele sürecine girdiğini göstermektedir. Bu geçmişten farklı olarak var olup olmama savaşı olacak gibi görünmektedir. Yeni anayasanın da yolda olduğu düşünüldüğünde TMMOB'nin anayasal varlığının bile tehlikede olduğu açıkça ortadadır. Örgütün etrafındaki çember öylesine daralmıştır ki uzunca bir süredir örgütün en temel mücadele biçimi haline dönüşmüş olan Danıştay “yürüyüşlerinin” de yargıdaki operasyonlarla artık işlevsizleşeceği ortaya çıkmıştır. Zaten Danıştay Başkanı Sayın Hüseyin Karakullukçu'nun “Ne varsa durduruyoruz. Yok, durdurma yok artık. İlerleme var. Ben espri yapıyorum siz ciddiye alıp yazıyorsunuz. Devletin, milletin lehine ne varsa yapılacak. Bunun lamı cimi yok. Öyle bir şey mi var? Onu durdur, bunu durdur. Durdurduk ne oldu?...” sözleri de sermayenin talanının önünde artık hiçbir gücün duramayacağını ortaya koymaktadır. TMMOB'nin ise böylesi bir savaşa girecek gücünün olmadığını söylemek abartı olmayacaktır. Örgüte hakim algının halen bir orta yol bulma çabası ve kendi içindeki ilerici unsurları da ezme pratiği bu noktada gerekli veriyi vermektedir. “Esas itibarıyla tüm bu yaşananlar örgüt için bir turnusol kâğıdı görevi görmektedir. Oda beyleri burjuvaziye özgü bir tutumla saldırı karşısında daha da uzlaşmacı bir çizgiye yanaşırken örgüt içindeki sol güçlerin de içinden çıktıkları toplumsal muhalefetin tüm eksiklerini taşıdığını söyleyebiliriz. Sol güçlerin sessizliğine bürokratik kastın önlerine ördüğü dev duvarlar da eklenince örgütün kıpırdama ihtimalinin de önü kesilmiş durumdadır. AKP kurumları bir bir ele geçirirken sıranın birgün kendilerine geleceğini bile bile tek bir adım atmamış bir zihniyetin bundan sonrası için en ufak bir umut vermediği açıktır. Zaten oda beylerinin de tüm umutlarını CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne yaptığı/yapacağı başvurulara bağlaması da bürokrasinin realist, burjuva zihin yapısına özgü oportünist niteliğini açıkça yansıtmaktadır. Realistler çünkü; örgütün bu anlayışla kolunu dahi kıpırdatamayacağını çok iyi biliyorlar. Oportünistler çünkü; hem sınıfsal hem de siyasal karakter olarak burjuvalar. Oysa ki bu saldırı örgüt ve tabanı arasında kopan bağları onarmak üzere atılacak adımlar için önemli bir şansa dönüştürülebilirdi. Siyasette kehanetlere yer olmasa da örgütün kendini örgütleyeceği/örgütlemeye çalışacağı bir süreç TMMOB'nin ezici bir kısmını oluşturan ücretli çalışan ve işsiz üyelerinin işçi sınıfı ve onun mücadelesiyle kuracağı ilişkiyi de en iyi ihtimalle destek vermekten ibaret olan durumundan çıkartarak doğru bir zemine oturtmak için önemli bir şans olacaktı. Zira AKP iktidarının saldırısı bu toprakların görmediği kadar örgütlü ve geniş bir biçimde ilerlemektedir.” (KHK saldırısı ve TMMOB'nin ataleti üzerine-TMMŞP)

Tüm bu süreç AKP'nin kendini tahakküm etmesinin çabası olsa da eni sonu iktidar sermayeye hizmet etmektedir. Açıktır ki bugün TMMOB gibi toplumsal muhalefet içinde yer tutan örgütlere yönelik saldırı bir bütünün parçasıdır. F tipi, TMY, yazılı ve görsel basının sansürlenmesi, üniversitelerde artan baskılar ve soruşturmalar, derneklere dönük baskı yasaları ve sendikal örgütlenmeyi yok edecek yasa hazırlıkları... Tüm bunlar bir bütün halindeki saldırıların ayaklarıdır. Amaç toplumsal muhalefetin elini kolunu bağlayarak dikensiz bir gül bahçesini sermayeye sunmaktır. TMMOB'ye el atan AKP karşısında örgütün savunulması esas olsa da bu hiç de oda beylerinin sandığının aksine bir orta yol bulmaktan geçmemektedir. Tekrar söylemek gerekirse bu bir sınıf savaşıdır ve ait olduğunuz sınıfın silahları tek seçenektir.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

Davutpaşa'da ceza terörü devrede

YTÜ Davutpaşa Kampüsü'nde geçtiğimiz dönem Özgür Gündem ve Azadiya Welat gazetelerini sattıkları gerekçesiyle yaklaşık 30 öğrenci hakkında açılan soruşturmalar sonuçlandı.

Aralarında Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 20 devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciye çeşitli cezalar verildi. Ekim Gençliği okuruna 2 dönem uzaklaştırma cezası verilirken, 2 yurtsever öğrenciye birer dönem, 3 yurtsever öğrenciye de birer hafta uzaklaştırma cezası verildi. Yaklaşık 15 yurtsever öğrenciye ise kınama cezası verilirken, bazı öğrencilere Yıldız ve Davutpaşa kampüslerinde açılan masalarda bulundukları gerekçesiyle kınamanın yanında bir hafta uzaklaştırma cezaları verildi.

Devrimci ve yurtsever öğrencilere yönelik ceza terörünü devreye sokan rektörlük, diğer taraftan öğrencilerin eğitim haklarını gasp etti. 2 dönem uzaklaştırma cezası alan Ekim gençliği okuru ve birer dönem uzaklaştırma ceza verilen 2 yurtsever öğrencinin otomasyon sisteminde bulunan dersleri silinirken, bu dönem içerisinde girilen tüm derslerin vizeleri boşa düşürüldü.

Ekim Gençliği / Davutpaşa Kampüsü

Mersin'de “Pusula” yayında

Mersin Üniversitesi'nde öğrenciler tarafından çıkartılan “Pusula” isimli fanzinin ilk sayısı Çiftlikköy Kampüsü'nde dağıtıldı. Pusula Fen Edebiyat Fakültesi ve Mimarlık Fakültesi başta olmak üzere yemekhane, çarşı ve kantinde yaygın olarak kullanıldı. 400 adet basılan fanzinin büyük bir kısmı öğrencilerle birebir sohbet edilerek

dağıtıldı. İlk sayı olmasından kaynaklı küçük teknik eksikliklerine rağmen, fanzin üniversite öğrencileri tarafından ilgiyle karşılandı.

Fanzin içerisinde yetkin mühendislik, GSS saldırısının öğrenci gençliğe yansıması, okul radyosunda Kürtçe yayın yasağı gibi konular işlenirken, “Sınıf köşesi” bölümünde kapitalist sömürü ve aşırı kar hırsının yarattığı işçi cinayetleri yer aldı. Kültür-sanat bölümündeysen sosyalist yönetmen Ken Loach ve işçi sınıfı mücadelesini işleyen romanlar tanıtıldı. Arka kapakta Nazım Hikmet'in “Akrep gibisin kardeşim” şiiri yer aldı.

Üniversite öğrencileri fanzin çalışmalarını sitematik hale getirip etkin bir şekilde kullanmaya devam etmeyi planlıyorlar. Fanzin yaz okulu süresince de çıkarılacak.

Ekim Gençliği / Mersin Üniversitesi

Kırmızıgül için oturma eylemi

“Puşi taktığı” gerekçesi ile gözaltına alınan ve 25 aylık tutukluluğun ardından serbest bırakılmasına rağmen hakkında 11 yıl hapis cezası verilen Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül'e destek amacıyla Ege Üniversitesi'nde oturma eylemi gerçekleştirildi.

Edebiyat Fakültesi'nin önündeki avluda Felsefi Muhalefet tarafından “Cihan Kırmızıgül'e Özgürlük” talebi ile oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme, bağımsız öğrencilerin yanısıra Edebiyat Fakültesi ve İletişim Fakültesi akademisyenleri de güçlü bir katılım sağladı.

Yaklaşık 20 dakika boyunca alkışlar ve zılgıtlarla devam eden oturma eyleminin son bölümünde “Cihan Kırmızıgül'e özgürlük!” sloganı atıldı.

Eylemde öğrenciler “TMK hemen kaldırılсын!”,

“Cihan'a özgürlük!”, “Tutuklu öğrenciler hemen serbest bırakılсын!”, akademisyenler ise “Öğrencilerime dokunma” yazılı dövizler taşıdılar.

Ekim Gençliği / İzmir

DTCF’de soruşturma-ceza terörü ve gösterdikleri

Ankara Üniversitesi **Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi** (DTCF) geçtiğimiz aylarda yaşanan faşist saldırılar ve özellikle de 30 Mart günü okuldan çıkarken ilerici öğrencilere satırlarla saldıran faşistlerin bu durumunun idareye ve polise bildirilmesine rağmen bu tablo karşısında hiçbir şey yapılmadı.

Tüm bu saldırılar karşısında devrimci ve ilerici gençlik örgütleri tarafından konuyla ilgili bir toplantı alındı. Öğrenci Kolektifleri, Ankara Anarşi İniyatifi, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç, Söz Dergisi ve Öğrenci Dayanışması faşistlerin bulunduğu arka bahçeye gitmek ve faşistlerin anladıkları dilden cevap vermek yönlü bir karar aldılar. Ekim Gençliği, DGH ve TKP’li Öğrenciler de okulda teşhiri yapılmadan böyle bir süreç geliştirilmemesi üzerinden öneride bulunarak gelecek bir çatışmada müdahil olacaklarını belirttiler. Hatta bunun üzerinden somut olarak, son dönemde artan faşist saldırıların bir kampanya biçiminde ele alınması da önerilmiştir.

Bizler de faşistlere anladıkları dilden cevabın okulda verilmesi gerektiğini ancak bu sürecin bir kampanya ile yürütülüp kitlelere mal edildikten sonra gerçekleşmesi gerektiğini belirttik. Ancak yukarıda yazdığımız gençlik örgütlerinin bu tutumda ısrarcı olmaları karşısında yaşanacak bir saldırı karşısında ilerici öğrencilerle yan yana olacağımızı belirttik.

Bir gün sonra faşistlerin okula gelmesi ile birlikte çatışma da başladı. Faşistlerin bulunduğu arka bahçede ve orta bahçede bulunan devrimci ve ilerici öğrenciler uzun bir süre faşistlerin inlerine girmesine izin vermediler. Ancak daha sonra üniversiteye polislerin girmesi ile arka bahçede bulunan öğrenciler geri çekildiler.

Olaylar bir süre durulduktan sonra öğle arasında yemekhaneye giden öğrencilerin üzerine faşistler soda şişeleri atmaya ve küfürler savurmaya başladı. Buna taşlarla karşılık veren devrimci ve ilerici öğrencilerle faşistler arasında yaklaşık yarım saat süren bir çatışma yaşandı. Tüm bu olayların ardından okul iki gün tatil edildi. Faşistlerin satırla gelmeleri üzerine “bizim yapacak bir şeyimiz yok” diyen ÖGB, “Helal olsun delikanlı çocuklarmış, satırla gelmişler” diyen polis ve “Sizin arka bahçede ne işiniz var” diyen dekan, faşist-polis-idare işbirliğini çok iyi özetliyordu.

Saldırıların soruşturma-ceza terörü eklendi

Okulların açıldığı gün 22 devrimci ve ilerici öğrenciye ve 9 faşist beslemeye ‘tedbiren uzaklaştırma’ kararı verildiğini öğrendik. Bunun üzerine Öğrenci Kolektifleri, Ankara Anarşi İniyatifi, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç, Söz Dergisi, Öğrenci Dayanışması, Ekim Gençliği, DGH, Gençlik Muhalefeti ve TKP’li Öğrenciler olarak bir toplantı alındı.

Kurtuluş Yolunda Dev-Genç ve Kolektifler, TKP ile güven sorunu yaşadığını ve bundan sonra ortak iş yapmayacaklarını açıkladı. TKP’li Öğrenciler de açıklamalarını yaparak süreçten çekildiler.

Kalan bileşenler sokak üniversitesi kurarak bu süreci canlı tutma ve dava açabilmek için

sendikalarından maddi destek toplama kararı aldı. Ayrıca bu sürecin başlangıcından basın açıklamasına kadar, eğitim hakkının engellenmesinin yanı sıra bu saldırının devrimci çalışmaya yönelik yapıldığının vurgulanması üzerinden bir çaba oldu.

İlk gün anlamlı bir katılımı ve iyi bir kamuoyu oluşturarak, kampüsün önünde alternatif üniversite kurularak tamamlandı. Dekanın kendisi ile görüşmeye giden milletvekilleri aracılığı ile ilettiği “iki gruptan da gençlik temsilcisi gelsin, burada konuşup barışsınlar. Ben de bu yaşananları görmezden geleyim” teklifi, devrimci ve ilerici öğrenciler tarafından reddedildi. Bunun üzerine devrimci ve ilerici öğrencilere ayrı, faşistlere ayrı bir görüşme saati konuldu. Ancak dekanla görüşmeden de herhangi bir sonuç çıkmadı. Ayrıca, kapı önünde kurulan alternatif üniversitenin bir süre sonra sembolik bir biçim alması ve her gün 1 saat oturulduktan sonra bitirilmesi üzerine buradaki süreç fiilen sona erdi.

Bu süreci üniversite içerisinde gençliğe taşıyan Ekim Gençliği okulları ile Öğrenci Kolektifi çalışanlarına ‘afiş asma’ bahanesi ile yeni soruşturmalar açıldı. Asılan her afiştten ayrı ayrı soruşturmaya giren öğrencilere yönetim bundan sonra okulda devrimci faaliyete yönelik saldırılarını arttıracaklarını da göstermiş oldu. Yaklaşık 2 aylık bir sürecin ardından soruşturmaya giren devrimci ve ilerici öğrenciler soruşturma sırasında da adeta suçlu pozisyonuna sokuldu. Faşistlerin ellerindeki satırlar görmezden gelinirken “sizin attığınız taşlar da silah sayılır” denilerek devrimci ve ilerici öğrencilere yönelik saldırılar sürdürüldü. Okulun bir parçası olan arka bahçeye neden gidildiği sorgulanmaya başlandı. Sonuçta, başından itibaren hayata geçirilen faşist, polis, ÖGB ve idare işbirliğine ceza terörü de eklenmiş oldu. Soruşturma sonrası 1 anarşist öğrenci hakkında YÖK’ten çıkarılma kararı verilirken, aralarında Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 10’un üzerinde öğrenciye 1 ve 2 dönem uzaklaştırma cezası verildi. Böylelikle tüm bu saldırıların devrimci faaliyete yönelik olduğu bir kez daha gözler önüne serildi.

Sol hareketten ciddiyetsizlik örnekleri

Eylem kararı tarafımızca eleştirilmesine rağmen, Ekim Gençliği okulları ve diğer öğrenciler de

eden süreçte daha fazla yer alırken, kararı alan yapılar süreci aynı sorumlulukla sonuna kadar götüremediler ne yazık ki.

Çatışma sonrası gelişen ceza terörünün devrimci çalışmaya yönelik olduğunu defalarca belirtmemize rağmen, dekan ile görüşmeye giden arkadaşların yaptıkları açıklama toplamı kesmeyen bir açıklama oldu. Öncesinde “elinde satır olanların kesinlikle okula alınmaması gerektiği, devrimci ve ilerici öğrencilerin ise bir an önce okula alınarak eğitim hakkının engellenmesine son verilmesi” gerektiği belirtilirken, dekanla konuşmaya giden DGH ve Öğrenci Kolektifleri’nden arkadaşlar medyanın önünde yaptıkları açıklamada konuşmanın kendileri adına olumlu geçtiğini söyleyerek, “dekan beyin kendilerini okula aldıkları takdirde faşistleri de okula alması gerektiğini” söylediğini, bunun için bizim şimdilik okula alınmayacağımızı ve sınav hakkımızın daha sonra kullanılmak üzere saklı tutulacağını aktardılar. Böylelikle süreci sadece sınavlara girememeleri üzerinden tanımladıklarının da en net göstergesini ortaya koymuş oldular.

Diğer taraftan da toplantıda ‘22 kişiye dava açmak için para toplanacak’ denilmesine rağmen Öğrenci Kolektifleri’nden arkadaşlar sendikalarından para toplamış ve bileşene söylemeden 11 kişi için dava açmışlar. Tahmin edilebileceği gibi bu 11 kişi de Öğrenci Kolektifleri’ndendir. Bileşene sorulmadan böyle bir şeyin yapılmasına yönelik olarak ifade edilen eleştiriler “biz sizlerin de toplayacağınızı düşündük” diyerek geçiştirilmeye çalışılmış, herhangi bir özeleştirilme verilmemiştir.

Devrimci faaliyet engellenemeyecek!

Başta da belirttiğimiz gibi, Ekim Gençliği bu süreci gençlik kitesinden ayrı örmenin yanlış olduğunu belirtmiş ve içeride kalan güçlerle süreci kitleye taşımak için azami çaba harcamıştır. Süreç içerisinde bizim de eksikliklerimiz olmasına rağmen, süreci ciddiye aldığımızı ve bu bilinçle hareket ettiğimizi rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bizler genç komünistler olarak hiçbir baskı ve terör karşısında çalışmalarımızdan ödün vermedik, bundan sonra da vermeyeceğiz. Tüm saldırılara karşı çalışmalarımızı yoğunlaştırarak sürdüreceğiz.

DTCF Ekim Gençliği

“Geleceğine sahip çık!” kampanyası üzerine

Ayları bulan yoğun bir emekle örgütlediğimiz bir kampanya sürecini geride bıraktık. Kampanyamız kapitalist sömürünün azgınlaştığı, öğrencilerin şirket görünümü ve yarı-açık cezaevine dönüşen üniversitelerde her geçen gün daha fazla müşterileştirildiği, AKP hükümeti eliyle dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolünün üstlenildiği, içeride ise devrimci-ilerici sol güçlere ve Kürt halkına dönük faşist baskı ve devlet terörünün dizginlerinden boşaldığı bir süreçte hayata geçirildi.

Genç komünistler olarak, dört bir koldan saldırıların yoğunlaştığı böylesi bir süreçte gençlik kitlelerine “Geleceğine sahip çık!” çağrısında bulunarak kapsamlı bir kampanya süreci başlattık. Tüm güçlerimizi daha fazla sorumluluk almaya sevk ederek, üniversitelerde, meydanlarda ve sokaklarda “Emperyalist savaş ve saldırganlığa, faşist baskı ve teröre, eğitimin ticarileşmesine karşı geleceğine sahip çık!” şiarını yükselttik.

Yaygın bir kitle çalışması, çok yönlü bir seslenme

Kampanya döneminde ortaya çıkan güncel gündemler ile devrimci baharın tarihsel gündemlerini çok yönlü ve yaygın bir kitle çalışması ile beraber ele aldık. Böylece, gerek kampanya başlıklarına gerekse de bununla bağı içinde tüm güncel gelişmelere dair sözümüzü geniş gençlik kesimlerine ulaştırdık.

Bu kapsamda, emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları ile NATO ve füze kalkanına karşı “Kardeş halklara sahip çık!”; Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere yönelik gözaltı-tutuklama terörü ile ilerici ve devrimci öğrencilere yönelik soruşturma-ceza terörüne karşı “Özgürlüğüne sahip çık!”; üniversitelerin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda dönüştürülmesi, öğrencilerin üniversitelerinde müşterileştirilmesi ve eğitimin ticarileştirilmesine karşı “Eğitim hakkına sahip çık!” diyerek, sermaye devletinin bütünlüklü saldırıları karşısında tüm gençliğe “geleceğine sahip çıkma” çağrısı yaptık.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde “Sömürüye, şiddete, eşitsizliğe ve gericiliğe karşı geleceğine sahip çık!” diyerek alanları doldururken, HEY Tekstil ve Maltepe Belediyesi direnişlerinin ziyaretlerinde “Sömürüye, işten atmalara,

taşeronlaşmaya
karşı geleceğine
sahip çık!”

şiarı ile gençliğe direnişçi işçilerin kararlılığını kuşanma çağrısı yaptık. Sermaye devletinin işçilere, emekçilere, gençliğe yönelik neo-liberal saldırı politikalarının güncel örneklerinden olan ve sağlıkta yıkım anlamına gelen Genel Sağlık Sigortası (GSS) saldırısına karşı “Sağlık hakkına sağlık çık!” çağrısını yükselttik. Bu kapsamda İstanbul, Ankara ve Eskişehir’de imza kampanyaları, paneller ve basın açıklamaları gerçekleştirdik.

Soruşturma-ceza terörüne maruz kalan devrimci ve ilerici öğrencilerle dayanışmak ve saldırıları teşhir etmek için “Soruşturma-ceza terörüne karşı eğitim hakkına sahip çık!” çağrısını yükselttik.

Kürt halkının özgürlük mücadelesinde önemli bir yer tutan Newroz’u ve Sivas Katliamı davasının zamanaşımına uğratarak aklanmasını yine kampanyamız kapsamında ele alarak gündemleştirdik.

Böylesi yoğun bir süreç ve birikimle birlikte önce 1 Mayıs, ardından da kampanyanın final tarihi olarak belirlenen 6 Mayıs karşılanmış oldu.

Kampanyanın final etkinliği, bilinçli bir tercihin ürünü olarak 6 Mayıs’ta, “Denizler’in yolunda düzene başkaldırıyoruz! Özgürlük, devrim ve sosyalizm için geleceğimize sahip çıkıyoruz!” şiarı ile örgütlendi. Bir dönem boyunca yükseltilen “geleceğine sahip çık” çağrısının gerçek anlamını devrim ve sosyalizm mücadelesinde bulacağı 6 Mayıs’ta gerçekleşen etkinlikle bir kez daha vurgulandı. Baştan sona büyük bir coşkuyla geçen final etkinliği ve sonrasında gerçekleştirilen Dolmabahçe yürüyüşünün ardından kampanyamız şiarlarına uygun bir toklukla sonlandırılmış oldu.

Kampanya çalışmalarının öğrettikleri

Bahar dönemi boyunca genel ve yerel tüm gündemleri kampanya ana şiarı kapsamında değerlendirmek, hem kampanyanın politik etkisini arttıran bir rol oynadı, hem de yapılan çalışmalar arasında bağ kurulması ve bir süreklilik sağlanması noktasında kolaylaştırıcı bir etki yarattı.

“Geleceğine sahip çık!” ana şiarı etrafında kapsamlı bir kampanya süreci örgütlemek, bu kapsamda üniversitelerde, meydanlarda ve kent merkezlerinde gençliğe kendi geleceğini ellerine almak için örgütlenme çağrısında bulunmak, çalışmamız açısından oldukça önemli bir politik etki yarattı. Kampanya süreci boyunca tüm baskı ve saldırılara rağmen kesintisiz bir çalışma pratiği sergilendi.

Devrimci ve ilerici kamuoyunda yarattığı politik etkinin yanı sıra kampanyanın en önemli kazanımlarından birisi, çalışmanın yükünü omuzlayan güçlerimiz açısından oldukça önemli deneyimler bırakmış olmasıdır. Bu süreç, tam da kampanyanın başlangıcında yapılan “gençliği devrimci bahara kazanmak için seferberlik” çağrısının dolaysız bir yansıması olarak, pek çok yoldaşın ve yeni gücün öne çıkmasında önemli bir rol oynadı. Bununla birlikte, çok yönlü bir kitle çalışmasına dayanan kampanya süreci birçok yeni insanla tanışmanın ve kitle ilişkilerini geliştirmenin de bir olanağına dönüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

Bunlar kampanya sürecinin en önemli kazanımlarının başında gelmektedir.

Elbette ki kampanya çalışmasında eksik kalan noktalar da oldu. Örneğin, kampanya çalışmasının temel materyaller dışında özgün araçlarla beslenmesi, tüm olumlu örneklerle rağmen istenilen düzeyde hayata geçirilememiştir. Ayrıca kampanya, tüm çalışma alanlarımızı istenilen düzeyde ortak yüklenmeyle harekete geçiren bir süreç olarak işletememiş, çalışmalar ağırlıklı olarak temel birkaç alana sıkışmıştır. Özellikle taşralarda kampanya süreci sınırlı materyal kullanımını aşmayan bir şekilde gelişmiştir. Bu durum kampanyanın etkisini belli oranlarda zayıflatan bir sonuç yaratmıştır.

Kampanyanın kazanımlarıyla geleceği kazanmaya!

Genç komünistler önümüzdeki mücadele dönemine, kampanya sürecinin eksikliklerinden gereken dersleri çıkararak ve buradan süzülen deneyimlere yaslanarak yüklenmesini bileceklerdir. Özellikle 6 Mayıs’taki final etkinliğinde doruk noktasına ulaşan moral ve motivasyonla, bundan sonraki süreçte her zamankinden daha kararlı ve güçlü bir şekilde mücadeleyi büyütmek tüm genç komünistlerin önünde bir görev olarak durmaktadır.

“Geleceğine sahip çık!” kampanyası kapsamında elde edilen kazanımların korunması ve daha ileriye taşınması da ancak böylesi bir irade ve kararlılıkla mümkün olacaktır.

Ekim Gençliği

“Basına sansür, gazeteciye tutsaklık” dönemi

Sermaye hükümetine muhalif her kesimin yargı terörüne maruz kaldığı bir dönemdeyiz. Yargı terörü, geçtiğimiz hafta da ilerici sol basına yönelik saldırı olarak karşımıza çıktı. Esasta 3. KCK iddianamesinde cisimleşen saldırganlık, bir dizi ilerici ve sol basının yazı işleri müdürlerine verilen hapis cezalarıyla devam etti.

AKP/cemaat yargısı açısından son yıllarda sistematik hale gelen kuralsızlıkta muhalif basını yok etme ve tecrit etme politikası karşımıza çıkıyor.

“KCK” davası başlığında 3. iddianamenin merkezine aldığı ve 20 Aralık 2011’de çoğu gazeteci 36’sı tutuklu 44 kişinin yargılandığı davayla ilgili iddianame, İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkemesi’nce kabul edildi. “KCK basın komitesi” yöneticileri olduğu iddia edilen gazeteciler için yazılan iddianamede not defterleri, kitaplar, CD’ler, saç tokası, küpe gibi “deliller” dosyaya kondu. Dava iddianamesinin yaslandığı diğer temel “suç” göstergesiye gazetecilerin haberleri oluyor.

İddianamede delil yok!

Delil dosyasında teknik takipte dinlenen telefon kayıtları ve yapılan haberler sıralanıyor. Haberinin yayınlanmasına dair görüşmeler örgütsel diyalog olarak sunuluyor. Çalıştığı basın kuruluşundan maaş istemek de örgütsel ilişki sayılıyor.

İddianamede tamamı legal olarak basılan, yönetimlerinden faaliyetlerine kadar resmi prosedüre uygun çalışan basın kurumları “örgüt uzantısı” ya da “KCK Basın Komitesi” gibi tanımlamalarla sunuluyor. Örgüt ve basın arasındaki bağı açığa çıkaran ne bir teknik delil var ne de organik bir temas. Fakat tüm iddianame bu tanıma dayanarak hazırlanmış durumda. “Terör örgütü yayını” denerek ithaf edilen gazetelerse yayın faaliyetine devam ediyor. Ve düzenli olarak savcılık denetiminden geçerek! Burjuva hukukuna dahi bağlı kalmayan bu yargı oyunu sol-sosyalist basını susturmayı hedefliyor.

KCK iddianamesi ve basının yargıdaki anlamı

Savcı iddianame metninin başından sonuna aynı yorumları sıralıyor. Fakat iddianame boyunca öne çıkan, devlete dair gösterilen hassasiyet oluyor. Yasal olarak bir suç tanımı olmasa da “Türk devletini sıkıntıya sokacak, kamuoyu önünde küçük düşürecek haberler peşinde koşmak” basın emekçilerine yöneltilen ithamların belki de en güçlüsü. Yapılan haberlerde devlet eleştirilerinin fazlalığını “devlet kurumlarını hedef tahtası yapmak”, açığa çıkartılan bir devlet suçu üzerinden “Türkiye Cumhuriyeti devletini zora sokmak” KCK iddianamesinden yargılanan gazetecilerin “suçları.”

“Şüphelinin örgütün yayın politikasına uygun, kamuoyunu yönlendirmeye çalıştığı, normal bir gazetecilik faaliyeti yapmadığı görülmüştür.” Savcılar, ellerinde suç tanımına uygun bilgi bulundurmamanın boşluğunu kendi suç tanımları ve delilleri ile dolduruyorlar. Bugün hukuk literatürüne dökülen terimler yarın yasallaşmış biçimleriyle karşımıza çıkarılacaktır. “Örgütsel habercilik” tanımı etrafında gazetenin en rutin işlerini dahi delil sayarak onyılları bulan ceza isteyen savcı makamı bu haliyle bile ağır bir ceza uygulamış oluyor. Bu iddianame ile sermaye devletinin polis terörünü, inkar ve imha politikasını, paralı eğitim uygulamalarını haberleştirmek yargılanıyor.

Düzen temsilcilerinin açıklamaları boşuna değil

Sermaye düzeninin temsilcileri tarafından gazeteci tutuklulara dair her açıklamalarında “Onlar gazetecilik mesleğinden değil terör, tecavüz gibi suçlardan tutuklu” ifadeleri kullanılarak tutuklu gazetecilerin meşruluğuna gölge düşürmek, bilinç bulanıklığı yaratılmak isteniyor.

3. Yargı reformu paketinden “basına özgürlük çıkacağını” iddia eden Sadullah Ergin’in açıklamalarını 3. KCK iddianamesinin basını tutsak eden terörü izledi. Bu bir çelişki gibi gözüksede sermaye hükümeti sözcülerinin kimliğine yerleştirdiği yeni dönem üslubunu tarifliyor.

Bir yandan aymaz ve pervasız saldırılar uygulanırken diğer yandan durumu inkar eden hatta tersini savunan bir dil tercih ediliyor.

Basına sansür geçmişten gelen tarihsel zor yöntemidir

Basın geçmişinde bu çizginin dışına çıkan her gazetecilik faaliyeti sansür, kapatma ve infazla sonuçlanmıştır. Osmanlı döneminden sermaye egemenliğindeki devlete, yöntem ve şiddeti değişse de basının üzerindeki topuz hiç eksik olmamıştır.

Basın üzerinde baskı, sansür ve yasak düzenin gerçeğidir. Yeni olan sistematize edilmiş ve burjuva hukukunu bile tanımayan kazanılmış haklara yönelik saldırdır. Basın toplumdaki bağımsız bir misyona ya da niteliğe sahip değildir. Fakat tam da toplumun mücadelesinin betimlendiği, sesi soluğu olduğu noktada baskılarla karşılanmaktadır.

Bugün saldırılar altında uygulanan yargı terörünü dağıtmak için dünden daha güçlü mücadeleyi örmek, dünden daha güçlü sol, sosyalist, basın kimliğini yükseltmek gerekiyor. Sermaye düzeninin faşist baskı ve terörünü dağıtmak için öncelikle bedellerle kazanılmış bu mevzileri korumak gerekmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Inti-İllimani ve TGB

Inti-İllimani ve TGB ismini yanyana getirmek normal şartlarda iki karşıtın kullanımı üzerinden akla gelir. Fakat bu sefer durumun tersi yaşanıyor. Inti-İllimani ve TGB ortak paydada buluşuyor.

Ulusalcı çetenin 19 Mayıs etkinliğine katılacak gruplar arasında Inti-İllimani’nin de yer alması bir dizi sol ve ilerici çevrede rahatsızlık uyandırmıştı. Inti-İllimani’nin geçmişi ve değerleri olan bir müzik grubu olduğu, böyle bir konsere katılmasının tasvip edilmediği belirtilip “Inti-İllimani Dinleyicileri” adıyla guruba “konsere gelme” çağrısı yapan bir imza kampanyası başlatılmıştı.

İmza kampanyasına grup adına bir mektupla cevap verildi. Mektup aslında Inti-İllimani’nin geldiği yerde geçmişinden ve değerlerinden nasıl koptuğunu da gösteriyor. Inti-İllimani’nin mektubundan önce grubun tarihini ve tarihsel süreçteki rolünü hatırlamak gerekir.

1967 yılında birkaç üniversiteli gencin Şili Santiago Üniversitesi’nde kurduğu grup asıl kimliğini darbe sonrasındaki tutumuyla buldu. 1973 yılındaki Pinochet’in başını çektiği darbe sırasında Avrupa’da turnede olan grup 14 yıl sürgünde Şili halkının özgürlük ve direniş ezgilerini söyledi.

1988’de yasaklarının kalkması sonucunda Şilili emekçi halkla buluştular. Victor Jara, Rafael Alberti ve Pablo Neruda gibi sanatçıların çalışmalarını besteleştiren grup tüm ezilen halkların mücadelesinde ezgileriyle yer bulmuştur.

Inti-İllimani “El pueblo unido jamas sera vencido” (Birleşmiş halk asla yenilmeyecek!) dizeleriyle Şili sınırlarını aşarak mücadele şarkılarını haykıran bir grup olmuştur.

Fakat mücadelenin yarattığı değerlerle sanatını yapan, faşizme karşı duruşun simgesi olan grup bugün kimliğinin dışındadır. Tarihsel süreçle ilerlemeyen Inti-İllimani mücadeleyi nostalji ilan edip özgürlüğü liberal ufka indiriyor.

“Inti-İllimani 45 yıldır müzik dünyasında, ezilenlerin sesi olma çabasındaki bir müzik grubudur” diyerek başlayan mektupta grubun anti-kapitalist duruşu, dünya ezilen halklarının yanında yer aldığı ifade ediliyor. “Kimliğimizden emin olmayanlar bizi iyi araştırın” diyecek kadar yaptığından emin ifadeler kullanan grup, kendi şarkılarındaki sözlerini unutuyor. Venceremos’ta dillendirilen “Geçmişe ağlamak fayda vermez” sözü gibi geleceğin kavgasını verirken geçmişin değerleri arkasına sığınanlar her zaman geçmişten kopmaya mahkumdur.

“Türkiye konserlerinde Venceremos’u gözyaşları içinde okumak”, ODTÜ’de, 100 bin Kürt’le Batman’da konserler vermek geçmişin anlamlı adımları olsa da bunların hiçbirisiyle açıklanamaz.

Mektubun sonuysa liberal bir duruşla Inti-İllimani kimliğinin değişen grup elemanlarıyla birlikte değiştiğini gösteriyor.

İlkeleri olmayan bir sanat anlayışıyla “ayrımcılığa, bizden olmayana diskalifiye etmeye” çağrısı kabul edemeyeceklerini söylüyorlar. “Birlikte özgürlük türküleri söyleme çağrısı” ile biten mektup düşünceleri tutsak edilenlerden geliyor.

Artık Inti-İllimani’ye konsere gelmemek üzerine çağrı yapmanın anlamı yoktur. Inti-İllimani ezgileriyle tarihin bir parçası olarak anılacak, şimdiki Inti-İllimani grubuysa tarihin affetmeyecekleri arasında olacaktır.

Mücadele Postası

Sevgi Göyçe uğurlandı

Yaklaşık 3 yıl boyunca akciğer kanseri tedavisi gören ve 13 Mayıs sabahı yaşamını yitiren KESK Eski MYK üyesi ve ÖDP Parti Meclisi Üyesi Sevgi Göyçe, 14 Mayıs günü düzenlenen törenle son yolculuğuna uğurlandı. Göyçe için İstanbul Avcılar'daki Eğitim Sen 7 No'lu Şube binası önünde anma töreni düzenlendi. Göyçe'nin cenazesi anma töreninin ardından Hadımköy Gülbahçe Mezarlığı'nda toprağa verildi.

ÖDP Genel Başkanı **Alper Taş** törende yaptığı konuşmada Göyçe'nin devrimci mücadele içinde bir nefer olduğunu belirterek, onu yakalandığı amansız hastalığı nedeniyle kaybettiklerini belirtti.

Taş şöyle konuştu: "Onu ve bir ömür boyu özlemine duyduğu eşitlik, özgürlük, devrim mücadelesini bıraktığı ayak izlerinden sürdürmekten başka seçeneğimiz yok. Tüm devrimcilerin, dostlarımızın ve emekçi halkımızın başı sağ olsun."

KESK Genel Başkanı **İ. Hakkı Tombul**, Göyçe'nin KESK mücadelesindeki yerine değinerek, Göyçe'yi kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşadıklarını belirtti.

Eğitim Sen Genel Başkanı **Ünsal Yıldız** da kamu emekçileri için Göyçe'nin mücadele sembolü olduğunu söyleyerek, Göyçe'yi acı içinde uğurladıklarını ifade etti.

Konuşmaların ardından cenaze kadınların omzunda, "Sevgi, devrimci yolumuzda yaşıyor!", "Sevgi'ye sözümüz halk iktidarı!" sloganları eşliğinde defnedildi.

"Torunlar büyüdü, kayıplar bulunmadı"

Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray Lisesi önünde sürdürdüğü eylemlerin 372. haftasında Halil ve Kasım Alpsoy'un akıbeti soruldu.

12 Mayıs günü yapılan eylemde kayıp yakınları, anneler gününü hatırlatarak, acıları son bulana kadar kutlama yapmayacaklarını söylediler.

Gözaltında kaybedilişlerinin 18. yılında Halil ve Kasım Alpsoy'un eşleri, çocukları ve torunları da eylemdeydiler.

Kayıp eşlerinin Kürtçe konuştuğu eylemde, ilk olarak Kasım Alpsoy'un eşi **Erdoğan Alpsoy** gözaltı sürecini anlatarak söze başladı. Alpsoy, torunlarının dahi büyüdüğünü fakat kayıplardan, halen haber alamadıklarını belirterek, cenazelerini dahi olsa bulana kadar aramaya devam edeceklerini söyledi.

Halil Alpsoy'un eşi **Fikriye Alpsoy** da, gözaltı sürecini anlatarak başladığı konuşmasında, daha sonra işkence edilmiş, tanınmayan bedenini gördüklerini dile getirdi.

Kayıpların torunları **Eylem** ve **Helin** de eyleme katılarak yazdıkları yazıları okudular. Eylemde Cemil Kırbayır'ın abisi **Mikail Kırbayır** ve Fethi Yıldırım'ın avukatı da birer konuşma yaparak dava süreçleri hakkında bilgi verdiler.

Eylemde, Emek Gençliği "Cumartesi Anneleri annemizdir, anneler gününüz kutlu olsun / Emek Gençliği" pankartını açtı.

Zeynep Tanbay'ın okuduğu açıklamada ise Anneler Günü hatırlatılarak sermaye düzeninin orataya serdiği riyakarlık teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

FHDD'den Nakba protestosu

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, 15 Mayıs günü 64 yıl önce Nakba'da yapılan katliamı protesto etti. Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde, Nakba katliamını 20. yüzyılın en büyük trajedisi olduğu belirtildi.

Eylemde katılımcılar "BM Filistin'i tanımıyor biz de İsrail'i tanımıyoruz / Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği" pankartı açtı. Filistin ve FHKC bayraklarının taşındığı eylemde, "Filistin halkı Yalnız değildir!" sloganları Türkçe ve Arapça atılarak tepkiler dile getirildi.

Açıklamayı okuyan FHDD yöneticisi Selim Sezer, İsrail'in İngilizler eliyle Filistin'in en değerli arazilerini, evlerini işgal ettiğini belirterek sözlerine başladı. Sezer, İsrail'in bölgeye yerleşmesi ile birlikte binlerce Filistinliyi katlettiğini, Nazilerin Yahudilere uyguladığı ırkçılığın aynısını İsrail'in Filistinlilere uyguladığını belirtti.

Sezer, açıklamada son olarak Nakba katliamında ölenleri andı, Filistinli tutsakları selamladı. Eylemde Ebu Garip'in 'Kaydet Arabım ben' isimli şiiri Türkçe ve Arapça olarak okundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**Kamu emekçilerine
sefalet dayatılıyor...**

BU ÜLKED EMEKÇİLER VAR!

GREV VAR!

**Grevli toplu sözleşme için
mücadeleye!**